

GİRİŞ

"Oh, çok güzel Jake. Amy Hallam yeni doğmuş bebeğin yanağını okşadıktan sonra onu beşiğinden aldı ve omzuna yerleştirdi. Bebeğin küçük kafasını öperken kokusunu içine çekti. „Annesi onu Lucy Teyzenin kapısına mı bırakmış? Zavallı kadının akli başından gitmiş olsa gerek."

"Belki de ama Lucy'nin ona iyi bakacağını biliyor olmalı. Bir de not bırakmış." Jake karısına bir kâğıt parçası uzattı ve okuyabilmesi için bebeği ondan aldı. Amy kâğıdı açtı. Bunu yazan kadının duygularını ve korkusunu hissedebiliyordu.

"Sen iyi misin?" dedi Jake elini ona uzatarak.

"İyiyim," dedi kadın. Ağzı kupkuru olmuştu. Okumadan önce oturdu.

"Sevgili Lucy Teyze,

Daha önce bana da baktın. Şimdi senden başka güvenecek kimsem olmadığı için bebeğime de bakmanı istiyorum.

26 Eylül'de doğdu. Adı yok. Adını bilmezsem ona ihanet ediyor olmam diye düşündüm. Doğum kaydı da yapılmadı.

Sana yalvarıyorum ve sana güveniyorum, lütfen onu otoritelere bildirme ve bana ulaşmaya çalışma. Bu ona ilgiyi çekmek demek olur ve onu tehlikeye atar.

Onu alacak ve iyi bir hayat verecek iyi insanlar bulana kadar kullanman içi bütün paramı da bırakıyorum. Onu seviyorum ama o benim yanımda güvende olmaz.

K."

Amy gözlerini kırıştırdı. Kendi oğlunu kucağına alıp onu ne kadar sevdiğini söylemek istedi. Ama yerine hiç bir şey söylemeden uzanıp kocasının elini tuttu.

"Paranoya, ev içi şiddet?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum ama bu kadın bir şeyden korkuyor. Sadece el yazısına bakmak bile yeterli. Sorun her ne ise aklını kaybetmiş gibi. İsteddiği şeyin imkânsız olduğunu biliyor olmalı. Bunun çocuk yasalarına aykırı olduğunu da. Ama tek düşünebildiği bebeği saklamak."

"Bunu uzun süre yapamayız."

"Hayır, tabi ki hayır. Gereksiz riskler almaya hazır değilim. Bir kaç hafta hiç bir şeyi değiştirmez."

"Sosyal hizmetlerin olayı böyle göreceğinden hiç de emin değilim."

"Belki de ama eğer onu bulabilirsek..."

"O çocuğunu kendine göre güvenli bir yere bıraktı Amy. Herhalde aralarına elinden geldiğince fazla mesafe koyacaktır."

"Emin olana kadar değil. Bebeğin güvende olduğundan emin olana kadar yakınlarda kalacaktır."

"Bunun nasıl bir yararı olur ki? Onun neye benzediğini bile bilmiyoruz."

Amy kaşlarını çattı. „Belki de buna gerek bile yok. Bütün parasını Lucy'ye bırakmış. Zayıf olacak, aç ve kötü durumda. Lucy'nin kulübesinin çevresini araştırmalıyız Jake. Kaybedecek zamanımız yok."

BİRİNCİ BÖLÜM

"Keşke nedenler de böğürtlenler kadar verimli olsaydı."

William Shakspeare

Eylül sonu için bir hayli bir sıcak hava vardı. Güneşli ve bulutsuz günde yazın bitmiş olduğunun tek

habercisi böğürtlenlerdi.

Kay alındaki teri sildi ve geniş güneş şapkasını bir yelpaze gibi salladı ve ağır ağır çalılık boyunca yürüdü. Atladığı böğürtlen var mı diye bakıyordu. Dar yolun karşı kıyısındaki duvardan sarkan üstü meyve yüklü böğürtlen çalılarını görmezden geldi.

"Haydi Polly. Bu kadarı yeter." Dedi.

"Yeterince topladın mı?" diye sordu kızı. Topladıkları miktara şüphe ile bakıyordu.

"Daha fazlası yok. Korkarım bu seneki turtalar böğürtlenden çok elmalı yapılacak."

Polly küçük yüzünü buruşturdu. "Ama orada bir yığın böğürtlen var." Duvarın tepesini işaret ediyordu.

"Biliyorum böceğim ama onlara ulaşamıyorum."

"Diğer taraftan indirebilirsin. Neden kapıdan geçmiyorsun? Orada kimse oturmuyor. Birisi satılık levhası koymuş."

Altı yaşında olduğunuz zaman hayat ne kadar basit oluyordu. Ama Polly'nin haklı olduğu bir konu vardı. Linden Lodge onun Yukarı Haughton'da yaşadığı süre boyunca hep boş kalmıştı.

Yatak odası penceresinden yüksek duvarlar arkasında kalan yabancı bahçeyi az da olsa görebiliyordu. Güller yabancılaşmıştı. Bahçedeki meyve ağaçlarının mahsulü yıllardır toplanmıyor ve bahçeye dökülüp çürüyüp gidiyordu. Bir peri masalından çıkmış gizli bir bahçe gibiydi. Doğru insanın gelip hayata döndürmesini bekler gibi.

Ama bunun bir öpüşten daha fazlasını gerektireceği kesindi.

Annesi cevap vermeyince Polly altı yaşındaki çocukların inatçılığıyla "Ama onlar hasat yemeği için..."

"Ne?"

Polly içini çekti. "Böğürtlenler tabi ki... Köydeki herkesin bir şeyler vermesi gerekiyor."

"Ah evet." Plan buydu. Hasat zamanı yapılan kutlama yemeğine köydeki herkes katkıda bulunurdu. Bu onları köyün geçmişine bağlayan bir kaderdi.

Kapıyı denemek konusundaki isteksizliğinin saçma olduğunu o da biliyordu. Eğer o toplamazsa meyveler çürüyüp gidecekti. Bu da gereksiz bir ziyandı.

"Kapılarına teşekkür notu yazabilirsin."

Kay kendini gülümserken buldu. "Teşekkür notu mu? Kime?"

"Evi kim alırsa ona. Ben de turtaların resmini yaparım, böylece böğürtlenlerin ziyan olmadığını görüp mutlu olurlar." Ufaklık annesini inatçı bir şekilde bahçe kapısına doğru çekiştiriyordu.

"Kilitlidir." Dedi genç kadın. Tabi ki kilitli olacaktı.

Mantıklı düşününce doğru olanı yapıyordu ama yine de bahçe kapısının tokmağına dokunduğu anda kendini birden izinsizce haneye tecavüz ediyormuş gibi hissetti.

Ama tabi bu sadece vicdanın sesi olabilirdi.

Hızla çarpan kalbinin sesi dışında bahçede sadece arıların ve kuşların sesi vardı.

Bahçede birbirinden güzel ve seçkin çiçek çeşitleri yabancılaşmaya yüz tutmuştu.

Bir bahçıvan olarak birisinin harcadığı büyük emeğin bozulmaya terk edilmiş olduğunu görmek içini acıttı. Ve merakı onu bahçe kapısının itip içeri bir göz atmaya itti.

Dominic Ravenscar sırtını çalışma odasına döndü ve ihmal edilmiş bahçeye baktı.

İşte bu nefret ettiği ve altı yıldır kaçtığı andı. Sara'nın bahçesini ilk kez görmek. Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, kötü ruhlar onu rahat bırakmamış ve sonunda hiçbir yerin acısından saklanacak kadar uzak olmadığını anlamıştı.

Bu Fransız penceresinden son baktığında bahar sonuydu. Meyve ağaçları çiçek açmıştı, sarı ve kırmızı laleler çiçek vermeye başlamışlardı. Sara'da yarattıkları yeni hayatın etkisiyle çiçek açıyordu. Bir kaç haftayı daha sapa sağlam geçirene ve emin olana kadar bu mutlu haberi kendilerine saklamayı tercih etmişlerdi.

Ve genç adam bu çifte trajediyi de kendine saklamak zorunda kalmıştı. Genç kadının ölümünden sonra artık bu mutluluğu birileriyle paylaşmak için çok geçti. Ve ailenin ve dostlarının acısını çoğaltmanın da kimseye bir yararı olmazdı.

Bu boşluğu sadece kendisine saklaması uygun düşerdi.

Genç kadının ektiği sarmaşık bir gül Fransız penceresinin çevresini sarmıştı. Ve sanki genç adamı o ana odaklanmaya zorlar gibiydi. Yabancılaşan tek şey de o değildi.

Sara'nın ilgisi ve sevgisi olmadan doğa elini çabuk tutmuş ve hâkimiyeti ele geçirmişti. Evin her tarafını otlar ve yabancı bitkiler sarmıştı. Taş merdivenlerin kırıklarının arasında da otlar fıskırmıştı.

Genç adam başını cama yasladı ve gözlerini kapatıp bahçeyi ve her şeyi aklından çıkarmaya çalıştı.

Ama zihni onu rahat bırakacak gibi değildi. Bu evi almasının nedeni genç kadının bu bahçeye âşık olmasıydı. Burasının çocuklarının oynaması için güvenli bir yer olduğunu söylerdi.

Eski moda bir İngiliz bahçesi yaratmak konusunda çok hevesliydi. Şimdi onu güneşe ve yağmura rağmen bahçede çalışırken hayal edebiliyordu.

Ektiği meyve ağaçlarının arasında dolaşırken de...

Karanlıkta bile acıdan kaçmak diye bir şey mümkün değildi. Gözlerini açtı. Ve gözlerini açtığında yine onu gördü.

"Sara..."

Dudaklarını kırırdatsa da hiçbir ses çıkmamıştı. Sonra hızla kapıya koştu. Ona ulaşmak için umutsuzluk içinde çarpınıyordu. Ama kapı açılmıyordu. Kilitli olduğunu fark etti. Anahtarlar mutfak masasının üstündeydi, bıraktığı yerde. Oraya ulaşamazdı çünkü yerinden kırırdamaya cesareti yoktu. Eğer gözlerini onun üstünden ayıracak olursa kaybolmasından korkuyordu.

Deli gibi camı yumruklamaya başladı. Onun dönüp kendisine bakmasını istiyordu.

Eğer dönüp o da kendisini görürse her şey çok iyi olacaktı sanki... Bakmasını istiyordu.

"Sara!"

"Dom iyi misin?"

Bir an dönüp baktı. Kafasını tekrar çevirdiğinde gitmişti işte.

"Dom.?"

Başlangıçta bu sürekli oluyordu. Baktığı her yerde onu görüyordu sanki.

Ve bu duygu ona kendini çok kötü ve boş hissettiriyordu.

"İyiyim Greg," dedi. Sara'nın ölümünden sonra bu yüz ifadesine o kadar çok alışmıştı ki. Gitmesinin sürekli hareket halinde olup yabancıların arasında yaşamayı seçmesinin en önemli nedeni de buydu.

Greg'in aklını kaçırmış gibi bakmaktan vazgeçmesini ve onu rahat bırakmasını istiyordu. Ama bu adam onun sadece avukatı değildi. Sara'ya ölüm onları ayırana kadar ondan ayrılmayacağını söz verirken yanında duran sadık dostuydu. Anlamsız kelimelerdi bunlar... o kadar gençler ki. Ve o kadar âşık.

Sonsuza dek yaşayacaklardı.

"Sağ ol, Greg," dedi. Arkadaşının ona yardım etmeye çalıştığını ama bunu nasıl yapacağını bilemediğini görebiliyordu. "Ben sana haber vereyim mi?"

"Tabi ki. Burada iyi olacağından emin misin sen?" dedi Greg çevresine bakınarak. "Eğer bana önceden haber verseydin burayı yoluna koyacak birini ayarlayabilirdim. Öyle görünüyor ki ayda bir gelmesi için görevlendirdiğin kişiler pek de bir şey yapmamışlar."

"Ben de onlara bunun için para ödüyorum ya..." Onlara hiçbir şeyi yerinden oynatmamalarını söylemişti. "Su ve elektrik var. Cep telefonu da... Tek ihtiyacım bu..."

"Peki ya ulaşım?"

"Hiçbir yere gidecek değilim."

"Tamam," dedi Greg bir süre tereddüt ettikten sonra. "O zaman ben gideyim. Tabi eminsen... Yani şu alışveriş torbasında temel ihtiyaçlar var."

"Endişelenme. Altı yıldır vücudumu ve ruhumu bir arada tutmayı başardım. Açlıktan ölecek değilim ya..."

Greg sanki bir şey söylemek istermiş gibi bakıyordu ama hiçbir şey demedi. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu.

Genç adam dönüp bir kez daha bahçeye baktı. Kalbi yerinden oynadı. İşte oradaydı yine. Sanki kaybettiği bir şeyi arar gibi. Uzun boylu, zayıftı ve üstünde eski püskü bir kot pantolon ve solmuş bir tişört vardı. Bu onun en sevdiği renkti.

"Seni yarın ararım..." diye seslendi Greg kapıdan. "İşler için yardımcı konusunu konuşuruz."

"Aceleyle gerek yok," dedi Dom ama sanki kendinde değil gibiydi. Genç kadının kafasını kaldırıp ona bakmasını istiyordu. Aynı anda küçük bir kız çalılırlar arasından elinde papatyalardan yapılmış bir taçla çıktı. Sara tacı küçük kızın başına yerleştiren çocuk bir prensese benzemişti.

Onun güldüğünden emindi. Bir de yüzünü görebileydi.

"Aceleyle gerek yok." Dedi bir kez daha. Genç kadın arka cebinden çıkardığı bir bahçe makasıyla ayrık otlarını kesmeye koyulmuştu. "O kadar çok vaktim var ki..."

Sonra genç kadının elinde eldiven olmadığını gördü.

Ona bir çift almıştı, ama her zamanki sakar kolayca yırtmayı başarmıştı.

O sırada eline bir diken batmış olsa gerekti.

"Ah hayır..." Dikeni elinden çıkardı ve parmağını ağzına sokup hafifçe emdi. Sanki tarih kendini tekrar etmeye başlamıştı.

"Sara..."

"Tanrım Kay, çok iyi iş başarmışsın..." Amy Hallam içinde biraz böğürtlen olan kâseyi mutfak masasının üstüne bıraktı. "Yardımcı olabileceğimi sanıyordum ama bizde de yeterince meyve yok. Keçiler her şeyi anında yok ediyor."

Kay meyveleri duruladı ve sonra ocağın üstündeki tencereye attı. "Yine de düşündüğün için sağ ol. Bu sene turtaların sadece elmayla yapılmaması için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Linden Lodge'nin bahçesindeki meyveleri de topladım. Bunun sorumlusu da vaftiz kızınızdır..."

"Bunun nesi kötü? Zıyan olmalarına izin vermek suç olurdu. Polly akıllı bir çocuk ve ben de ona inisiyatifini kullanmayı çok iyi şekilde öğretmişim demek ki..."

"Ama bahçedeki kargalar senin kadar sakın değildi... Ve içeri girerken bahçe kapısının demirini kırdım... Kahve ister misin?"

"Lütfen... Birini gönderip kapıyı tamir ettirmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim. Ben de bir tane yedek vardı sanırım."

"Orası nasıl bir yer?"

"Neresi?"

"Linden Lodge."

Tabi ki onun nereden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Bu konuda konuşmak istediğinden pek emin değildi.

"O yüksek duvarların arkası pek gizemli duruyor." Dedi Amy.

"Biraz yabanileşmiş o kadar," dedi Kay. "Polly kendine bir papatya tacı yaparken ben de çalılıkları düzelttim. Sonra birden ortadan kayboldu ve ben sandım ki..." O anı hatırlamak bile istemiyordu. Polly ona cevap vermeyince ve bahçe kapısını açık görünce aklından bin türlü düşünce geçmişti.

"Çalıları mı düzelttin?"

"Ne? Ah evet. Bir şeftaliyi rahatsız ediyorlardı. Zavallı şey..." genç kadın kahve makinesine kahve koydu. "Kıs kıs gülmeyi kes Amy..."

"Ben mi kıs kıs gülmek mi?"

"O zaman gülümsemeyi kes. Tamam, bunun hastalıklı bir davranış olduğunu biliyorum ama hiçbir şeyin acı çektiğini görmeye dayanamıyorum." Genç kadın durdu ve bir çift kahve fincanı aldı. Açıklamasına gerek olmadığını biliyordu. Amy'nin hiçbir zaman açıklamaya ihtiyacı yoktu. O sanki hep bilir gibiydi. „Her neyse..." dedi. "Posta kutusuna bir mektup bırakacağım, durumu açıklamak için..."

"Yani şeftali ağacını kurtarmak için çalılıkları budadığına dair mi?"

"Hayır, böğürtlenleri topladığıma dair. İyi bir sebepten..."

"O evde bunu önemseyecek hiçbir şey yok, hayaletlerin de açıklamaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum Kay."

Genç kadın şaşkın bir şekilde dönüp ona baktı. "Hayalet mi?"

"Hissetmedin mi? O bahçenin yakınından geçerken hep tuhaf bir ürküntü duyarım."

"Hayır, bence ürkütücü değildi sadece üzücüydü."

"Belki de benim söylemeye çalıştığım da buydu."

Kay hiç de böyle düşünmüyordu. Orada hayalet olduğunu hissetmemişti. Ama Amy'nin pek çok insanın göremediği şeyleri hissetmek konusunda yetenekli olduğunu herkes bilirdi.

"Cuma günü satılık levhası asmışlar. Bunu biliyor muydun?" dedi konuyu değiştirmek için. Üzüntü dışında pek bir şey hissetmemişti. Ama yine de tüyleri diken diken olmuştu.

Kapıyı tamir etmek için oraya geri gitmesi gerekecekti.

"Satılığa çıktığını duydum. Çok yazık."

"Orada yaşayan insanları tanır mıydın?"

"Ravenscar'ları mı? Pek sayılmaz. Köy toplantılarında falan karşılaştık tabi.Yardım kermeslerinde falan.Ama ben hep çocuklarla meşguldüm.O sene Mark dünyaya gelmişti ve ben de hala işimi kurmaya çalışıyordum.Onlar bizden daha gençtiler,ve sadece birkaç yıllık evli oldukları için herkesten çok birbirleri ile meşguldüler.Ama yine de hasat yemeğine gelmişlerdi.Sara Ravenscar'ın köyün bu şekilde bir araya gelmesinden ne kadar etkilendiğini hatırlıyorum.Bence senin böğürtlenleri toplamanı kesinlikle onaylardı." Amy bir an durdu ve sonra "Ölümü tam bir trajedydi..." dedi.

"Onun tetanozdan öldüğünü duydum. Doğru mu bu?"

"Şey sanırım bazı komplikasyonlar olmuştu ama bu zamanda buna inanmak zor. Öyle görünüyor ki anne ve babası aşı olayına pek inanmıyorlarmış ve pek çok hevesli bahçıvan gibi oda eldiven giymekten pek hoşlanmazmış. O öldükten sonra Dominic çok uzaklara gitti. Onun bir tür yardım programında çalıştığını duymuştum."

"Evi satmadığına şaşırımdım. Yani boş bırakmak yerine... Kim satın alırsa çok uğraşması gerekecek. Sadece bahçe değil her yer dökülüyor."

"Belki de çok kısa süre içinde elden çıkarmaya dayanamamıştır. Ve tabi buraya gelmek de çok zor geldiği için evi kapatmıştır. O şimdi bir gramofon iğnesi gibi hiçbir yere hareket edecek durumda değil."

Kay hafifçe ürperdi. "Ama şimdi satışa çıkarmış. Bu da bir nevi hareket sayılır."

"Umarım öyledir."

"Şey neyse... Kapıyı yapmaya gittiğimde budadığım çalıları da toplarım. Belki de emlakçıyla görüşüp bahçeye bakılmasını isteyip istemediklerini kontrol edebilirim. Polly yazın tatildeyken işlerimi bir kenara bıraktım."

Amy sanki bir şey söylemek ister gibi baktı ama duraksayınca Kay kaşlarını kaldırdı. Amy "Sara Ravenscar'a ne olduğunu aklında tut ve eldiven giymeye dikkat et. O çiziklere bir şey sürdün mü?"

"Çay ağacı yağı..." genç kadın eline dikenin battığı yere baktı "Eve gelir gelmez... Ayrıca aşılarımı da zamanında yaptırdım."

"İyi ." Polly üstünde pijamalarıyla içeri girince Amy dönüp onu kucağına aldı. "Hey tatlım. Ben de seni görmek istiyordum. Annenden yarın ayrılabilir misin?"

Polly "Yarın mı?" diye sordu.

"Bütün gün. Oğlanları denize götürüyoruz ve Mark senin de gelmeni çok istiyor."

"Ah... Harika... Ama anneme turta yaparken yardım etmeye söz verdim."

"Sanırım ben idare edebilirim," dedi Kay. "Tabi Amy'de idare edebileceğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Dört çocuk üç çocuktan iyidir. Jake George ve James ile macera peşine düşerken ben de ufakları kaya havuzunda oynatabilirim."

Amy sessiz bir şekilde her zamanki mesajını tekrar etmişti. Polly'yi bazen yalnız bırakmasını ve bu kadar koruyucu olmaması gerektiğini hep söylerdi.

"O zaman bu durumda nasıl karşı çıkabilirim? Umarım hepiniz iyi bir gün geçirirsiniz."

"Amy, ne kadar böğürtlen topladığımızı gördün mü?" diye sordu Polly. "Ve ben de bir papatyaya tacı yaptım."

"Şaka yapıyor olmalısın!"

"Hayır gerçekten. Gel de bak."

"Hemen dönerim."

Kay kahve makinesini kapattı ve "Sakin seni bir hikâye daha anlatmaya ikna etmesine izin verme..." dedi. "Kendi çocuklarını da yatırman gerek."

"Evet, ama onların hepsi erkek. Onlar peri hikâyelerini sevmiyorlar. Ya da papatyaya taçlarını. Üstelik bu akşam banyo ve yatak sırası Jake'de ve o kargaşayı ortadan kaldırırsa kadar eve dönmeye hiç niyetim yok."

Dom kendine biraz çorba ısıtıp yemeğe zorladı. Son altı senedir olduğu gibi hiçbir tat almadan sadece hayatta kalmak için yemek yiyordu.

Sonra evin içinde dolaşmaya başladı ve Sara'nın tuvalet masasının üstünde olduğu gibi korunmuş eşyalara baktı. Temizlikçinin son ziyaretinden beri toz bağlamıştı. Genç kadının kıyafetlerinin hala asılı durduğu dolapları açtı ve ona ait elbiselerden birini yanağına sürdü.

Onun kokusunu içine çekmeye çalıştı.

Ne kadar da aptallık yapmıştı. O buradaydı. Bütün bu zaman boyunca Dom kaçıp dururken Sara burada onu beklemişti.

Aşağıda Fransız tipi pencereleri açmıştı. Bahçede güneşli akşamüstlerinde birlikte oturup birer kadeh şarap içtikleri beton verandadan öteye gitmeye cesaret edememişti. Genç kadının hayalinin gelip ona katılmasını ümit etti.

Ama bahçe sessiz ve hareketsizdi. Havayı saran gül ve çiçek kokuları arasında öylece oturdu ve hava daha fazla kararmadan onu bir kez daha kısa bir süre için de olsa görmeyi istedi.

Hava iyice kararana kadar olduğu yerden kıpırdamadı ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Kay zaman kaybetmedi. Polly'yi geçirir geçirmez el arabasına aletlerini doldurdu ve Linde Lodge'ye doğru yola çıktı. Dün utanç verecek şekilde hiç de kendine yakışmayacak şekilde davranmıştı ve şimdi bunu halletmek istiyordu.

Toplum için üzerine düşeni yapardı. Okul için gerekenleri yapar, kendisinin ve Polly'nin hayatlarını devam ettirebilmeleri için çalışır ve her zaman başını öne eğik tutardı. Asla çizgiden çıkmaz, kendine dikkati çekecek bir şey yapmazdı. Amy onları kanatları altına almadan önce bunu yeterince yaşamıştı zaten.

Ona ne olduğunu kendisi de bilemiyordu.

Durdu ve el arabasını yere bıraktı.

Kendine yalan söylüyordu. Ne olduğunu çok iyi biliyordu aslında. Bu bahçenin büyüsü ve gizemi onu etkisi altına almıştı. Biraz daha fazlasını görebilmek isteği baskın çıkmıştı. Her zaman da bu isteği duymuştu zaten.

Zaten öyle olmasaydı Polly onu asla bahçeye izinsiz görmeye ikna edemezdi.

Bahçe kapısını iterken mis gibi çiçek kokuları ve kuş sesleri arasında kendini kabul edilmiş hissetti.

Ne saçmalık!

Kapıyı el arabasını geçirecek kadar açtı.

Sonra kapının güvenliğini sağlamak dün bahçede yarattığı ve kimsenin yakın zaman içinde görmeyeceği dağınıklığı toparlamaktan daha önemli olduğu için önce kapının demirini yeniledi. Sonra menteşelerini yağladı. Bu iyi bir komşunun yapması gereken bir şeydi ve tabi böğürtlenler için de teşekkür borçluydu.

Sanki kimse fark edecekti de... Alıcılar, tabi ki alıcı çıkacaktı,-ne de olsa Yukarı Houghton'da pek sık satılığa çıkan ev olmazdı, kimse bakımsız bir bahçe ve dökülmüş boyalar yüzünden almaktan vazgeçmezdi ya. Büyük ihtimalle eski boyaları kazıyacaklar ve yeni bir boya yapacaklardı. Bu da çok yazıktı aslında çünkü eski boyanın hoş bir havası vardı.

Büyük ihtimalle eski tarz bahçeyi de tamamen söküp modernize edeceklerdi. Ve tabi köşedeki barakadan da kurtulacaklardı. Belki de bunların yerine bir yüzme havuzu koyarlardı.

Yağ şişesini el arabasına attı ve çevresine bakındı. Saat henüz çok erkendi ve bu çevrede ana yoldan uzakta kalan bu köy için normal olacak şekilde sessizdi.

İçinde ayrık otlarını ayıklamak ve bütün çalıları budamak için karşı konulması güç bir istek uyanmıştı. Ama bu neye yarardı ki?

Dün boşuna uğraştığını bilmesi için Amy'nin ona kaşlarını kaldırarak bakmasına hiç gerek yoktu. Bu emeği ve zamanı kendi bahçesine harcaması çok daha anlamlı olabilirdi.

Eldivenlerini giyip dünden kalan, çalı çırpıyı el arabasına doldurmaya başladı.

Dom uyandığında nerede olduğunu hatırlayabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. İlk hissettiği koltukta geçirdiği gecenin sonunda soğuktan kaskatı kesildiğiydi. Bu ona hiç de yabancı olmayan bir histi.

Yeni bir günle karşı karşıyaydı işte. Öne doğru doğrulunca bahçeyi ve gün ışığını gördü.

Bir süre bu büyüğü görüntüye bakakaldı.

Ve hemen sonra yaz barakasının hemen yanı başında çalışan Sara'yı fark etti. Bacaklarındaki ya da kalbindeki ağrıyı hissetmeden hızla ayağa kalktı ve bahçeye yürüdü.

Tek önemseddiği şey sevgili Sara'sının bahçede olduğuydu, yere diz çökmüş halde çiçeklerle uğraşiyor olmasıydı. Ona yardım edecekti.

Kay kendini yaptığı şeye o kadar kaptırmıştı ki artık yalnız olmadığını fark etmedi bile.

Ve yanında birinin olduğunu hissetmesi anında yaşadığı korku, genç adam onun yanına diz çökene kadar sadece bir an sürdü.

"Sara..."

Genç adamın sesi içini ürpertmişti. "Sara'mı?"

Bu kelime son derece yumuşak ve sıcak bir şekilde çıkmıştı.

Genç kadın uzaklaşmak için hamle yapmış olsa gerekti ki genç adam anında "Gitme..." dedi.

Yumuşak ve alçak sesle konuşan ve ruh gibi bakan bu adamın Dominic Ravenscar olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Sırtı dönük ve yüzünün büyük kısmı şapkasıyla örtülü olduğu için genç adam onun çok sevdiği ölen karısı olduğu yanılsamasına kapılmış olsa gerekti.

Ne söylerse söylesin yanlış olacağını biliyordu, onu inciteceğini de...Doğru kelimeleri bulmak için uğraşırken genç adam "Seni bir daha asla bırakmayacağım asla...." Dedi.

Genç kadın yerinden kıpırdamayı ya da herhangi bir şey söylemeyi başaramadan öylece kalakalmıştı.

Ne yapması gerektiğini kestirmeye çalışırken, genç adam sanki dünyanın en doğal şeyini yaparmış gibi genç kadının kestiği boru çiçeğini aldı. Elleri birbirine değdiği anda genç kadın büyük bir ürperti ile sarsıldı ve elindeki çakıyı düşürdü.

Genç adam sanki onun kaybolmasından korkarmış gibi onun elinden yakaladı. Genç adamın parmakları uzundu ve Kay'ın elini sım sıkı tutmuştu.

Genç kadının ellerindeki çiziklere baktı ve "Eldiven giymemişsin," dedi. "Sana eldiven giymen gerektiğini kim bilir kaç kez söyledim."

"Hayır. Evet..."

Bu kelimeler genç kadının ağzından belli belirsiz çıkmıştı. Genç adamın güçlü eli şimdi yüzünü tutuyordu. Genç kadın kaçmak ve genç adama gerçeği söylemek arasında bocalarken öne doğru eğilip yanağından öptü.

Genç kadın o kadar uzun zamandır öpülmemişti ki. Özellikle de bu kadar tatlı ve yumuşak bir şekilde. Sanki genç adam biraz dikkatli olmazsa tuzla buz olacaktı gibi.

Bütün vücudu genç adamın daha fazla dokunmasını istemeye başlamıştı. Sert bir kıştan sonra güneşi görmüş gibi. Yıllarca süren bir boşluğun yarattığı açlıkla genç adamın öpüşüne sıcaklık bir karşılık verdi.

Genç adamın elleri saçlarına uzanırken şapkası başından kayıp yere çimlerin üstüne düştü. Genç adam elini onun beline koymuş ve onu kendine doğru çekmişti. O anda genç kadın yanaklarında sıcak gözyaşları hissetti. Kim bilir belki de kendi gözyaşlarıydı hissettikleri.

Bu öpüş rüya gibiydi. Ve sanki genç adam onu bırakana kadar geçen zaman sonsuz kadar uzundu.

Genç adam onun yüzüne baktı ve o anda gerçekle yüz yüze geldi. Yüzündeki ifade sevinçten karmaşaya ve sonra da acıya dönüşmüştü. Sanki hatasını anlamış gibiydi.

Ve o gözlerdeki ışık sönmüverdi ve gözleri karanlığa gömülüverdi.

O anda Kay'de büyük bir boşluk hissetmişti. Genç adamın sıcak dokunuşlarından sonra birden bu şekilde bırakılmak... Ah tanrım ne beklemişti ki...

"Bay Ravenscar..." Kendi sesi güçlükle duyulabiliyordu. "Dominic iyi misiniz?"

"Sen de kimsin? Sen kimsin tanrı aşkına?" dedi genç adam öfkeyle... Hızla ayağa kalkmıştı. Ve geriye doğru adım atıp aralarına birkaç metre mesafe koydu.

Soğuk ve aşılması zor bir mesafe. "Sen burada ne arıyorsun?"

Eee ne bekliyordu ki? "Öpücük için teşekkürler bayan, gerçek bir zevkti..." türü bir açıklama mı?

"Ben Kay Lovell."

Genç kadın da kendini ayağa kalkmaya ve normal davranmaya zorladı. Sanki utanç verici bir şey yaşamamışlar gibi.

Bacaklarının titremesini durdurması hiç de kolay değildi. Belki de öpüşmek içki içmek gibiydi. Bir süre ara verince etkisi artıyordu.

Elini uzattı. El sıkışmak için biraz geçti. Kendini bahçe de ne yaptığını açıklamaya odaklamaya gayret etti. "Ben sadece..." Hayır, bu iyi değildi. Şu anda ne yapmaya çalıştığını açıklaması sözle mümkün değildi. Ve genç adam da aslında onun ne yaptığını bilmek istemiyordu. Onun bilmek istediği neden karısı olmadığını. Onu tatmin edecek her hangi bir açıklama yoktu. "Ben sadece bir komşuyum."

Genç adam geriye doğru adım daha attı. "Dün de sizdiniz değil mi?"

Demek dün de buradaydı? Onu görmüş müydü? Genç adamın gözlerindeki bütün umut sönmüş gibiydi.

"Ya çocuk? Küçük çocuk?"

Kay kaşlarını çattı. Eğer Polly'yi gördüyse onun Sara olmadığını anlamış olması gerekmez miydi?"

"Kimdi o ?" diye ısrar etti genç adam.

"Kızım Polly. Hasat yemeğine turta yapmak için böğürtlen topluyorduk. Bugün arkadaşlarımızla denize gitti. Hallamlar? Onları hatırlıyor musunuz? Küçük oğulları Polly'den birkaç büyük ve onlar bizim en iyi..." sonra birden gereğinden fazla konuştuğunu fark edip durdu. "Çok üzgünüm."

"Önemi yok..." dedi genç adam.

"Eğer evde olduğunuzu bilseydim..."

"Kapıyı çalıp izin mi istediniz?" dedi genç adam küçümseyen tonla. "Neden geri geldiniz peki? Hiç böğürtlen kalmadığından emin olmak için mi?"

"Hayır, ben sadece..." Kay sonunda vazgeçti. "Kapının demiri paslanmıştı ve dün elimde kaldı ve ben de yerine yenisini takmaya geldim. Ve ben..."

"Bu sizi buradan uzak tutacak mı?"

"Tutar, tabi kapıyı arkamdan sürgülerseniz," dedi Kay ölçülü bir kibarlıkla. "Aslında bana da iyilik yapmış olursunuz. Çünkü ben kapıyı içerden sürgüleyip sonra da kapıyı tırmanıp aşmam gerektiğini düşünüyordum." Ama genç adam cevap vermedi. Kızmaya hakkı olduğunu Kay'de biliyordu. "Ben artık

gitsem iyi olur. İşimi bitirdim.”

Genç adam dönüp el arabasına baktı. Sanki bir şey alıp götürmediğinden emin olmak ister gibiydi. El arabasındaki aletleri ve dünden kalan çalı çırpları görünce kaşlarını çattı ve “Bunu neden yaptınız?” dedi.

“Kapıyı neden mi tamir ettim?”

“Hayır, çalılıarı neden budadınız?”

“Çünkü şeftali ağacına doğru büyüyorlardı. Ben bahçıvanım. Yarın emlakçıyla temasa geçip benim için işiniz olup olmadığını soracaktım. Buraları toparlamak için. Ne de olsa şimdi satılığa çıktı.”

“Zahmet etmeyin,” dedi genç adam. “Ben bu halinden memnunum.”

“Belki de haklısınız,” dedi genç kadın. Yere düşen şapkasını almak için eğildi. “Belki de yeni sahiplerinin temizlemesi daha yerinde olur.”

“Belki onlar seni işe alırlar.”

“Bundan şüpheliyim. Burayı yoluna koymak aylar alır. Bence onlar dışarıdan biriyle anlaşılır. Kısa sürede iş makineleri ile sonuç alabilecek birilerini. Hani şu televizyondaki programlardaki gibi.” Ama genç adam ona sadece boş boş bakmakla yetinmişti.

Tabi ki uzun süredir yurt dışında çalışıyordu. Televizyonda bir bahçeyi birkaç gün içinde bambaşka bir yere dönüştürdükleri o programları hiç görmemiş olması normaldi.

“Pekâlâ, o zaman ben gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben Old Cottage’da oturuyorum. Yolun hemen sonunda...”

“Neye ihtiyacım olabilir ki?” dedi genç adam. “Yani sizin sağlayabileceğiniz...”

Genç adam yanılıyordu. Kay ona insani bir ilişki verebilirdi. Tıpkı kendisinin kötü günlerinde Amy’nin yaptığı gibi onun yanında olabilirdi. Günlerde... Haftalarca... red edilmesine rağmen... Israrla, inatla... “Bir gün birinin de sana ihtiyacı olacak Kay,” demişti Amy... “Sadece sevgini ver ve karşılığını düşünme... Hepimizin bütün yapabileceği bu...”

Ve genç kadın birden kendisinin zamanını geldiğini hissetmişti. Ama buna hazır değildi ve ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri de yoktu.

“Size bir fincan çay ikram edebilirim,” dedi. Ah tanrım tam bir İngiliz gibi. “Kahvaltı?” dedi.

“Yumurtalarımız organikdir. Birkaç kümesim var.”

Genç adam cevap vermedi. Yüzünden hiçbir şekilde onu duyduğu da anlaşılmıyordu.

Tanrı aşkına kibar davranmak bu kadar mı zordu?

“Ayaklarınızı kurulamak için bir havluya ne dersiniz?”

Genç adam aşağıya doğru baktı ve ıslak çimlere basan çıplak ayaklarını görünce kaşlarını çattı.

Pantolonu dizlerine kadar ıslaktı. Sonra döndü ve hiçbir şey demeden eve doğru yürüdü.

Kay onun uzaklaşmasını izledi. Genç adamın sırtı gururla dimdikti. Büyük ihtimalle rasgele bir kadını sevgili Sara’sı ile karıştırdığı için kendinden nefret ediyordu. Başka bir kadını öpebildiği için.

Evet, tamam. Kay sınırlarını pekâlâ biliyordu. Bunun için pek akıllı değildi. Amy burada olmalıydı. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Söylenmesi gereken doğru sözleri de.

Yapmayacağı tek şey arkasını dönüp gitmek ve bu adamı bu halde bırakmak olurdu.

Ama Amy burada değildi. Jake ve çocuklarla birlikte denize doğru yoldaydı. Ve iş başa düşüyordu. Şu durumda biraz daha insanı bir tavır adına daha cesur olması gerekirdi.

“Ah kuş otu...” diye mırıldandı ve genç adamın peşinden yürüdü.

Çalışma odasının kapısında durdu. Duvarlardaki çok hoş çiçekli duvar kâğıtlarına ve uçuk mavi perdelerle rağmen bu odanın çok boşucu bir hali vardı. Bahçe gibi burası da terkedilmiş bir izlenim veriyordu. Genç kadın hızla pencerelere koşup hepsini ardına kadar açmak ve güneşin ve temiz havanın içeri dolmasını sağlamak isteği ile dolmuştu.

Ama kendini tuttu. Zaten yeterince zarar vermişti.

Bu odada bir kenarda duran ve yanına bir battaniye düşmüş koltuk dışında Dominic Ravenscar’a ait hiçbir iz yoktu. Herhalde burada uyumuştur. Sevgili Sara’sını bir kez daha görebilmek için pencerenin tam karşısında.

Ve yerde ıslak ayak izleri vardı. Genç kadın ayak izlerini takip edip çalışma odasından koridora çıktı. İzler merdivenlerden yukarı devam ediyordu.

Yukarıdan su sesi geliyordu. Sanki genç adam duş alıyormuş gibi. Genç kadın bir felaket beklemiş gibi nefesini tutmuştu ama birden durumun normal olduğunu fark etti. Mutfağı bulup ellerini yıkadı ve sıcak su ısıtıcısını doldurup çalıştırdı.

Masanın üstünde alışveriş torbaları vardı. İçinde poşet çay, dayanıklı süt ve birkaç dilimi alınmış bir ekme somunu vardı. Ekmek kızartıcısına birkaç dilim ekme koydu ve dolapları karıştırıp bir tabak ve fincan buldu.

Her şeyin üstünü toz kaplamıştı. Mutfak dolabının altında ambalajı çok eskilerden kalma yarım şişe bulaşık deterjanı buldu. Birden bu şişeye en son dokunan kişinin Sara Ravenscar olduğunu düşünüp ürperdi.

Bu düşünceyi bir kenara iterek tabakları yıkamaya koyuldu.

Ne yapmıştı böyle? Tanrı aşkına ne düşünmüştü ki? Sara'nın bahçede onu beklediğini hayal etmek, onunla konuşmak... Kadın onun deli olduğunu düşünmüş olsa gerekti.

Ve belki de deliydi.

Ama genç kadın onun kim olduğunu biliyordu ve ne düşündüğünü de. Belki de onu öpmesine bu yüzden izin vermişti.

Sadece çığlık atıp ona tokat atmamakla kalmamış, genç adamın kısa bir an için bile olsa sonsuz bir kâbustan uyandığını düşünmesine izin vermişti. Dudaklarında genç bir kadının sıcaklığını hissederken, damarlarında dolaşan kan hızlanmış ve kendini tekrar bir erkek gibi hissetmişti.

"Aptal!" Seramikle kaplı duvara bir yumruk attı. "Salak!" Hiçbir zaman öğrenemeyecek miydi?

Hala âşık olduğu kadını bir yabancıyla karıştırmıştı. Yani boylarının ve saç renklerinin benzerliği dışında birbirleriyle hiçbir alakaları yoktu. Beyninin ona oyun oynamasına izin vermişti. Bu kadın Kay Lovell, onun kadar zayıf değildi. Gözleri açık mavi değil griydi.

Ve sırf acıdığı için onun öpmesine göz yummuştu.

Sabunu aldı ve saçlarını yıkamaya koyuldu. Onun kokusundan kendini arındırmalıydı. Dişlerini hırsla fırçalayıp onun tadını ağızından silmeye çalıştı.

Tamamen yabancı olan bir kadına vücudunun gösterdiği tepki karşısında vücudu allak bullak olmuştu. Ve bu aldatmanın iziyle yaşamak zorunda kalacaktı.

Sonra bir havlu aldı ve beline sardı. Sonra yanında getirdiği valizleri getirmek için aşağı indi.

Kay çayı fincana doldurup kızarmış ekmeği yağlamaya koyuldu. Kafasını kaldırdığında Dominic Ravenscar kapıda durmuş onu izliyordu. Yüz ifadesinden ne hissettiğini anlamak hiç de kolay değildi. Duş almıştı. Saçları ıslaktı ve henüz taranmamıştı. Ve evde başkasının olmasını beklemediği belli oluyordu. Üstünde sadece bir havlu vardı. Genç adamın kalbinin olduğu kadar vücudunun bütün yumuşaklığını da kaybetmiş olduğu belli oluyordu.

"Hala buradasınız."

"Gözlerinizde bir bozukluk yok," dedi Kay.

"Sizi Greg'mi gönderdi?"

"Greg?" Genç kadın parmağındaki tereyağını yaladı. Böylece bakışlarını genç adamın tek bir gram fazlası olmayan çıplak vücudundan ayırabilmişti.

"Bana göz kulak olmanızı mı söyledi?"

"Beni kimse göndermedi..."

"Yani siz herkese iyilik eden bir peri misiniz?"

Kay ne bekliyordu ki? Minnet duymasını mı?

Amy onu bulduğunda kendisi minnet duymuş muydu? Onu eve götürdüğünde, ona yiyecek verdiğinde, Polly'yi tekrar kollarına uzattığında.

Hayır.

Sadece rahat bırakılmak istemişti. Sadece ölmek istemişti. Belki de genç adamın tahmin edebileceğinden çok daha fazla ortak yönleri vardı. Genç kadının gitmesini istiyordu. Onu gördüğünü ve onu öptüğünü unutmak istiyordu. Kaba davranmasının ondan kurtulmanın en hızlı yolu olacağını düşünüyormuş olmalıydı. Ve onun yolundan uzak durmasını sağlamasının...

Genç kadın bu yöntemi denemişti. Aslında genç adamın bu hali ona kendi tepkilerini hatırlatıyordu. O da son derece kaba davranmıştı. Ama işe yaramamıştı. Amy onun öfkesinin ötesini görebilmişti ve inat etmişti.

Poşet çayı suya batırdı ve süt ekleyip genç adama uzattı. "Şekeriniz yok, bu yüzden şeker kullanmadığınız sonucunu çıkardım. Ekmek için marmelâdınız da yok."

"Hiçbir şeyden pek yok aslında. Sizin dışınızda," dedi genç adam kendisine uzatılan fincanı yok sayarak. "Aslında sizden de biraz fazla var."

"Aslında iyilik perileri olarak hep böyleyizdir," dedi Kay. Ve fincanı masaya bıraktı. "Size bizim evden

bir kavanoz getiririm. Çok iyidir. Yaz festivalinde en iyi marmelât seçilmişti.”

“Tebrikler ama boşuna ziyan etmeyin. Marmelâdı sevmem.”

“Çilek reçeli?” dedi Kay. “Evde yetiştirilmiş, organik çileklerle yaptım. O da sınıfında birinci oldu.”

“Ne istiyorsunuz siz?”

“Hiçbir şey...” dedi genç kadın. “Kesinlikle hiçbir şey...”

“İyi çünkü bütün alabileceğiniz bu.” Sonra çayı alıp lavaboya boşalttı.

Genç kadın yutkundtu. Bu sözlerin kendisini bu kadar incitmesi karşısında şaşkıındı. Ama zaten genç adamın niyeti de buydu. Onun neden hakaret ettiğini gayet iyi biliyordu.

“Yoksa kahveyi mi tercih edersiniz? Bir daha ki sefere bunu aklımda tutarım. Bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerde bulacağınızı biliyorsunuz.” Ve genç adamın cevabını beklemeden hızla bahçeye çıktı.

Beyni ona durmamasını söylüyordu, ama işini yarım bırakmayı reddetti ve dizlerinin üstüne çöktü. O anda ellerinin ne kadar titrediğini fark etti. Ve ellerini kollarının altına sakladı.

Dom kızarmış ekmeği aldı ve çöp kutusuna attı. Sonra çantalarını aldı ve yukarı, bir sene boyunca Sara ile paylaştığı yatak odasına çıkardı.

Dün gece farkında olabildiği tek koku genç kadının kıyafetlerine sinmiş kokusuydu.

Çantaları yere bıraktı ve bir kez daha sevdiği kadının kokusunu duymak için dolaba yürüdü.

Ama bu kez o kokuyu bulamadı. Alabildiği tek koku uzun süredir kapalı duran bir evin kokusuydu. Ve hemen pencereyi açtı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dom kafasını pencereden çıkardı ve temiz havayı içine çekti. Bahçeye ve ötesinde göze çarpan resim gibi köye baktı.

Hiçbir şey değişmemişti.

İnsanların her cumartesi kriket oynamak için toplandığı büyük bir titizlikle bakılan yeşil saha gibi. Ve sonra daha bakımsız olan üstünde hayvanların ve eşeklerin dolıştığı diğer yeşil alan.

Belki de üstünde duran yine aynı eşek olabilirdi.

Burası bir aile kurmak için son derece uygun bir yer, demişti Sara. Burayı ilk gördüklerinde bayılmıştı. O kadar güvenliydi ki.

Ama hiçbir şey mükemmel değildi ve her cennet bahçesinin yılanı vardı. Gizli ve görünmeyen tehlikeleri de. Burası onun her şeyini almıştı. Bu güzelliğe bakmak bile genç adamın kâbusu olduğu için buradan kaçmıştı. Ama Sara burayı çok severdi ve burayı bu şekilde bakımsız ve yabanileşmiş görmek istemezdi.

Yeşil sahada ki bir hareket dikkatini çekmişti. Genç adam o tarafa bakınca kasabaya doğru yürüyen Kay Lovell’i gördü. Belki süt ya da gazete almaya gidiyordu.

Genç kadın durup biriyle konuşurken yüzünde beliren sıcak gülümseme genç adamın penceresine kadar ulaşmıştı. Evin satılık olduğu haberi bu sabahki dedikoduların ana malzemesi olsa gerekti. Yarın itibarıyla herkes onun geri döndüğünü ve aklını kaçırmış olduğunu duymuş olacaktı.

Genç kadının yürüyüşünü seyretti ve bir kez daha onu nasıl olup da Sara ile karıştırdığını merak etti. En ufak bir benzerlikleri bile yoktu ki...

Bu sadece hayal gücünün bir oyunuydu. Yorgunluk, ya da belki de Sara’nın olduğu yerde durup onun yaptığı şeyleri yaptığı içindi.

Bakışlarını genç kadından ayırıp bir kez daha bahçeye baktı. Durduğu yerden şeftali ağacından sarkan meyveleri görebiliyordu. Hızla merdivenleri indi, bahçeye çıktı ve kapının sürgüsünü kapattı. Sirtını yaslayıp derin bir nefes aldı. Onun bir daha gelmesinin istemiyordu. Ne onun ne de başkasının özel hayatına girmesini istemiyordu. Öfkeyle satılık levhasını yerinden çıkardı.

Kay gazeteyi şifoniyerin üstüne bıraktı. Pek sık olmayan bir şekilde ayaklarını uzatıp bahçecilik sayfalarını karıştıracığı tembel bir sabah olmasını planlamıştı. Ama şimdi eve döndüğü için bu şekilde oturması mümkün değildi.

Önemli değildi. Pratik bir şey yaparak hiç olmazsa gerginliğini bastırırdı. Yapması gereken börek çörek

vardı, doldurulması ve dondurulması gereken hasat turtaları ve şu ana kadar uygun bir zaman da yoktu.

Ellerini yıkarken Dominic Ravenscar'ı unut gitsin dedi kendi kendine. Onun seni nasıl öptüğünü unut. Genç adamın öptüğü o değildi ki aslında.

Onun karısı olduğunu sanmıştı. Tanrı aşkına bir hayalet...

Ve kendisi de birden amatör psikolog rolü oynamaya soyunmuştu. Genç adamın onu bir daha asla görmek istemediğini net bir şekilde belirtmesinden dolayı minnettar olmalıydı.

On dakika içinde bir fincan ve bir dilim kızarmış ekmekle neyi halletmeyi beklemişti ki? O Amy Hallam gibi insanların ruhunu okumayı başarabilen biri değildi ki...

Önündeki un yığınınına baktı ve ne yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Evet çörek.

Çörek yapıyordu.

Evet doğru.

"Beni yakınında ya da bahçesinde istemediğini daha iyi ifade edemezdi." Isıtıcının üstünde uyuyan Mog'un umurunda bile olmamıştı. Ama her durumda kediyle konuşmak kendi kendisiyle konuşmaktan daha iyiydi herhalde.

"Aslında çayımı ve sempatimi ne yapacağım konusunda bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Davranışları onu açıkça ifade ediyordu."

Kedi tek gözünü açıp kapattı.

"Tamam, o zaman sen de orada olmalıydın."

Tam olarak neden yakınıyordu ki? Genç adam onun için yaptığı çayı dökmüştü. Aslında bu kaba bir davranıştı ama dürüst olmak gerekirse genç adam ondan çay yapmasını istememişti ki. Ondandırışelenmesini de istememişti.

Yani aslında çizgiyi aşan kendisiydi. Neyse ki genç adam davranışları ile bunu ona göstermişti.

"Aslında rahatlamalıyım," dedi. "Yani benim yapacak daha önemli işlerim var. Ben bekâr bir anneyim. Ve bakmam gereken bir kedi var. Hayatımda daha fazla kargaşaya hiç ihtiyacım yok."

Hırsla hamuru yoğurmaya koyulmuştu.

Yani Polly aslında sadece bir neşe kaynağıydı. Ama yine de özellikle de ebeveynlerin biri eksikken anne olmak büyük bir özen gerektiriyordu. Yalnızlık...

Yani tek bir öpücükle birden kendini yalnız hissetmeye mi başlamıştı? Yalnızlık hissetmek için zamanı var mıydı?

"Ben büyütmesi gereken bir çocuğu olan yalnız bir anneyim..." dedi kediye...

Kedi esnedi.

"Ve tabii köydeki dükkânda yarı zamanlı işimi de unutmayalım. Ne Dominic Ravenscar'a ne de hayatımı karıştıracak derterine ihtiyacım var."

Hırsla hamura abandı.

"Bahçesine gelince..."

Ama Mog genç kadının yarattığı gürültüden kurtulamayacağını fark edip ayağa kalktı, esnedi ve mutfaktan dışarı yürüdü.

"Ah, harika, en azından sana verdiğim bütün o leziz mamaların karşılığında beni dinlemeye vakit ayırabilirdin. Bundan sora sana sütlü mama yok, seni nankör yaratık... Bahçeye senin için diktiğim kedi nanesini de sökeceğim ve yerine soğan sarımsak ne bulursam onu dikeceğim."

Ah tabii bir de bakması gereken bahçesi vardı. Bütün boş zamanını ve enerjisini oraya ayırmalıydı.

Eğer çileklerle yeterince ilgilenmezse çilek reçeli ile ödül kazanması söz konusu olamazdı ki...

Ve Linden Lodge bahçesini temizleme şansını yakalamayı ne kadar istiyorsa da Dominic Ravenscar'ın ilgili teyzesi rolünü oynayacak zamanı yoktu. Tabii genç adamın bunu isteyeceğini varsayacak olursak. Ki istemediği açıkça belliydi.

Bu zaman alacak bir şeydi. Amy sadece ona destek vermek için saatlerini harcamıştı. Günlerini, haftalarını. Ve şu anda bile tek yapması gereken ahizeyi kaldırmak ve...

Ama bunu yapmasına gerek yoktu. Polly'nin vaftiz annesi çok zaman onlara uğramak için bir bahane bulurdu. Bazen kendini kontrol ediliyormuş gibi hissediyordu. Bu nankör düşünceyi hemen bastırdı. Sorun sadece meşgul olması değildi. O dedikoducu bir köyde bekâr bir anneydi. Toplumun saygısını kazanmak için çok çaba harcaması gerekmişti. Ve şimdi onu korumak için elinden geleni yapacaktı. Ne kadar iyi niyetli davransa da dilin kemiği yoktu ki.

Tek bir öpücükle alt üst olmuş ve bütün kadınısı duyguları su yüzüne çıkmıştı.

Derin bir nefes aldı. "Unut gitsin," dedi. Kızıyla yaşadığı huzurlu hayatı yalnızlık korkusuyla sarsacak değildi. Özellikle de bu hayata yabancı bir erkeğin girmesiyle...

“Unut onu...”

Bunu söylemesi kolaydı.

Dominic öfkesini haykırmak istiyordu ama tanrı aşkına ne yararı olacaktı ki? Kim dinleyecekti ki? Satılık levhasını yere attı ve Kay Lovell’in daha önceden çalıştığı noktaya yürüdü. İş bitirmek için kalmıştı demek.

Ama genç kadın her ne kadar aletlerini alıp götürdüyse de geride bir şey bırakmıştı. Kazayla mı yoksa bilerek mi?

Çimlerin arasına düşen çakıyı aldı ve kafasında beliren şüpheyi bir kenara attı. Genç kadın dönmeyi neden istesindi ki?

Ona hasta ruhlu bir tavırla yaklaşmıştı.

Ah hayır bu kibar bir tabirdi.

Lanet edilecek kadar kabalık etmişti. Aslında bu kendisine gereğinden fazla yaklaşan insanlardan kurtulmak için kullandığı alışılmış bir tavidir. Genç kadını neredeyse hırsızlıkla suçlamıştı, oysa genç kadın Sara’nın çok değer verdiği meyve ağaçlarını kurtarmaya çalışmıştı.

Özellikle de genç kadını nasıl öptüğünü düşününce, onun kendini ırza tecavüzden şikâyet etmemesine şükretmeliydi. Bu durumda genç kadının haneye tecavüz ettiğini iddia etmek bile işe yaramazdı.

Gerçek şuydu ki kendini tamamen aptal yerine koymuştu. Ama yine de genç kadın korkuyla hareket etmemişti. Hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermemişti. Hatta genç kadın, ona sanki Sara olmaması onun suçuymuş gibi bağırdığında bile tepki göstermemişti. Tam tersine ona ilgi göstermiş, ona çay ve kızarmış ekmek hazırlamıştı. Ona ev yapımı bir kavanoz marmelât vermeyi önermişti. Tam da düşünceli ve duyarlı bir İngiliz komşu gibi davranmıştı.

Bahçesine girip böğürtlenleri toplarken, çalılarında budayıp eskisinden daha güzel görünmesini sağlayacak kadar iyi niyetli bir komşu... Sanki yirmili yaşlarda değil de ellili yaşlarında bir kadınmış gibi...

Aslında orta yaşlı bir kadın olsa Dominic de onu öpmezdi. Ya da genç kadın o kadar sıcak bir şekilde karşılık vermezdi. Öpüşmeleri iyi bir komşunun dostça öpücüğü olmaktan çok öteydi.

Ve genç adamın bu öpüş karşısında içine yayılan sıcaklık ve istekte şaşkıncıydı.

Kay kâseyi dikkatle masanın üstüne bıraktı, ellerini yıkadı ve birkaç derin nefes aldıktan sonra işine devam etti.

Buzdolabına bir sürahi su yerleştirdi. Ellerini gevşetmeye çalıştı.

Üst raftaki bardaklara uzandığı anda kolu rafın kenarına takıldı ve rafın kenarında duran un paketi yerinden oynadı. Onu tutmak için bir hamle yaptıysa da un paketinin yere düşerken patlamasına ve ortallığı bir toz bulutunun kaplamasına engel olamadı.

Genzine yapışan un taneciklerinden kurtulmak için öksürerek kendini bahçeye attı.

Sulanan gözlerini önlüğüne sildi. Ve gözlerini açtığında Dominic Ravenscar’ı bahçe kapısında görünce birden nefes almayı unuttu. Genç adam uzun boylu ve esmer görüntüsüyle kalbinin hızlanmasına neden olmuştu. Üstünde soluk bir kot pantolon ve polo yakalı bir tişört vardı.

Neden böyle titremeye başlamıştı ki?

Bir an her ikisi de konuşmadılar.

“Ben sadece...”

“Benim biraz...”

Her ikisi de durdular.

Kay yutkundu ve “Unla küçük bir kaza geçirdim de...”

“Bunu tahmin etmek güç.”

Genç adam sadece kaba değil aynı zamanda hor gören bir tavır sergiliyordu.

“Palyaço surat ha?”

Genç kadın elini kaldırıp un bulaşan yüzünü sildi. Ama durumu daha da kötüleştirdiğinin farkındaydı.

“Bu bir dost ziyareti mi yoksa çilek reçeli istediğinizin farkına mı vardınız? diye sordu Kay. Sesi istediğinden sert çıkmıştı.

“Hayır teşekkürler... Ama aslında size bir özür borcum var.”

Kay içinde yükselen “Önemli değil...” deme isteğini bastırdı.

Çünkü genç adam gerçekten çok kaba davranmıştı. Sükûnetini korudu ve bekledi. "Bunu arıyor olabileceğinizi düşündüm," dedi genç adam ve cebindeki çakıyı çıkarıp gösterdi. Genç kadının yanakları pembeleşmiş bir halde kendi çakısı olmamasını diledi. Elini hemen kendi cebine çakısının hep durduğu yere attı. Bugün en azından bir şey yolunda gitmeliydi. Ama cebi boştu.

Tabi ki...

Bir anne olarak akla gelen bütün kötü sözleri dağarcığından uzaklaştırmak için elinden gelen gayreti göstermişti. Şimdi bu kelimelerden birine ihtiyacı vardı ama nedense hiçbirini aklına gelmiyordu. Yani o çakıyı düşürmek sanki geri dönmek için bilerek bir bahane yaratmak gibi bir şeydi. Bekâr ve yılgın anne, bu sabahki öpüşten sora adım atmak için fırsat kolluyor...

Umutsuzca iş dilenen işsiz bahçivan...

Burnunu tanımadığı bir insanın işine sokmak için fırsat yaratmaya çalışıyor...

Genç adam bunu kasten yapmadığına asla inanmazdı. Onun yerinede olsa Kay'de inanmazdı.

Yani şimdi tamamen umutsuz ve bekâr kadın, bu sabahki sahnenin bir tekrarını ister gibi bir görüntü vardı.

Kay genç adamın yanılıyor olmasını diledi, yani bilinçaltında kendisinin...

"İçeri gelebilir miyim?" genç adam bahçe kapısını işaret ediyordu. Davet beklemeden kapıyı açtı ve ona doğru yürüdü. Ve birkaç adım ötesinde durdu.

"Üzgünüm."

"Ne için?" Ah ne aptalca bir soru...

"Bu sabah için."

Genç kadının sıcak yanakları soğumaya başlamıştı.

"Yani sizin bahçedeki bitkileri çalmak niyetinde olduğunuzu ima etmemeliydim."

Ah tabii. Bu kötüydü. Genç kadın gırtladığını temizledi. Ve sonra "Neden şüphelendiğinizi anlayabiliyorum. Yani pek çok insan başkalarının bahçesine budama yapmak için girmez..."

"Ben de hiç sanmıyorum..."

Burada genç adamın gülmesi en azından gülümsemesi gerekirdi.

"Ayrıca çayı döktüğüm için de üzgünüm. Bu..."

"Biraz çocukçaydı değil mi?" dedi genç kadın. Ama genç adam

"Nankörceydi," dedi. Ve sonra omzunu silkti. "Belki de dürüst davranıp kızarmış ekmeği de çöpe attığımı itiraf etmeliyim."

"Ah buna çok şaşırdım..." dedi Kay. Belki de gelip onu görmek için bir bahane arayan aslında genç adamdı.

Ya da belki de kendini kandırıyordu.

"Açlıktan ölen insanların olduğunu biliyorsunuz değil mi?" dedi. Genç adamın yüzü hala ifadesizdi. "Ah ama tabi siz biliyorsunuz, sizin işiniz bu değil mi? Yardım işi?" genç adam yine cevap vermedi. "Pekâlâ, sizi bu defalık affediyorum. Herhalde iyilik perileri bir geri dönüş beklemeliler..."

Genç adam başını salladı, bu kez dudakları hafifçe bükülmüş gibiydi.

"Belki de açlık yardımı için başış yapmamda fayda var.," dedi genç adam. "Sence bu işleri yoluna koyar mı?"

"Ah bak...ben aslında...Yani sen üstüne düşeni yaptın.Sen.."

Birden genç adamın onunla alay ettiğini fark etmişti. "Eminim bu çok makbule geçer."

"Yapılmış bil," dedi Dominic. "Aslında söylemek istediği..."

"Hayır. Orada durun." Hiçbir kadın bir erkeğin onu öptüğü için üzgün olduğunu söylemesini duymak istemezdi. "Bu kadar özür dilemek yeter. Bu sabahı kayıtlardan silinmiş kabul edin." Kay elini uzattı, çakısını almak ister gibi. Çakı hala genç adamın sıcaklığını taşıyordu. "Bunu geri getirdiğiniz için teşekkürler. Bunsuz ne yapardım bilmiyorum."

"Tekrar bahçe kapısını mı kırardınız?"

"Ah buna gerek yok... Size şu kadarını söyleyeyim Bay Ravenscar, ben bir sürgüyü tamir edersem ona bir daha bir şey olmaz."

"O zaman duvardan tırmanmanız gerekirdi. Evde olmadığımından emin olduğunuz bir anda."

Bunun için Kay ona minnettardı.

"Ve ben orada yokken birkaç çalı daha budardınız..."

"Hiçbir zaman baştan çıkarılmaya karşı koyamam..." genç kadın dönüp mutfağa girince genç adam da onu takip etmişti. "Yani bahçe konusunda..." Kay aptalca sözleri yüzünden kıpkırmızı kesilmişti.

"Bahçe diyince..." dedi Dominic. "Haklısınız, berbat bir durumda. Ben onun tekrar eski haline gelmesini istiyorum, şeyden önceki..."

Genç adamın doğru kelimeleri söyleyemediğini fark etmişti. "Yani berbat haline gelmeden önceki..." dedi onun işini kolaylaştırmak isteğiyle...

Genç adam Kay'ın bahçesine bakındı ve "İşinizin ehli gibisiniz," dedi.

Kay bu işle fazlasıyla ilgilendiğini söylememek için kendini zor tuttu. Su ısıtıcıyı doldurduktan sonra ellerini adamın boynuna dolama isteğini bastırmak için ne yapacağını bilemedi. Bu hiç de profesyonelce olmazdı.

Bu onun için çok iyi bir iş fırsatı olurdu. Çok büyük umutlarla kurduğu ve henüz bebek durumunda olan işi için büyük bir adım. Şu ana kadar ona istediği minibüsü aldırarak kadar parayı biriktirebilmiş olmayı umuyordu, ama yine de hala en alt seviyede uğraşıp duruyordu.

Ah tamam. Sanki bu umurundaydı da... Aslında bunu tamamen zevk için yapmak istiyordu, o duvarlarla çevrili bahçede huzurlu ve sakin bir şekilde çalışmanın hayalini kuruyordu. Güzel olan bir şeyi tekrar hayata döndürmenin.

Ama bütün bunlara rağmen kendi ihtiyaçlarını unutup Dominic Ravenscar üstüne odaklanmalıydı. Bu sabah öğrendiği bir şey varsa o da genç adamın kaybını kabullenmesi için zamana ihtiyacı olduğuydu. Ve karısının bir zamanlar çalıştığı bahçede onun görmesinin genç adamın kolay kabulleneceği bir şey olmayacağını da biliyordu.

Aslında belki Kay'ı seçmesinin asıl nedeni genç kadının bu konudaki yeteneğinden çok karısını fazlasıyla andırıyor olmasıydı. Onun hala bir şekilde burada olduğu fantezisini yaşatmak için. Psikoloji söz konusu olduğunda Kay çok da başarılı sayılmazdı, ama bu bahçenin yeniden düzenlenmesinin Dominic Ravenscar'ın çıkarına olacağını hiç sanmıyordu. En azından bu şekilde.

"Dürüst olmak gerekirse, ben orayı biraz daha düzenli göstermek için birkaç saatlik bir iş düşünüyordum," dedi Kay. "Alıcıları kaçırmamak için... Bunu daha önce de yaptım. Genelde emlakçılar bana bu işi için gelirler. Çünkü ücretim düşüktür. Ama tamamen restore etmek başka bir şey. O büyük bir projeye girer ve bunun için iyi bir bahçe dekorasyonu şirketi ile anlaşman yerinde olur. Çok elemanı olan bir yerle. Sana bütün çalışma için bir teklif verirler böylece neyle karşı karşıya olduğunu bilirsin." Bunların hepsi doğrudu ama genç kadın yine de kendini yutkunmak zorunda hissetti.

"Bu şekilde daha ucuz a çıkacaktır."

"Ucuz olmana rağmen mi?"

"Ben işimi yeni yeni kuruyorum henüz," dedi Kay. "Şirketlerin beni tutması için onlara iyi bir neden vermem lazım. Güvenilir biri olarak isim yapınca daha gerçekçi bir ücrete yükseleceğim." Aslında oturup nakliye, yanına genç bir işçi almak vs gibi masrafları bir araya toplayınca ortaya çıkan miktar genç kadını bir hayli ürkütmüştü.

"Bir kere ucuz olarak ün yaparsanız, kimse hiçbir zaman size gerçekçi bir ücret ödemez ki..." dedi genç adam. "Bu kulaktan kulağa yayılır ve siz her zaman en düşük miktarı kabul etmek zorunda kalırsınız, ama bu arada sevgili emlak şirketleri müşterilerinden çok daha fazlasını alıyor olurlar. Eğer diğer insanların sizi ciddiye almasını istiyorsanız işe ona göre fiyat biçmelisiniz."

"Sizi farklı kılan ne?"

"Bu durumda masraf önemli bir faktör değil. Zaman da öyle. Benim ihtiyaç duyduğum bu işi gerçekten önemseyen birinin üstlenmesi."

"Benim önemsemişimi kim söyledi?"

Genç adam bir süre sesiz kaldı.

"Bu evi satacaksınız Bay Ravenscar," dedi Kay. Ona karşı tamamen dürüst olduğundan emin değildi. Ya da belkide korkaklık ediyordu. İşe ve sorumluluğa karşı. Ya da adama. "Boş verin gitsin," dedi genç adam.

Bu öneri aslında samimi bir öneriydi.

"Size söz veriyorum bu sabah olan şeyin tekrarı olmayacak," dedi genç adam.

"Tabii eğer sizi rahatsız eden buysa..."

"Hayır" dedi genç kadın. Genç adamın dudaklarına bakınca sabah olanları hatırlayıp kıpkırmızı kesilmişti. Bu sabah olanlar hafızasında hala çok tazeydi ve bunun genç adam için de aynısı olduğunu biliyordu. Ama onun istediği Sara'ydı. Ve kafasında öptüğü aslında karısıydı.

"Bu sabahı unutun. Ben unuttum bile," dedi Kay. <Aslında o öpüşün sihri asla unutabileceğimi sanmıyorum.>

"Bahçenizi eski haline döndürmem aylarımı alabilir ve sürekli müşterilerimin yanı sıra köydeki bir dükkânda yarı zamanlı bir işim var."

Anlıyorum." Genç adamı çenesi gerilmişti. "Yani bana bunu yapmayacağınızı mı söylüyorsunuz."

"Ben sadece belki de bu iş için en uygun insan değilim."

"Bu işi kuran biri için pek de alışılmış bir durum değil."

"Belki ama ben dürüstlük gösteriyorum. Sanırım gerçekten de bu konuda düşünmenizde fayda var."
"Ben bunu düşündüm. Sara bu bahçeyi dizayn etmek, ekmek ve bakmak için çok çaba harcadı." Genç adamın aklı başka bir yere uçup gitmiş gibiydi. Sonra genç kadının kendisine baktığını fark etti. "Yok, olup gitmesini istemiyorum. İyi durumda olursa o zaman alıcıların bahçeyi olduğu gibi söküp yeniden yapılandırması söz konusu olamaz."

Demek o bahçeyi karısı için daimi bir anıta dönüştürmek niyetindeydi. Bu iyi bir şey miydi? Yoksa belayı davet etmek miydi? Ve bu gerçekten de onun üstüne vazife miydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Yapamam. Kimsenin onu olduğu gibi görmesine izin veremem," dedi genç adam sanki onun aklından geçenleri okurmuş gibi.

"Eğer bahçeyi kimsenin görmesine izin vermezseniz satmak konusunda bir hayli zorlanacaksınız demektir."

"Yarın emlakçıyı arayacağım ve bahçe yapılanaya kadar satıştan çektiğimi haber vereceğim. Bunun ne kadar süreceği de size bağlı."

"Ah durun... Bunu yapamazsınız..."

"Haftada kaç saat ayırabilirsiniz?"

Hayır, cevabını kabul etmeyecekti. Ama Kay yine de son bir kez denemeye karar verdi. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu ona göstermeye çalışacaktı.

"En çok on," dedi. "Sabahlarım çok dolu bu yüzden sadece öğleden sonralarımı ayırabilirim. Günde iki saat."

"İki mi? Öğleden sonraları bu kadar mı çalışırsınız? Kendinizi pek zorladığınız söylenemez ha?"

"Beni işe alacak kadar umutsuz durumdaki bir adam olarak pek de kibar olduğunuzu söyleyemeyeceğim. Bilginiz olsun, Polly öğleden sonra üçü çeyrek geçe okuldan dönerken ben de işi bırakırım." Zaten bu yüzden kendi işini yapmaya karar vermişti ya. "Bu konuda tartışma kabul etmem. Bu en iyi teklifim Bay Ravenscar..." dedi. "Beni düşündüğünüz için teşekkürler. Ama size söylediğim gibi. Sizin tam zamanlı bir yardıma ihtiyacınız var."

"Ben neye ihtiyacım olduğunu biliyorum Bayan Lovell," dedi genç adam. "Benim size ihtiyacım var... Eğer haftada iki gün bana ayırabileceğiniz bütün zamansa, öyle olsun. Gerçekçi bir saat ücretiyle. Bu konuda el sıkışabilir miyiz?"

Genç adamın gözlerinde meydan okumaya benzer bir ışıltı vardı sanki. Sanki genç kadının korktuğunu anlamış gibi...

"Sanırım bunu biraz düşünseniz iyi olur," dedi genç kadın elini önlüğüne silip temizlemeye çalışarak. Böylece bunu yapmamak için tamamen inandırıcı bahaneler bulabilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Bu arada ben de programımda önümüzdeki birkaç ay için ne gibi işlerim olduğunu kontrol ederim."

"Eğer iki yakanızı bir araya getirmek için köydeki dükkânda da çalışmanız gerekiyorsa çok fazla bir işiniz olmasa gerek."

"Gördünüz mü bakın? Yine aynı şeyi yaptınız. Yine kabalığa geçtiniz. Sanırım bu konuda kendinizi pek tutamıyorsunuz. Şunu bilmelisiniz ki o dükkânda çalışmak çok hoşuma gidiyor."

"Gerçekten mi? Ne kadar? Mesela mesai saatleri dışında oraya zorla girip rafları düzeltiyor musunuz?"

"Ben sizin bahçeye zorla girmedim," dedi. "Kapıyı itip içeri girdim. Size de iyilik ettim."

"İyi. Kapıyı tamir etmenin masrafını ilk faturama ekleyebilirsiniz."

"Bu arada..." dedi genç kadın, bilgisayarının yanındaki broşürlerden birini genç adama uzatarak. „Buna baksanız iyi olur...Şartlarımı ve tecrübelerimi görebilirsiniz... Ayrıca bu iş çok zamanımı alacak. Ucuz olabilirim ama o kadar da ucuz değilim..."

"Yani sizi karşılayamayacağımı mı söylemeye çalışıyorsunuz Bayan Lovell?" dedi genç adam.

"Sanırım altı yıl boyunca böyle bir evi boş bırakabilen birisinin bu masrafı karşılayacak kadar parası da vardır." Ah harika... Bu son derece profesyonelceydi. "Ben sadece hiç bir konuda acele etmemeniz gerektiğini düşünüyorum." Sonra da "Yarın saat bire kadar köydeki dükkânda çalışıyor olacağım. Sizi eve dönerken ararım ve o zaman bu işi benim yapmam konusunda verdiğiniz kararı netleştirirsiniz. Evde olacak mısınız?"

"Evde mi? genç adam kaşlarını çatı. "Ah anlıyorum. Önemli değil. Bahçe kapısını sürgüsüz bırakırım. Siz aletlerinizi yanınızda getirir hemen başlarsınız..." Ve bunu söyledikten sonra Kay'ın ona bir fincan kahve

önermesine bile izin vermeden çıkıp gitti.”

Aslında bu hiç de fena olmamıştı. Bu işi tamamen profesyonel bazda tutmak en iyisiydi.

Bay Ravenscar ve Bayan Lovell.

Pekâlâ.

Bu adam nasıl yaşanacağını unutmış olabilirdi ama nasıl emir verileceğini pekâlâ biliyordu. Hemen işe başla. Tabi efendim. Öğle yemeğine ne ihtiyacı vardı ki?

Kendi kendine Amy Hallam rolünü oynamak buraya kadarmış dedi. Ona destek olmayı falan unut gitsin. Unları temizledi, sonra tekrar işe koyuldu. Ancak işini bitirince kendine kahve hazırladı ve açık havaya çıktı.

İşler o kadar da kötü değildi. Pekâlâ, işler ağır ilerliyordu ama köyde birkaç devamlı müşterisi vardı. Mike ve Willow Armstrong’un bahçesine o bakmıştı. Aslında çok küçük çaplı bir işti. Bazen onu sadece iyilik olsun diye işe aldıklarından şüphe ediyordu. Onu cesaretlendirmek için. Ama bu da bir işti.

Hilliardlar’da onu haftada birkaç saatliğine tutmuşlardı. Para ödeyecek durumları yoktu, bunun yerine Polly’e birkaç parça şey örmüşlerdi. Küçük kıızı hayatta asla sahip olamayacağı kadar çok şapka ve atkıya sahip olmuştu. Belki de Kay onları organize edip ürünlerini Maybridge pazarında bir tezgâhta satmalarını ayarlayabilirdi. Böylece ona nakit para ödeyebilirlerdi.

Hayır hayır... Konsantre ol.

Sert gerçek her öğleden sonra iki saat çalışmanın genç kadının finansal durumuna büyük bir katkısı olacağıydı. Altıncı yaş günü yaklaşan Polly için de. Küçük kız şehir salonunda bir parti istiyordu. Birde bisiklet. Ve her ikisini de hak ediyordu.

Dominic Ravenscar’da onu rahatsız eden bir şeyler varsa ne olmuştu. Ona eksikliğini duyduğu şeyleri hatırlattıysa, aşk, romantizm, seks...

Büyümüştü artık ve bununla başa çıkabilirdi.

Bu sabahki olayı hatırlamak olmasa her şey daha kolay olabilirdi ama yine de idare edebilirdi.

Bu arada, genç kadının aklını onun görüntüsünden uzaklaştıracak bir meşguliyete ihtiyacı vardı.

“Seni öptü mü? Dominic Ravenscar seni öptü ha?

Polly aceleyle içeri dalıp “Harika bir gündü” dedikten sonra vakit kaybetmeden Hallam oğlanları ile birlikte bahçeye koşmuştu. Bu da Kay’e Amy’ye komşuları ile yaşadığı olayı anlatma fırsatı vermişti.

“Beni değil,” diye açıkladı. “Beni bir hayalet yerine koyduğu açıktı. Karısının yerine...”

“Ve şimdi de senin onun için çalışmanı istiyor öyle mi? Çok ikna edici olmalısın.”

“Öyle mi?” Amy’nin sesinde alaycı bir ton vardı ama dışarıdan dinleyen biri için anlaşılması gerçekten de zor bir durumdu. “Belki de kafasına bir bahçe tırmığı geçirmediğim için rahatlamıştır,” dedi Kay Amy’nin gülümsemesini sağlamayı umarak.

“Belki de.” Ama Amy gülümsemiyordu. “Neden geçirmedin?”

“İyi soru. Sanırım sen orada olmalıydın. Her şey bir anda olup bitti.”

Amy “Anlar vardır,” dedi. “Bir de anlar vardır. Büyük ihtimalle sana neden iş verdiğini bile bilmiyordur.” Kay hiçbir şey söylememiş olmayı dilemek için geç kaldığını biliyordu. Ama Amy anlar sanmıştı. “Peki, sen biliyor muydun? Diye sordu.

“Dahi olmaya gerek yok Kay,” dedi. “Ciddi ciddi kabul etmeyi düşünmüyorsun değil mi?”

Aslında bütün gün boyunca artılarını ve eksilerini düşünüp durmuştu. Pek çok artı vardı, ama genç kadın isteksizce de olsa şimdi Amy’nin de sayacağı negatif yönlerin ağır basacağına karar vermişti. Amy’nin de sayacağı negatif yönlerin ağır basacağına karar vermişti. Ama insanın kendi adına karar vermesiyle başka birinin sana ne yapman gerektiğini söylemesi arasında fark vardı. Seni daha dinlemeden sorgulamaya başlarlardı. Son zamanlarda Amy’de bunu fazlasıyla yapmıştı. Kafasını her çevirdiğinde oradaydı. Her zaman akıl vermeye hazırdı. Onun için, Polly için. Özellikle de Polly için.

İyi bir tavsiye, her ne kadar iyi niyetli de olsa, rahatsız edici olabiliyordu.

“Hayır cevap olarak kabul edecek gibi değil,” dedi. “Bu konuyu düşüneneğimi söyledim. Onunda aynı şeyi yapması gerektiğini de...”

“Ok. O zaman düşün ve sonra da hayır de...”

Ve bunu emreder havasıyla söylemişti.

“Bu biraz sert olur Amy.”

“Ben seni düşünüyorum Kay. O çok çekici bir erkek ama yardıma ihtiyacı olduğu açıkça belli. En azından acıyla başka çıkma konusunda.”

“Evet, bunu bende görebiliyorum.” Kay daha fazlasını da söyleyecekti ama sustu.

"Ne?"

"Hiç... Unut gitsin..."

Genç kadın omzunu silkti. "Hani bir gün sana benim için yaptığın her şey için teşekkür etmeye uğraştığımda bir gün benimde bana ihtiyacı olan biriyle karşı karşıya geleceğimi söylediğini hatırlıyor musun?"

"Ve sen Dominic Ravenscar'ın bu kişi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun birine ihtiyacı var."

Bir anlık duraksama oldu. Sonra Amy "İyi bir öpüşme olsa gerek," dedi.

Kay yanaklarının kızardığını hissetmişti. Bu sabah her şeyi dikkatle düşünmüştü, kendi adını koruması gerektiğini ve buradaki insanların ona saygı duymasını sağlarken ne kadar zorlandığını hatırlamıştı. Ve kararını mantık ve sağduyuya dayandırmaya karar vermişti.

Ama bütün gün boyunca kızı da yakınında olmadığı için o öpüşün içinde yarattığı rüzgârlardan etkilenmesi ve uzun zamandır uzak olduğu duygularla dolması hiç de zor olmamıştı. Ve şimdi Amy'nin tavrıyla o özlem öfkeye dönüşmek üzereydi. İyi bir anne, iyi bir dost ve iyi bir insan olduğunu hem kendine hem de topluma ispatlamıştı. Hayatının sonuna kadar taşıdıkları için bedel ödemek zorunda değildi ki... Öyle miydi yoksa?

"Buna hazır olmadığımı düşünüyorsun değil mi? Yani başımı önüme eğip çimleri biçmeye devam etmem gerektiğine inanıyorsun?"

Amy elini genç kadının koluna koydu. "Üzgünüm Kay. Seni üzmem istemedim. Hayatını tekrar kurdun ve merhametin sana güç veriyor. Ama sadece tehlikeyi göremiyorsun."

"Tehlike mi? Hangi tehlike?" sanki bütün gün bu hiç aklına gelmemiş gibi... Sanki tehlikeyi görmese bu işe dört elle sahip çıkmayacakmış gibi. "Ben onun bahçesindeki ayrik otlarını temizliyor olacağım..." Bu sözleri söylerken bile sadece kendini kandırdığını biliyordu. Tabi ki o işi alacaktı.

"Beni bunu sana tekrarlamaya zorlayacaksın değil mi?"

"Sanırım hecelesen iyi olur." Bu sözleri söylediği anda geri alabilmeyi isterdi. Çünkü bu iş kontrolden çıkıyordu. Amy onun dostu ve yol göstericisiydi ve bu tartışma daha ateşlenirse bunu tehlikeye atabilirlerdi.

"Altı yıl oldu Kay. Bütün bu zaman boyunca tek bir erkeğe dönüp bakmadın bile. Genç ve sağlıklısın ve bir gün sislerin içinden bir yabancı gelip seni öpüyor, hormonlarını ayağa kaldırıyor. Bunca yıl boyunca mahrum kaldığın şeyleri hatırlatıyor. Bu pek çok kadının başını döndürmeye yeterli ve ben şimdi senin kafanın da en az onun kadar karmaşık olduğunu düşünüyorum.

"Ben neredeyse yirmi beş yaşındayım Amy," dedi Kay. "İnan bana gerçek ve hayal arasındaki farkı biliyorum. Ben..."

"Ve ben sana acıdan başka hiçbir şey veremeyecek bir erkekten uzak durmanı şiddetle tavsiye ediyorum." Amy bunu bilmediğini mi sanıyordu? Bütün gün bununla mücadele etmişti. Sağduyu ve iyileştğini kendine ispatlama ihtiyacı karşı karşıya gelmişti. Yanında her zaman bir desteğe ihtiyacı olan duygusal bir yıkıntı olmadığını ispatlama isteği.

Ve elini uzatacak olsa ona yardımcı olabilirdi.

Biri bunu yapmalıydı.

"Benden bahçesini toparlamamı istedi," dedi inatla. "Hepsi bu."

"Ama sen kalbini de toparlayabileceğini düşünüyorsun..."

Amy Hallam'ı kandırmak diye bir şey yoktu. "Ama sen benimkini toparladın..."

"Sanırım onu tekrar riske atmayı düşünebilmen de bunu ispatlıyor dedi Amy ve uzanıp arkadaşına sarıldı.

"Bugün Polly'yi bana verdiğin için sağ ol. Çok neşeliydi. Ama şimdi eve gidip ağrıyan bacaklarımı dinlendirmem gerek. Oyunları bitince oğlanlardan biri ufaklığı eve getirir.

Polly banyoda bile gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ve Kay'ın ona hikâye okumasına fırsat kalmadan uyuyakalmıştı bile.

Kay yatağın yanında diz çöktü ve kızının yanağını okşadı. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı. Kızının orada ve gerçek olduğunu hissetmeye...

Yaptığı şeyden dolayı utanç dolu ve sahip olduğu ikinci şanstın dolayısıyla bir o kadar minnettardı. Sahip olduğu her şeyi Amy Hallam'a borçlu olduğunu biliyordu. Ama bugün kısa bir an için de olsa kendini çocuk yerine koydurmuştu. Kendi kararlarını vermekten bile aciz bir çocuk.

Kay pencereye gitti ve Linden Lodge'nin yüksek duvarlarına baktı. Belki Amy haklıydı. Belki tavsiyesi akılcıydı. Ve kesinlikle iyi niyetliydi. Ama artık kendini özgürleştirmeye ihtiyacı vardı. Ömrünün kalan kısmını omzunun üstünden bakarak geçirmek istemiyordu. Ve her attığı adımda vasisinin onu kontrol

ettiğini hissetmek...

Hayatının sonuna kadar Hallam'ların koruması altında kalamazdı. Amy'nin kulübesinde oturamazdı. Polly'yi onları tekrar bir araya getiren kadınla paylaşarak, iş kadını rolünü oynayarak... Bir karar alınması gerektiğinde bunun sorumluluğunu almamak artık bir alışkanlığa mı dönüşüyordu?

Uzun zaman önce bu alışkanlıktan kurtulmuş olması gerekirdi. Artık kendi ayaklarının üstünde durma zamanı gelip geçiyordu. Bu ürkütücü olsa da içini kıpırdatıyordu. Evet, Amy her zamanki gibi haklıydı. Hepsisi o öpücük yüzündendi. Beyninde bir şeylerin serbest kalmasına o neden olmuştu.

Jake yattığı yerde karısının saçlarını fırçalamasını izledi ve "Haydi anlat..." dedi.

"Neyi?"

"Düşündüklerini. Kay'a uğradığından beri aklın başka yerde..."

"Dominic Ravenscar evine döndü," dedi Amy taburesinde kocasına doğru dönerek. "Kay'den Bahçesi ile ilgilenmesini istemiş."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Yüzüme gözüme bulaştırdım, neredeyse bu yüzden kavga ettik."

Jake hangi konuda olduğunu sormadı. Karısını eğer bir konuda endişeleniyorsa gerçekten de endişelenilmesi gereken bir şey olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Ben duyarsız davrandım ve o da çok kötü alındı."

"Bu hiç de size uygun bir durum değil."

"Birden George'nin senden bisikletinin destek tekerleklerini çıkarmanı istediği zamanı hatırladım."

"Evet, sen düşüp bir yerini inciteceğini söylemiştin."

"Haklıydım, öyle oldu."

"Özgürlük ve bağımsızlığın bir bedeli vardır."

"Ama o dizini ya da kolunu yaralamaktan çok daha fazlasını yaşayacak Jake. O adam onun kalbini kıracak."

"Ravenscar'mı? Bunu neden yapsın ki?"

"Ah bilerek ve isteyerek değil tabii ki... Ama hala acı çekiyor ve Kay ona yardım etmenin görevi olduğunu düşünüyor. Biz ona yardım ettiğimiz için."

"Belki de kendine bir şey ispatlamaya çalışıyordur. Ya da sana."

"Böyle bir acıdan sonra bir kadın bir erkeğe ancak bir şekilde yardım edebilir. Ve o adam buna karşı koyamayacak ama sonra da bunun için kendinden nefret edecek. Ve Kay'den..."

"Kay'ı aradığımız zaman insanların ne dediğini hatırlıyor musun? Onu eve getirdiğimizde?"

"Aptal olduğumuzu," dedi. "Bize asla teşekkür etmeyeceğini_ ki etmedi ve bunun için üzüleceğimizi." Amy yanağına süzülen bir damla yaş sildi. "Öyle zamanlar oldu ki Jake..."

"Biliyorum." Jake yataktan kalktı ve karısının yanına diz çöküp ona sarıldı. "Biliyorum sevgilim. Ama sen bu konuda ısrar ettin ve iyi iş çıkardın. Onun ayakta durma yeteneğini küçümsemeye. Ve kendini de tabii. Eğer ona yardım etmek istiyorsa, bu sadece onun kendini risk alacak kadar güçlü hissetmesini sen sağladığın içindir."

Amy başını kaldırıp ona baktı. "Yani şimdi yapmam gereken şeyin geri çekilip büyük yıkımı beklemek olduğunu mu söylüyorsun? Ve sonra tekrar parçaları toplamaya hazır olmamı mı?"

"Söylemek istediğim yatağa geri dönmen. Uzun bir gün oldu ve yarın bir toplantın var."

"Anlamıyorsun Jake. Peki ya Polly? Bu işten acı çekecek olan o..."

"Kay Polly için yaşıyor."

"Ama..."

"O Kay'ın kızı. Onun sorumluluğu..."

"Hayır."

"Evet Amy! Üzgümün aşkım. Seninde bir kızın olmasını ne kadar istediğini biliyorum."

"Üç tane harika oğlum var. Sen varsın." Amy kendini gülümsemeye zorladı. "Sanırım herkesin istediği her şeye sahip olamaması gibi bir kural var. Belki de bu bizim için kötü olacağı içindir."

"Belki de. Ama yine de bu bunun için çaba harcamamız anlamına gelmiyor. Haydi, yatağa gel."

Kay Dominic Ravenscar'ın bahçe kapısının önünde durdu. Bu kez kendini çok daha gergin hissediyordu. Bu da saçmaydı. Bu kez gizlice böğürtlenleri toplamak niyetinde değildi. Ya da Amy'nin iddia ettiği gibi harekete geçmiş hormonları için de gelmiş değildi. Bu sadece bir işti.

Hayır. Üstünü çiz şunun. Bu sadece bir iş değildi. Bu iyi para getirecek bir işti. Ve hemen hemen bütün bir geceyi elinde hesap makinesi ile geçirdikten sonra, gerçek dünyanın sorunları ile yüzleştikten sonra sinirlerine hâkim olup bu işin üstesinden gelmeliydi.

Bu kez bekleniyordu. Davetliydi.

Tabi genç adamın onun tavsiyesini dinleyip konuyu bir kez daha düşünüp fikrini değiştirmiş olması ihtimali dışında. Kay bunun olmamasını ne kadar çok istediğine kendisi de şaşırıyordu. Bu iş onun için çok önemliydi. Nasıl olup da ona büyük bir şirketle bu işi görüşmesini önerebilmişti ki?

Eğer burada kapının önünde durmaya devam ederse genç adamın aldığı kararı öğrenmesi mümkün değildi.

Kapıyı açarken genç adamın bahçede durup onu beklerken bulacağını sanıyordu.

Ama bahçe boştu.

Ravenscar'ın orada olduğunun tek işareti satılık levhasının yere atılmış olmasıydı. Bu da onun evi şimdilik satıştan çekme kararında samimi olduğunu gösteriyordu.

Bu iyi diye düşündü Kay. Genç adam ima ettiği gibi burada değildi. Ona doğruca işe başlamasını söylemişti. Pekâlâ. Kay yutkundu. Sonra sırttı. Eğer burada değilse, fikrini değiştirmemiş demektir.

"Evet!" dedi kendi kendine "Evet!"

Ve genç adam burada durup onun her hareketini izlemekten çalışmak daha da kolay olacaktı. Tek ihtiyacı olan bir aksiyon planıydı. Bir çalışma programı. Ve yanında getirdiği not defteri ve kalemle bahçeyi dolaşmaya ve notlar almaya koyuldu.

Dominic genç kadının bahçede dolaşmasını birinci kattaki pencereden izliyordu. Yanında aletlerini getirmemişti ama not alıyor alması işi hala almayı düşündüğü anlamına geliyordu.

Genç kadının bu konuyu bir kez daha düşünmesini söylemişti. Genç adam huzursuz geçen gece boyunca Kay'ın haklı olup olmadığını ve belki de onu işe almak konusunda ikna etmekle büyük bir hata yaptığını düşündü. Genç kadının bu işi için uygun olmadığını düşündüğünden değil, onun bu işi yapabileceğini biliyordu. Sadece onun varlığına dayanabileceğinden emin değildi.

Ama sorun değildi. Bugün gerçeği fanteziden ayırmak konusunda hiçbir zorluk yaşamamıştı. Hatta nasıl olup da yanıldığına da hayret ediyordu.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Lovell?"

Genç kadın gözlerini not defterinden kaldırdı ve "Benden hemen çalışmaya başlamamı istemiştiniz, bende bunu yapıyorum," dedi.

"Aslında benim aklımda daha pratik bir şey vardı."

"Bahçecilik için illa kazma küreğe gerek yoktur. Ben bahçenin kaba bir planını çıkarmaya çalışıyorum. Nelerin hangi sırayla yapılması gerektiğini kestirmeye çalışıyorum. Eve döndüğüm zaman bir çalışma programı hazırlayacağım. Bilgisayarımda."

"Önce çimlerin biçilmesi gerektiğini söylemek için benim bir kâğıt kaleme ihtiyacım yok," dedi Dominic. Kay onun müdahalesi olmadan rahatça çalışabileceğini düşünmekle yanılmıştı.

"Ve barakada bir çim biçme makinesi var."

"Buldum sağ olun..."

Genç adam kaşını kaldırdı. "Bana o kilidi de kırdığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kay ona ilgisiz gözlerle bakmaya çalıştı ama bu hiç de kolay değildi. Genç adamın bakımsız hali hiçbir şekilde çekiciliğini azaltmıyordu.

"Hayır, kilit zaten kırıldı. Yarın yeni bir asma kilit getiririm. Ama belki siz de güvenlik önlemlerinizi bir kez daha gözden geçirmek isteyebilirsiniz."

"Nedir bu? Önce bahçeme zorla girip sonra da bana kilit mi satıyorsunuz?"

"Ben aynı zamanda yerel güvenlik birimindeyim. Yarın suç önleme memurunun sizi arayıp konuşmasını sağlarım. Bu arada, çim biçme makinesi için yerel firmayı aradım. Yarın alıp bakımını yapacaklar. Onları beklemek konusunda endişelenmeyin, ben ilgilenirim. Aynı zamanda kilidi de hallederim."

"Yarın köydeki dükkânda çalışmayacak mısınız?"

"Pazartesi, Perşembe ve Cuma sabahları."

"O zaman..."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedi Kay. "Bu da işimin bir parçası. Eğer altı yıl boyunca rutubetli bir barakada üstünüzü tozlar ve böcekler sarmış bir halde yatan siz olsaydınız size de aynı şeyi yapardım." Genç kadın birden onun gözlerine bakmadığını hissetti.

Bu iş hiç de kolay olmayacaktı.

Ayrıca bu iş duygusal anlamda kapılma riskini göze almayacağı kadar önemliydi.

"Ama bu o çim biçme makinesini burada kullanabileceğimiz anlamına gelmiyor," dedi uzun çimenleri göstererek. "Jim Bates'ten tırpanıyla gelip halletmesini isteyeceğim."

"Jim Bates."

"Kilise zangocu. Kilisenin bahçesine o bakıyor. Ben tırpan kullanma konusunda pek de usta olmadığım için bu işi benim adıma o yapar. Bu arada sebze bahçesini de kazmasını ayarlayacağım. Ona para ödemek konusunda endişeniz olmasın. Ben bunu faturama eklerim. Ve sen de istersen onunla barda karşılaştığında bir içki ısmarlarsın. Bu onun çok hoşuna gidecektir."

Genç adam bir an cevap vermedi. "Hepsi bu mu? Bitti mi?"

"Evet... Ah üzgünüm. Ben araya girdiğimde bir şey söylemek üzereydiniz. Belki sizin daha iyi bir fikriniz vardır?"

Genç adam ona baktı ve "Siz işe koyulun," dedi.

"Pekâlâ."

"Ve buna Bay Bates'e bir içki ısmarlamak da dâhil. Onu da faturama ekleyebilirsiniz..."

"Ah ama..." Genç kadın her ne kadar duygusal anlamda kapılmak istemiyorsa da genç adamı bara getirebilmenin, toplum içine çıkarmanın iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Ama Dominic çoktan arkasını dönmüş eve doğru yürümeye başlamıştı bile.

Üstelik söyleyecekleri bitmemişti de...

"Bay Ravenscar..." diye seslendi. Ah tanrım. Neden ona sürekli Bay Ravenscar diye seslenmekte ısrar ediyordu ki? Okul müdüründen sonra kimseye bay diye hitap etmemişti ve şimdi artık Dominic diye başlamadığı için pişman olmak çok geçti.

Genç adam durmayınca onu izlemek zorunda kaldı.

"Bay Ravenscar ben..."

"Ne?" Genç adamın kaşları çatılmıştı.

"Ben Bayan Ravenscar'ın bir günlüğü var mıydı diye merak ettim."

"Günlük mü? Olsa bile sizin o günlükle ne gibi bir işiniz olabilir ki?"

"Ah hayır" diye başını salladı. "Ben şahsi bir günlükten bahsetmiyorum." Genç adamın yüzü hala taş gibi ifadesizdi. "Ben şey bir bahçe günlüğünden bahsetmiştim. Ben de bir hatta iki günlük tutuyorum. Biri kendi bahçem için diğeri de müşterilerim için. Hava durumu, yaptığım ekimler falan. Yapılan işler yapılması gereken işler. Her şey..."

"Anlıyorum..."

"Şey onun günlüğü var mıydı?"

"Önemli mi?"

"Bu onun tam olarak ne yaptığını anlamam için yararlı olabilir. Bazı boşluklar var. Bunu kendinizde görebilirsiniz."

"Belki de zamanımı almak yerine işe koyulsanız iyi olur."

"Üzgünüm, sizi işinizden alı koyduğumu fark etmemiştim."

Genç kadının yerdeki temizlik bezine baktığını fark etti ve "Beni temizlikçinin iki ziyareti arasında yakaladın," dedi.

"Ayda bir kez değil mi? Ben iki hafta daha bekleyebileceğinizi hiç sanmıyorum," dedi Kay.

"Yoksa temizlik işini de siz üstlenmeyi mi önereceksiniz? Yani konuşmakla vakit harcamadığınız zaman... Buna vakit ayırabileceğinizden emin misiniz?"

Genç kadın kaşlarını çatı ve bu tartışmaya girmeyi reddetti. "Bayan Fuller'i önerecektim. Düzenli olarak çalışmaz ama bazı özel işleri alır. Sanırım bu da o kategoriye girer değil mi?" sonra cevap alamayınca "Ah pekâlâ bir düşünün bakalım," dedi.

"Yani bu kadar mı?"

"Evet... Hayır. Üzgünüm. Bakın eğer Bayan Ravenscar bir günlük tutmadıysa belki de bir iş planı çıkarmıştır. Yani kazmaya başlayıp eski köklere denk gelmek istemem."

Aslında genç adamın içinden ona gitmesini ve bir daha da dönmemesini söylemek geçti ama "Bence içeri gelseniz iyi olur," dedi.

"Ne? Ah tabii." Genç kadın ayakkabılarını çıkarıp hole doğru onu izledi.

"Sara bu odayı kullanırdı," dedi mutfağın yanındaki kapıyı açarken. "Ön taraftaki çalışma odasını kullanmazdı çünkü orası bahçeye bakmıyor."

"Ah evet çok mantıklı."

"Emlakçı burası için kiler demişti ama..."

Genç kadın içeri adımını attı. Normalde bu tarz evlerde pahalı Çin yemek takımlarının durduğu raflarda bahçe ve yemek kitapları göze çarpıyordu. Odanın dibindeki masada açık bir defter ve hemen yanında bir kalem vardı. Duvardaki panoda asılı kartpostallar ve dergilerden kesilmiş resimler ve notlar göze çarpıyordu. Ve Dominic'in sağlık ve neşe dolu bir yüzle fotoğrafı çeken kadına gülümsediği bir resim de panoda asılıydı.

Bu resim genç kadının kalbinin sancımasına neden oldu.

Oda sanki birini bekler gibi duruyordu. Sanki sahibi kendine bir fincan almaya gitmiş gibi. Kay dönüp arkasına baktı ama genç adam odaya girmek konusunda isteksiz görünüyordu.

"Çevreye bakınabilir miyim?"

"Keyfinize bakın..."

Kay defteri aldı. Dışı şık bir deriyle kaplı son derece zarif bir el yazısıyla yazılmış bir defterdi bu. Bu kendisinin tuttuğu kaba çalışma defterlerinden öte bir şeydi.

"Aradığınız şey bu muydu?"

Genç kadın başını aldırıldı. "Evet, şey üzgünüm ama daha fazlası da olmalı. Sadece dörtte biri kullanılmış." "Çekmeceyi dene..."

Genç kadın denedi ama çekmece yerinden oynamıyordu.

"Anahtar buralarda bir yerde olsa gerek." Ataçların durduğu küçük bir kutuyu açtı. Tam içine bakacakken kendi cebinden bir zil ötmeye başlamıştı. Kay saatinin alarımını susturdu."

"Gitmem gerek. Saat üçü çeyrek geçiyor. Beş dakika sonra okul bitiyor."

"Biliyorum. Önce kızınız."

"Size söyledim. Eğer bu bir sorunsal..."

"Hayır, kesinlikle değil. Onu bekletmeyin. Kısıtlı saatler konusunda tedirginim çünkü bahçeyi bir an önce yoluna koymanızı istiyorum."

"Söylemiştim..."

"Biliyorum. Hep bir şeyler söylüyorsunuz. Haydi gidin. Ben anahtarı bulurum. Belki planlarda çekmededir. "Sonra döndü ve "Evde de bu konu üstünde çalışacak olursanız lütfen not alın. Bana ayırdığınız saatleri faturaya eklemenizi isterim."

"Ah hayır buna gerek yok. Akşamları yapacak başka neyim var ki?" Polly yattıktan sonra.

"Bu konuda size akıl veremem. Ama eğer zamanınızı iyi değerlendirmesiniz işi hayatınız pek de uzun sürmez. Böyle şeyleri standart haline getiren bir kontrat hazırlamalısınız. Arkadaşlarınız Hallamlara sorun. İki de iş hayatında çok başarılılar. Eminim size akıl vereceklerdir."

Onların tavsiyesinin ne olacağını biliyordu. Unut gitsin, kendini kandırmayı bırak.

"Bunu düşünürüm," dedi genç kadın. "Tabi sizde Dorothy Fuller konusunu düşünürseniz."

"Nedir bu? Yoksa bütün köy size iş için komisyon mu ödüyor? Bahçeciliği bırakında kendinize küçük bir ev işleri ajansı kurun."

Genç kadın bu küçük kelimesinden nefret ediyordu. Neden insanlar onun büyük bir şey yapamayacağı hissine kapılıyorlardı ki? Ama bunu belli etmedi ve sadece "Sanırım el örgüsü kazağa ihtiyacınız yoktur," dedi. "Kış geliyor ve bu tarz şeyler yapabilen birkaç yaşlı bayan tanıyorum..."

"Sizin almanız gereken bir çocuğunuz yok muydu? Yarın ilk iş bahçe kapısının kilidini açarım böylece çim biçme makinesi için gelecek adamları içeri sokabilirsiniz. Ve bu zamanı da hesabınıza eklemeyi sakın unutmayın."

"O zaman Sdoroth'ye sizi aramasını söylerim, tamam mı?"

"Güle güle Bayan Lovell."

"Yarın görüşürüz Ravenscar."

Dominic gizlice genç kadının pencereden izledi ve bahçe kapısının sesini duyana kadar da yerinden kıpırdamadı. Onun gittiğinden emin olunca da çıkıp kapıyı sürgüledi. Ama eve geri dönmek için hiç acelesi yoktu. Çünkü genç kadının sohbeti olmadan ev ona iyice boş gelecekti. Barakaya gidip çim biçme makinesinin durumunu kendi gözleriyle görmeye karar verdi. Çim makinesinin üstü toz içindeydi. Aldıktan sonra sadece çok kısa süre kullanıldığı bu makine kadar duvarlara asılı aletlerde paslanmaya yüz tutmuştu.

Duvardaki bir palayı aldı ve üstünde elini gezdirdi. Eli pas içinde kalmıştı. Kim bilir Kay Lovell bunu görse ne derdi? Bir şey diyeceği kesindi çünkü bu kadının her konuda söyleyecek bir sözü vardı. Ne rahatsız edici kadını tanıyordum...

Kay çim biçme makinesinin güvenli bir şekilde barakadan çıkarılmasını izledi. Her an Dominic'in çıkıp ona hiçbir şey yapmadan dikilmesi için para ödediğine dair bir yorum yapmasını bekledi. Ama genç adam ortalarda yoktu.

Eve doğru bakmamak için kendisini zorlaması gerekiyordu. Büyük camlı kapıların açılmasını ve genç adamın dışarıda belirmesini bekliyordu. Camların sınıksız kapalı olması onu rahatsız etmişti. Ama bütün pencerelerin kapalı olması genç adamın evde olmadığı anlamına gelmeliydi ki bu iyi bir şeydi. Yalnız başına çok fazla zaman geçiriyordu.

Evin ön tarafına doğru yürüdü ve ona elden vermeyi planladığı zarfı posta kutusuna bıraktı. Tam geri dönüyordu ki bir arabanın yanına yaklaştığını fark etti.

Pahalı, hızlı ve ulaşım için gereken metrelerce daha uzun.

"Kapıma ne bıraktınız?" diye sordu. Dominic Ravenscar arabadan inip onun yanına gelirken, "Yoksa iş konusunda fikrinizi mi değiştirdin?"

Genç kadın bakışlarını arabadan çekti ve müşterisine baktı. Kaşmir bir ceket, çok şık bir pantolon ve gömlek giymişti ve nefes kesecek kadar yakışıklıydı.

"Fikrimi değiştirecek olsam bunu yüzünüze söyledim, posta kutusuna not bırakmazdım."

"Tabi ki öyle yapardın. Pekâlâ, beni merakta bırakmayın. Yoksa hasat yemeği için davetiye mi bıraktınız? Ya da yeni çıkan köy dergisinin son sayısı?"

"Hiç biri. Çim biçme makinesini almaya geldiler. Ben de bu arada kontratımı bırakayım dedim."

"Kontratınızı mı? Bu konuda düşünmek için fazla zaman harcamadınız herhalde?"

"Harcamam mı gerekiyordu?" dedi önce. Sonra devam etti. "Güzel araba. Çok da..."

"Siyah mı?" dedi genç adam.

"Temiz."

Aslında genç kadın seksi diyecekti ve içinden bir ses genç adamın bunu anladığını söylüyordu.

"Burada bir süre kalacağıma göre, ulaşım konusuna bir çözüm bulmam gerektiğini düşündüm."

"Ulaşım mı? Bu ulaşım değil ki? Ulaşım otobüstür. Fazlasıyla alçak gönüllük ediyorsunuz."

"Ah burada otobüs hizmeti var mıydı? Aslında genç adam sen kendi işine bak da diyebilirdi.

"Hem de saat kadar düzenli. Günde üç defa."

"O kadar sık mı? Bana dün söylemiş olsaydın..." Dönüp posta kutusundaki zarfı aldı. "İçeri gelsen iyi olur." Genç kadın acelesi olmadığını söyleyecekti ki sustu.

Aslında bir kontrat hazırlamak hiç de zor değildi. Tek yapması gereken Amy ve Jake'yi aramaktı, onlar da gerekli dokümanlar mutlaka bulunurdu. Ama onların bir şekilde "Bunu yapmaya gerçekten hazır mısınız?" duygusunu hissettireceklerinden emindi ve kendini hiç de bunu dinlemeye hazır hissetmiyordu.

İki ayağının üstünde durmasının zamanı gelmişti. Aslında hukuk konusunda Dominic'in bahçe bilgisinden daha fazla şey bilmiyordu ama müşterilerinden birinin oğlu avukattı. Genç kadına hemen ilgili belgeleri e-mail ile göndermişti. Üstelik telefonda da bilgi vermeye üşenmemişti. Onu sigorta sahibi olmak ve büyük düşünmek konusunda cesaretlendirmişti. Şirketi için bir isim bulmalı ve bir imaj yaratmalıydı.

Bu kadar ciddiye alınmak Kay'e çok iyi gelmişti.

Hatta genç kadın ona annesinin çimlerini biçmesinin karşılığını da ödemek istemişti. Ama Kay bunu duymak bile istemiyordu. Genç adamın hukuki yardımı çok daha kıymetliydi.

"Bunu bu kadar çabuk ayarlamayı nasıl başardınız?" diye sordu Dominic zarfı açarken. Kâğıdın üstünde genç kadının şirketinin yeni logosu ve ismi göze çarpıyordu. Papatya Kökleri; sert, kararlı aynı zamanda güzel bir isim olmuştu. Avukat da bu ismi çok beğenmişti.

"Tavsijenize uydum" dedi genç kadın ve "Düşündüm de siz haklıdınız," dedi. "Belki işim küçük olabilir ama bu hırslı olmamam anlamına gelmiyor. Ve yüzde yüz profesyonel olmamam demek değil. İki kopya var," dedi. "Her ikisinin de altını imzalamanız gerekiyor ve birini bana geri vereceksiniz."

"Hepsi bu mu? Çok önemli bir şeyi atlamadınız mı?" Genç kadın kaşlarını çatınca "Yani önce okumak gerektiğini?"

"Ah tabi ki..." dedi kay. "Ben okudum bile." Sonra sırtıttı.

Hayır... Hiç profesyonelce değildi.

Sonra suratını eski haline getirdi ve "Üzgünüm, kötü bir şakaydı," dedi. "Acele etmeyin. Bu öğleden sonra alırım." Sonra da çok ısrarlı görünmek istemediği için "Ya da ne zaman isterseniz."

"O kadar uzun süremez," dedi genç adam. "Neden şimdi halletmiyoruz tabi başka bir iş için aceleniz

yoksa..."

Evinde ne kadar yapsa asla azalmıyor gibi duran bir yığın ütü vardı. Köy okulu için katalog çalışması yapmaya da söz vermişti. Ve tabii Polly'nin doğum günü partisini planlaması gerekiyordu. Bu sürpriz olacaktı.

Ama yine de karşısındaki adamın gerçek bir işten bahsettiğinden emindi. Yani karşılığında para ödenen bir iş.

"Ben bunu okurken senin de ikimize kahve hazırlamana izin veriyorum."

"Ah pekâlâ." Profesyonel mi? Kay kimi kandırdığını sanıyordu ki? "Böyle bir teklife kim dayanabilir ki?" Dominic onun gitmesini istemiyordu.

Bunu o zaman kendine itiraf edememişti ama bu sabah onu görmemek için evden erkenden çıkmıştı.

Sadece ona Sara'yı hatırlattığı için değil, ona bir erkek olduğunu hatırlattığı için.

Geri dönüp onu kapıda hiç de çekici olmayan iş kıyafetleri ile bulduğunda bile değişen hiçbir şey olmamıştı.

Onda insanı canlandıran bir şey vardı. Tamamen doğaldı.

Sonuç olarak onunla son iki günde, altı yıldır kimseyle konuşmadığı kadar fazla konuşmuştu.

"Belki de sizi Sara'nın defterlerinin kalanı ile cezbedebilirim," dedi genç adam. "Bahçe planını da buldum." Aslında bu defteri aramak eskiden kalma fatura ve benzeri şeyleri imha etmekten çok daha kolay olmuştu.

Sara'nın dokunduğu şeyleri yok etmek ona çok ağır gelmişti.

"Ah pekâlâ..." dedi genç kadın. "Buna karşılık size kahve yapacağım Bay Ravenscar."

Genç kadın içeri girer girmez eğilip ayakkabısının bağını çözdü.

Çorabında delik olduğu Dominic'in gözünden kaçmamıştı. Birden genç kadının kendine ve kızına nasıl bakabildiğini merak etti. Neden yalnız olduklarını. Belki de yalnız değillerdi. Genç kadın kimseden bahsetmemişti. Ya da kulübesinde de kimseyi görmemişti ama bu herhangi bir anlama gelmezdi ki. O uzakta da olabiliirdi.

Hayır, hayatında biri olsa öpüşüne o kadar büyük bir açlıkla karşılık vermezdi.

"Kariniz çok yetenekli bir yazar," dedi genç kadın. Sara'dan daha uzun boyluydu. Neredeyse genç adamın gözlerine bakabilecek kadar uzun boyluydu. Belki de bu yüzden onu yok saymak mümkün değildi. "Onun hevesi bahçeyi benim için daha da çekici kıldı. Defterini okurken sanki onu tanıyormuşum gibi hissettim. Onu neden çok özlediğinizi anlayabiliyorum."

Onu özlemek ki? Bir an için sadece bir an için genç adam bunu unutuvermişti.

"Ben suyu ısıtayım," dedi genç adam. "Her şeyi çalışma odasında bulabilirsiniz."

Kay genç adamın dönüp gitmesini izledi. Ne demişti ki? Bir an genç adam neredeyse onun şakalaşmaya başlıyordu ama hemen sonra pat! Bütün panjurları kapatıveriyordu. Bu yumurta kabukları üstünde yürümek gibi bir şeydi.

Aslında fikirlerini kendine saklamayı öğrenmesi ve kendini çok iyi bildiği konularla sınırlaması gerekiyordu.

Genç kadın defterleri daha sonra bakmak için bir kenara ayırdı, sonra planı açtı. Neredeyse kusursuzdu.

Çok büyük özenle çizilip renklendirilmişti.

Dominic elinde bir fincanla çıkıp geldiğinde hala hayran hayran plana bakıyordu.

"Ah özür dilerim," dedi elini ağzına götürerek. "Kahveyi tamamen unutmuşum."

Genç adam masaya yaslandı. "Sorun değil. Özür dilemesi gereken benim. Yine..."

"Neden?"

"Sanırım insanların Sara'dan bahsetmesini pek kolay idare edemiyorum." Omzunu silkti. "Pek fazla pratik yapmadım. O öldükten sonra arkadaşlarımızın çoğu ondan bahsetmektense gözlerine sıcak iğne batırmayı tercih eder haldeydiler."

Genç kadın fincanının üstünden ona baktı. "Siz bu kadar duyarlı davranınca neden olduğunu anlamak zor değil." Kay bu cümleyi söyler söylemez masanın altına saklanma isteğiyle dolmuştu.

Genç adam uzun uzun kahvesine baktı ve sonra kafasını kaldırıp „Biraz önce her ne kadar aksi bir tavır sergilediysem de, insanların onun hakkında konuşmamasının nedeni ben değilim. Sizden farklı olarak pek çok insan bana onunla ilgili konuşma şansı vermedi. Ve ben de zamanla bunun nasıl yapılacağını unuttum."

"Üzgünüm. Sizin için çok zor olmalı."

"Hepsi iyi niyetliydi. Adını söylemezlerse onu daha kolay unutabileceğimi düşündüklerinden eminim."

"Bundan emin misiniz?"

"Onun bütün anısını silmeye çalışmanın başka nasıl bir nedeni olabilir ki? Yani o hiç var olmamış gibi davranmanın? " Dominic omzunu silkti ve "Bana sadece gelip kıyafetlerini götürme teklifinde bulundular. Onun varlığını mümkün olduğunca çabuk halının altına süpürmek için. Ve devam etmek için. Bunu o kadar sık duydum ki..."

"Belki de baktığınız her yerde ondan anılar görmezseniz acınızı daha kolay unutacağınızı düşündüler," dedi

genç kadın. "Ama yanıldılar tabii. Onun hakkında konuşmaya ihtiyacınız var sizin. Böylece her şeyi hatırlayabilirsiniz. Gitmek doğru cevap değildi."
"Kaçmak demek istemediğinizden emin misiniz?"
"Bunu yapmanın birden fazla yolu var. Ama bu sadece geçici bir önlemdir. Eninde sonunda gerçekle yüzleşmeniz gerekir."

ALTINCI BÖLÜM

Ah harika. İşte yine psikolog gibi davranmaya başlamıştı. Bu kez patlamayı beklemedi ve fincanını masaya bırakıp dikkatini tekrar önündeki plana çevirdi.

"Ve ilgilenmeniz gereken şeylerden biri de yaz evi," dedi. „Gerçek bir utanç. Eskiden çok çok güzel olmalı. Ama ne yazık ki umutsuz bir decreptius geçirmiş..."

"Ne?" genç adam sanki yüksek bir mesafeden düşmüş gibiydi. "Yoksa bu bir mantar mı?" sonra genç kadının gülümsediğini fark etti. "Yine şakalarınızdan biri değil mi?"

"Sayılır," dedi Kay. "Aslında bunu bırakmaya çalışıyorum, yani günde beşe indirdim. Yani belki her gün değil ama..."

Genç adamın neredeyse gerçekten gülümsemeye çabalamış olması genç kadının kalbini dağladı. Onun bir çaba içinde olduğunu görünce uzanıp elini tutmak ve kollarını onun beline dolayıp anladığını söyleme isteğiyle doldu. Her şeyin yoluna gireceğini de. Ama yine de bunu yapmadı. Genç adamın tepkisi ne olursa olsun sonuçta onun için utanç verici olacağı kesindi.

"Lütfen kendinizi gülmek zorunda hissetmeyin," dedi.

"Tamam" ve birden genç adamın gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüşüverdi.

"Sanırım yaz evini ayakta tutan tek şey sarmaşık..." dedi Kay.

"Aslında tutsa iyi olur çünkü aynı zamanda sorunun kaynağı da bu sarmaşık. O da çok yaşlı. Sanırım yaz evi yapılırsa dikilmiş. O zaman iyi bir fikir gibi göründüğünü sanıyorum."

"Sanırım Sara onun kesilmesi gerektiğini dair bir şeyler söylemişti ama önce çiçek vermesini bekliyordu..." genç adamın sesinin alçalmasıyla Kay araya girmek ihtiyacı hissetti.

"Polly'nin penceresinden bakınca harika bir görüntü sergiliyor..."

"İlk çiçekler onun cenazesinin olduğu gün açtı."

Kay yutkundu.

"Birkaç tanesini mezarının üstüne koymak için kopardım. Görebilmesi için ama yaprakları döküldü..."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Dominic "Polly'nin babasına ne oldu?" diye sordu.

Konunun aniden bu şekilde değişmesi genç kadını beklenmedik şekilde sarsmıştı.

"Polly'nin hiç babası olmadı," dedi.

Ona bu soru sorulmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Ben... Şey... O..." Normalde bu soruya verdiği cevap "O çok gençti ve hala bir şeyler arıyordu..." oluyordu ve bu noktada insanlar gülmeye başlayınca dikkatler dağılıyordu.

"Pekâlâ, ne öneriyorsunuz?"

"Önermek mi?" dedi genç kadın. Kafası karışmış gibiydi. Bu da ne demekti? Konuyu değiştirmeye çalışıyor olsa gerekti. Kay o anda genç adamın ilk açılma denemesine kendi tepkisiyle engel olduğunu, bu fırsatı kaçırdığını fark etti. Belki de henüz çok geç değildi. Belki de doğru kelimeleri bulursa...

"Profesyonel olan sizsiniz," dedi genç adam. "Yani profesyonel görüşünüz nedir?"

Kay kendini toparladı.

"Ah evet. Bu sabah çim biçme makinesi için adamları beklerken bir göz attım," dedi. "Üzgünüm ki onu koruma safhasını geçmişiz."

"Yazlık evi mi?"

"Hayır sarmaşığı. Aslında her ikisini de..."

Bu sözleri izleyen sessizlik boyunca genç kadın nefesini tuttu. Nasıl bu kadar duyarsız olabiliyordu.

"Budamayı deneyebilirim," dedi. Tabii eğer siz tercih ederseniz. Yani belki iyileşebilir."

"Sara iyileşebileceğini düşünüyordu."

"Sara yazlık evi de yıkmayacaktı," dedi. Ve bununla yetindi. Bu genç adamın kararı olmalıydı. O her durumda elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Tekrar uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Bence yerine yenisini koymalıyız," dedi genç adam. "Her ikisinin de. Yeni bir yaz evi ve yeni bir sarmaşık. Özel bir şey."

Koymalıyız mı? Biz mi?

Aslında genç adamın çıkıp gitmesini ve hayatını karartmaktan vazgeçmesini söylemesini beklerken bu

sözler genç kadın için büyük bir sürpriz olmuştu.

"Tamam... Ben şey... İnternette tedarikçiler ararım. Katalog falan alırım."

"Yoksa bana bu köyde bu işi yapabilecek adamları tanımadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Ne? Genç kadın kafasını kaldırıp genç adama baktı. Onunla alay mı ediyordu yoksa?

"Şey, bu konuda cinsiyet ayrımı yaptığınızı es geçerek, belki Mark Hiliard'a ödül kazanmış tasarımlarından birini sizin için uygulayıp uygulayamayacağını sorabilirim. Belki de siz kendiniz hasat yemeğine gelip sorabilirsiniz."

"Hiliard, şu mimar mı?"

Kay genç adamın davetini duymazdan gelmeye çalıştığını düşündü.

"Eski papaza evinde yaşıyor. Yeşil sahanın diğer tarafında."

"Şey bu çok güzel. Peki, yerel rustik şeyler yapıyor mu?"

"Hayır. Genelde değil. Sanırım size çelikten ve camdan çarpıcı bir şeyler yaratabilir." Sonra genç adamın şaşkın ifadesini görünce "Sadece şaka yapıyordum," dedi.

"Ben de öyle."

"Hayır, siz alay ediyorsunuz. Arada fark var. Sanırım bütün dünyayı dolaştıktan sonra Yukarı Haughton size bir hayli tuhaf gelmiş olabilir."

"Hayır üzgünüm. Dahası da var. Buraya taşınmamızın nedeni burasının insanların birbirini önemsemediği tarzda bir yer olmasıydı. Yani burada komşunuza ödül kazanmış marmelâdınızdan vermek nefes almak kadar doğal bir şey."

Dürüst olmak gerekirse, reçel olayı sadece hava atmaktan ibaret," dedi Kay. "Dost canlısıyızdır, ama aynı zamanda son derece dedikoducu ve dar görüşlü de olabiliriz."

"Hayallerimi yıkmayın..." Bir süre ikisi de ne diyeceklerini bilemezmiş gibi öylece durdular. Sonra Dominic devam etti. "Belki de uygun bir sarmaşık konusunu biraz düşünmek istersiniz."

"Ben mi? "Genç kadın bunu ondan istemesinden o kadar etkilenmişti ki düşünmeden elini uzattı ve genç adamın eline dokundu. "Teşekkürler."

Genç adam onun gözlerine baktı.

Kay elini çekti ve boğazını temizledi. Tabi ki bunu ondan istemesi kadar normal bir şey yoktu. Başka kimden isteyecekti ki?

"Biraz araştırma yaparım Bay Ravenscar. Sizin arasından seçmeniz için birkaç uygun aday bulurum. Sanırım Sara zaten bu konuda bir şeyler düşünmüştür. Plana bir şey yazmamış ama eminim bu konuda düşünmüştür. Günlüğüne falan not almıştır. Diğer defterleri yanımda götürmem mümkün mü?" Bu küçük odadan en kısa zamanda çıkıp nefes alması gerekiyordu. "Ya da belki de onlara siz kendiniz bakmak istersiniz."

"Hayır," dedi Dominic. "Şu anda sizin onlara benden daha çok ihtiyacınız var. Onları okurken geçireceğiniz zamanı da not etmeyi sakın unutmayın."

Bu sözler genç kadında bir kova buz etkisi göstermişti.

"Endişelenmeyin. Bir avukattan tavsiye alıyorum. Bana her dakikayı faturalamam gerektiği konusunda uzun bir nutuk çekti. Her telefon konuşmasını her mektubu..." genç adamın ilişkilerinde paranın altını çizmesi onu incitmişti. Tamam, bu bir iş ilişkisiydi ama öyle bile olsa...

"Böyle bir danışmanlığın masrafının altından kalkabiliyor musunuz?"

"Ah yarım saatlik danışmanlığı karşılığında annesinin çimlerini biçiyorum."

"Ne kadar süre için?"

"Annesinin bana ihtiyacı olduğu sürece. Ama bunu zaten yapardım ama şimdi buna karşılık ondan danışmanlık hizmeti alıyorum. Endişelenmenize gerek yok. Bahçecilik avukatlıktan farklıdır ve ben dakika dakika faturalamam. Ayrıca..." Genç kadın gözlerini defterlere indirip bakışlarını kaçırmıştı. "Bunları okumak benim iş değil. Zevk..."

"Bunu ay sonunda hesabı çıkardığınızda tartışırız. Bu arada kontratınız burada. İmzalandı Bayan Lovell." Belki de biraz olsun ilerleme kaydetmişlerdi. En azından genç adam. Şimdi ona güvenmeye başlamıştı. Kay kontratı da defterlerin üstüne koydu ve hepsini kucakladı.

"Bu öğleden sonra görüşürüz," dedi kapıya doğru yürürken. "Tabi burada olursanız." Ayakkabılarını ayağına geçirdi ve bağcıklarını bağlamak için elindeki defterleri bırakacak bir yer bulmak için çevresine bakındı.

"Bana verin," dedi genç adam. Defterleri ondan alırken bir an için parmakları birbirine değmişti. Genç kadın hemen eğilip ayakkabılarını bağladı. Böylece yüzünün kızardığını saklayabilmişti.

Doğruduğu zaman defterleri almak için ellerini uzatırken aynı şeyin bir daha tekrarlanmamasına özen gösterdi.

"Başka bir planım yok," dedi Dominic.

"Harika," dedi Kay. Ama genç adamın gözlerin bakamıyordu.

"Bu durumda Dorothy Fuller'ı yanımda getiririm, o da size evle ilgili neler yapılması gerektiğini söyler..." Genç adam sanki ağzının içinde bir şey gevelemişti ama Kay ondan bunu tekrar etmesini istemedi.

Kay eve dönüş yolunda pek kendinde değil gibiydi. Biri ona bir şeyler söyledi, o da cevap verdi. Ama kim olduğunu ve konuştuklarını hatırlamıyordu. Birkaç dakika sonra kendini evinin bahçe kapısında buldu. Genç adamın onu uzun uzun öpmesinden sonra onunla çalışmayı kabul edebilmişken, bir dokunuş nasıl oluyor da küçücük bir dokunuş ona bu kadar tehlikeli gelebiliyordu?

Şimdi bile parmakları titriyordu.

Amy onu durumun patlamaya açık olduğu konusunda uyarılmıştı. Ama o dinlemiş miydi? Sadece duyabildiği Amy'nin sesindeki şüphe ve korku olmuştu.

Ve çok da haklıydı.

İleride daha dikkatli olması gerekecekti. Dokunmak yok. Dokunmayı düşünmek bile yok.

Sadece işini yapacak ve iyi bir komşu olacaktı. Bu çok daha iyi olurdu.

Kay'ın karmaşık düşünceleri arka verandasındaki tahta sofranın altına sıkıştırılmış sepeti görünce dağıldı. Elindeki defterleri bıraktı ve sepeti çekti. Sepetin kulpuna bir de zarf iliştiymişti. Kim olduğunu anlaması için zarfa bakmasına gerek yoktu. Çünkü bu Amy'nin firmasının özel ve pahalı hediye sepetlerinden biriydi. Genelde her pazartesi Londra'ya gitmesine rağmen yine de uğrayıp nasıl olduklarını görmek için mutlaka zaman bulurdu.

Kartı çekti ve okudu. "Kay tatlım, bunları faydalı bulabilirsin. Sevgilerimle Amy."

Faydalı mı?

Sepeti açınca bunun süslü paketler içinde sabun ve krem olmadığını, ama daha kadınsı bir dizi yağ olduğunu gördü. İçinden birini aldı. Bergamut.Limon yağı gibi bu da depresyona iyi gelirdi. Bu kadarını biliyordu. Papatya da vardı. Ve gül... Amy'nin favori yağı. Duygusal stresi azalttığını söylerdi.

Faydalı...

"Ah anlıyorum..." dedi kendi kendine. Akıllı Amy. Düşünceli Amy. Bu sadece basit bir barış teklifi değildi. Aynı zamanda çok kullanışlı bir hediyeydi. Ona eğer Dominic'e yardım etmek konusunda kararlıysa yatay düşünmesi gerekeceğini hatırlatmak ister gibiydi.

Tabii bunu ona yardımcı olmak için nasıl kullanacağı da başka bir meseleydi. Yani ona doğrudan masaj teklifinde bulunmanın pek de iyi karşılanmayacağı kesindi. Daha önce masaj da yapmış değildi. Ama yine de ellerini yumuşak hareketlerle sırtında dolaştırdığını düşünebiliyordu.

Ona yaklaşımında daha kurnaz davranması gerekecekti.

Bunun üstünde biraz düşünmek gerekir diye düşündü. Sonra sepetin içindekilere bakmaya devam etti.

Lavanta. Lavanta'nın iyi gelmediği bir şey var mıydı acaba? Ve kekik. Kaşlarını çattı. Amy ona bir kez yağlarla ilgili kitabını vermişti. Amacı onu kendi işine çekmekti. Ama Kay inatçı bir şekilde bu kolay yolu reddetmişti. O zaman bile kendi yolunu bulması gerektiğini düşünüyordu.

Ama kitabı okumuştu ve kekik ile ilgili hafızasında yer eden bir şey olmuştu. Eski mısırlılarla ilgili bir şey.

Her şeyi toparladı ve içeri girdi.

Evet buydu.

Eski mısırlılar kekiği acıları hafifletmek için kullanırlardı.

Havada sonbahar kokusu vardı. O sabah uyandığında hafif bir kırağı olduğunu görmüştü. Güneşin ilk dokunuşları ile kaybolmuştu. Ama yine de zamanın kışa doğru ilerlediğinin ilk habercisiydi.

Dominic'in bununla bir derdi yoktu. Kış onu rahatlatmıyordu. Onun kalbini acıtan daha çok çiçeklerin açtığı bahar aylarıydı.

Daha yakından bakmak için yaz evine doğru yürürken Kay Lovell'in haklı olduğunu görebiliyordu. Uzaktan bakınca, hele de dikkatli bakmıyorsanız pek bir şey görünmüyordu. Ama yaklaşıncaya görüntü daha beter bir hal alıyordu. Sarmaşık yaz evinin ahşaplarının arasını açmaya başlamıştı ve içeri yağmurda süzülünce hiçbir şey bu evi koruyamazdı. Ya da içerideki bambu koltukları ve kanepeli.

Burada olsaydı belki de buna engel olabilirdi. Ne olursa olsun bir an önce bu yaz evini yıktırmak en doğrusu olacaktı. Kay'ın burayı tekrar yapabilecek birini tanıdığına hiç şüphesi yoktu. Bu hızla giderse bahçe işi bitene kadar köyün yarısına iş vermiş olacaktı.

Bahçe kapısının açıldığını duyunca döndü. Saatine baktı. Genç kadının işe başlaması için henüz erkendi. Ve basit bir sürgünün çok da etkin bir güvenlik olmadığına ikna olmaya başlıyordu.

Ama bu kez gelen bir yabancı değildi. Kay'ın yumuşak sesini duydu ve kalbi hızla atmaya başlarken başını dışarı uzattı ve onun yalnız olmadığını gördü.

"Bayan Lovell. Bir kez daha..." dedi. Genç kadın onu görünce sanki biraz telaşlanmış gibiydi. Neyse ki

kızaran kendisi değil Kay olmuştu. "Sanırım yeni şirket adınız size çok uygun."

"Papatya kökleri mi?"

"Aynen öyle onlardan ne kadar kurtulmaya çalışırsan çalış asla mümkün olmaz." Tabi ki onunla daha yeni bir kontrat imzalamıştı, bu yüzden de çok zorlamadı.

Genç kadın bileğine baktı ve saatinin çalışmadığını fark edince omzunu hafifçe silkti. "Tamam, biraz erkenciyim," dedi. "Niyetim sizi rahatsız etmek değildi."

"Öyle mi? " Onu ilk döndüğü gece rahatsız etmişti ve o günden beri de buna devam ediyordu.

"Ama bazı şeyler beklemez."

Genç kadın ona serinkanlı bir ifadeyle baktı. Bu sürekli kızarmasından daha iyiydi.

"Aslında burada olduğumu anlamayacak kadar meşgul olacağınızı sanmıştım. Her ne yapıyorsanız onunla..."

"Başladım," dedi genç adam. Eski gazete ve dergilerden oluşan bir dağı vardı şimdi. "Şimdi öğle yemeği için ara verdim. Biraz temiz hava almak için."

"Burası biraz küflü," dedi genç kadın. "Ama Dorothy saat üçten sonra burada olacak. Ona iyi davranırsanız kısa zamanda evinizi hoş bir kokuya kavuşturacaktır."

Genç adam iyi davranmak konusunda söz vermeyi reddetti. Genç kadının elindeki büyük sepete baktı.

"Orada ne var?" Konuyu değiştirmek konusunda o kadar ustaydı ki.

"Otlar. Bu da limon," dedi küçük kavanozları işaret ederek. "Ve bu da kekik" Yaprakları ovuşturdu ve koklaması için genç adama uzattı. Koku inanılmaz şekilde keskindi ama genç adamın dikkatini asıl çeken genç kadının eli olmuştu. Temiz ve bakımlı tırnakları. Bu eli genç adamı rahatlatmak için genç adama doğru uzatmıştı.

Ama genç adamın hissettiği şey pek de rahatlama değildi.

Onu sadece bu iş için uygun kişi olduğu için işe aldığını söyleyerek kendi kendini kandırmıştı. Peki, şimdi onu tekrar kendine doğru çekip öpecek olsa genç kadının tepkisi ne olurdu acaba?

"Güçlü bir koku..." dedi.

"Endişelenmeyin," dedi Kay ona ezdiği yaprakları verirken. "Sizden bunun için para isteyecek değilim. Yaz festivalinden evimde bir yiğın oldu. Bunları size dostça bir komşu jesti olarak veriyorum."

"Benim ot köşem yok değil mi? " dedi Dominic. "Yoksa var mı?"

"Plana göre ayırık otlarının altında bir yerde gömülü bir köşe olması gerek," dedi Kay. "Ya da belki de Sara o kadar ilerleme kaydedememiştir."

Genç adamın başını salladı. Hiçbir fikri yoktu. "Bahçe onun alanıydı. Benim de yürütmem gereken bir işim vardı."

Genç kadın bekledi ama Dominic başka bir şey söylemeyince "Önemli değil," dedi. "Bunlar için başka planlarım var. Limonu terastaki taşların arasına ekebiliriz diye düşündüm. Otları temizledikten sora. Çevresine çok hoş bir koku saçar.

"Bir şeyler ekmeyi düşünmeden önce yapılması gereken çok şey yok mu?"

"Bir şeyler düşünmeye başlamak için asla erken değildir. İş zor olunca ki zor olacak, hayal edecek ve sabırsızlanacak bir şeyler olması iyi gelir. Jim Bates'i tanıyor musunuz?" Kay elindeki sepeti yaz evinin verandasına koydu ve genç adama döndü. Dominic konuyu değiştirmek konusunda tek başarının kendisine ait olmadığını anlamıştı.

Genç kadının bir şeyin peşinde olduğunu hissetmek onu huzursuz etmişti.

Ama neydi?

Elini Kay'ın yanındaki adama uzattı. "Siması tanıdık geliyor" dedi. "Yardımanın için sağ ol Jim. Çimlere bugün başlayacak mısın Jim?"

"Kay yapılması gerektiğini söyledi ve ben de hava müsaitken ilerleme kaydetmenin iyi olacağını düşündüm."

Dominic bulutsuz gökyüzüne baktı. "Yağmur tehlikesi var mı ki?"

"Jim arka kapısında bir miktar deniz yosunu tutuyor ve hiçbir zaman yanılmıyor."

"Bu doğru," dedi Jim. "Ayrıca radyoda batıdan yaklaşan yağmur bulutları olduğunu söylediler." Bunu söyledikten sonra adam bahçenin dibine doğru yürüdü.

Dominic "Bayan Lovell," deyip genç kadına döndü. Ve bunun bir hata olduğunu o anda fark etti.

Yani ona bakmak.

Ona dokunduğu zaman tepki veren tek şey vücudu olmamıştı. Çok şükür ki Kay ona bakmıyordu ve bu yüzden bunu görememişti. Ama içinde, derinlerde bir şeyler de aydınlanmıştı sanki.

"Bayan Lovell," dedi tekrar. Hepsisi o öpücük yüzündendi ve bu da bir hataydı. Bir göz aldanmasının

sonucuydu. "Ben merak ediyorum da yerel tanıdıklarınız içinde bunu benim için yıkmayı üstlenecek kimse var mı?"

Genç kadın önce yaz evine sonra da genç adama baktı.

"Yani her iki cinsiyetten de olabilir," dedi. Dominic. Ve genç kadın gülümsedi. Gözleri aydınlanmıştı. Gri gözlerinde şimdi bir kehribar ya da altın ışıltısı belirmişti sanki.

Genç kadın hemen cevap vermedi. Ama evin çevresinde dolaştı. İçeri başını uzattı. Sonunda "Hayır bu durumda erkek kaslarına gerek olduğunu ben de düşünüyorum," dedi.

"Yani bu sadece erkeklerin yapabileceği bir iş mi demek istiyorsunuz?"

Genç kadının gülümsemesi söylemek istediğinin tam olarak bu olmadığını bir göstergesiydi ama yine de tartışmadı. Tam tersine, "Kesinlikle," dedi. "Ve tam adamını tanıyorum. Sakın bir yere ayrılmayın. Hemen dönerim."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bayan Lovell, Kay..." Ama genç adam onu durduramadan, ne demek istediğini söyleyemeden genç kadın bahçe kapısına yürümüştü bile.

Bu kez onun güçlü kuvvetli bir köy delikanlısı ile geri döneceğini sanmıştı. Ama genç kadın saçında bir eşarp, üstünde iş kıyafetleri ve elinde uzun saplı bir çekiçle geri döndüğünde o kadar da şanslı olmadığını fark etti.

"Al bakalım," dedi çekici ona uzatarak. Eskiden kalma bir şeyi yıkma fikrinin başlı başına ne kadar zor olduğunun farkında değilmiydi? Bunu bir de kendisinin yapmasını nasıl beklerdi.

Kay bekledi.

Dominic ise hiç geri dönmemiş olmayı diler olmuştu.

Dünyanın dört bir yanını gezerken, özellikle de çölün boğucu sıcakları ve pisliği ile yaşadığı günlerde ona hayatta olduğunu hatırlatan tek şey bu rahatsızlıktı. Onu hiç kimse hayatın devam ettiği gerçeği ile yüzleşmeye zorlamamıştı.

Ama Kay Lovell bunu sadece ona hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda onu yaşama devam etmeye zorluyordu. Ve çekiç bu işin en uygun araç gibi görünüyordu.

"Gerçekten de şansını zorluyorsun," dedi Dominic. "Bunu biliyorsun değil mi?"

Genç kadın ona baktı ve "Üstünüzdeki gömleğin çok pahalı olduğunun farkındayım," dedi. "Daha az moda ve daha rahat bir şey giymenizi öneririm," Sonra saatine baktı. "Korkarım bu saati artık tamir ettirme zamanım geldi," Sonra arkasını döndü ama yürümedi ve geri dönüp baktı. "Başlamadan önce şu sepeti ayak altından kaldırabilir misiniz? Eskidir ama ben çok severim. Teras tam güneş alıyor ve eminim bitkiler bundan hoşnut kalacaktır."

"Bir kontratımız var Bayan Lovell. Sizin anlaşma şartlarınız gereği bu bahçedeki her şey sizin sorumluluğunuz altında. Onları buraya getiren sizsiniz ve siz bakacaksınız. Ne de olsa size bunun için para ödüyorum."

Genç adam haklı olduğu için ona o kadar öfke doluydu ki Kay buna itiraz etmeye cesaret edemedi.

"Haydi, işinize bakın..."

Bu çok gergin bir durumdu. Kay merdivenin tırabzanına tutundu, bu sözler karşısında ne kadar etkilenmiş olduğuna kendisi de şaşırılmıştı.

Bu hep çok zor olacaktı. Rol yapmak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ama şu kekik meselesini iyice düşünmüş ve gelmeden önce bir hayli prova yapmıştı.

Ve yaprakları ovuşturup elini kedisine uzatırken eli titrememişti. Çünkü ne de olsa ona şüpheli gözlerle bakmazdı.

Önemli de değildi. Çünkü kekiğin kokusu genç adamın ister istemez eline sinecek ve bir süre bu kokuyu duyacaktı. Amacına ulaşmıştı. Sadece eski Mısırlıların bunu bilinçli olarak yaptıklarını ummuştu.

Yerdeki çekice baktı sonra aldı ve dikkatlice yaz evini verandasına koydu.

Hatıralarla dolu yaz evini yıkmak zor olacaktı. Bu işi başkasının yapmasını istemek de genç adam için bir o kadar zor olacaktı.

Aceleye gerek yoktu.

Sinirlenmesi iyiye işaretti. En azından yüzündeki boş ifade silinmişti.

Şimdi artık dünyayı düzeltmeye çalışmaktan vazgeçip parasını kazanmaya başlasa iyi olacaktı.

Dominic Fransız pencerelerini hızla kapadı ve bahçeyle arasındaki iletişimi kopardı. Genç kadının peşi sıra eve gelmesini engellemek istemişti. Nefes alıp verişini düzene koymaya çalışırken öylece durdu. Lanet olsun. Kay Lovell'dan uzak durmaya ihtiyacı vardı. Bu kadın onu sinirlendiriyordu. Öfke iyi bir şey değildi. Ayakta kalabilmesinin tek yolu bu tarz tepkilerden uzak durmaktı. Arkasında bir ses durdu ve dönüp baktı.

Genç kadın dışarıda terasta küçük bir merdivene çıkmıştı ve oradaki yabancı gülleri temizlemeye başlamıştı.

Güllere uzanırken tişörtünün beli açılıyor ve çıplak karnı ortaya çıkıyordu.

Genç adam hızla arkasını döndü. Bu kadın onu öfkelenendiriyordu ama daha kötüsü çok uzun zaman önce derinlere gömdüğü duyguların bir erkeğe neler yapabileceğini hatırlatıyordu.

"Neden bu sabah dükkânda değilsin..."

Yaz evindeki olayın üstünden iki hafta kadar geçmişti. Ve genç adam bu konuda hiçbir şey yapmaya yeltenmediği için *ki tek yaptığı genç kadınla karşılaşmaktan kaçınmaktı* Kay ona bu sorunu görmezden gelmesinin hiçbir şeyi çözemeyeceğini hatırlatmak ihtiyacı duymuştu. Bu yüzden de Linden Lodge'nin posta kutusundan aldığı bir tomar broşürü genç adamın önüne itmişti, böylece bir tepki göstereceğini ummuştu. Genç adamın bahçede ona katılacağını ve yeni yaz evi için önerilen planları gözden geçirebileceklerini de...

Ama öyle olmayacak gibiydi. Genç kadın karşı kaldırıma eski minibüsüne doğru yürürken ön kapı ardına kadar açılmıştı.

Yavaşça döndü. Ama bunun bir yararı yoktu. Genç adamın derinden gelen güçlü sesi içinde bir şeylerin yer değiştirmesine neden olmuştu bile. Ve genç adamın yapılı vücudunu kapıda gördüğü anda kendini daha da kötü hissetti. "Efendim?"

Sesi tuhaftır ki titrememişti.

"Bugün Cuma."

"Perşembeden sonra gün," dedi. "Her hafta hem de..."

"Bu senin mağaza sabahlarından biri. Ama orada değildin."

"Hala da değilim," dedi Kay. Onun hangi sabahlar mağazada çalıştığını hatırlamasına şaşırılmıştı. Hatta orada olmadığını fark etmesine. Dominic o çalışırken birkaç kez mağazaya gelmişti. Ama ondan tarafa bakmamıştı bile. "Saatlerimi azaltmak zorunda kaldım," dedi genç kadın. "Benimle konuşmak mı istemiştiniz? Kulübeme de uğrayabilirdiniz."

Ya da onu barda gördüğü akşamda konuşabilirdi. Jim Bates'e ona borçlu olduğu içkiyi alırken. Kay o kadar şaşırılmıştı ki Amy ve Dorothy onun dikkatini tekrar kendilerine çekmekte zorlanmışlardı. Genç kadın bir süre onlarla konuşmuştu ve daha sonra dönüp baktığında genç adamın çoktan gittiğini görmüştü.

Ya da onun bahçesinde çalıştığı öğleden sonraları. Ama genç adam hiçbir defasında orada değildi. Geçmiş silip geleceğe hazırlanıyor olduğunu ummuştu. Dorothy hiçbir şey söylememişi ama genç kadın böyle olduğunu tahmin etmişti. Çöp kamyonun dolaştığı günlerde kapıda yığınla torba da yoktu.

"Yeni işler mi çıktı?" diye sordu Dominic.

"Evet öyle. Sizin sayenizde. Bakın şu anda durup konuşamam, bankaya gidiyordum. Gördüğünüz gibi eğer müşterilerim üstünde doğru bir izlenim bırakmak istiyorsam bu aracı yenilemem gerek."

Kay araba kredisi ödemek konusunda ondan gelecek paraya güvendiğini söylemedi. "Neden şunlara bir göz atmıyorsunuz?" dedi kapının önüne bıraktığı bir tomar broşürü gösteriyordu. "Çeşit çeşit bahçe binası modelleri var. Arasından birini seçebilirsiniz. Eğer karar vermek konusunda yardıma ihtiyacınız varsa bu öğleden sonra be de sizinle birlikte bakabilirim."

"Bekle..." dedi genç adam. "Ben de köye gidiyorum. Yolda konuşabiliriz. Benim arabamı alalım."

"Evet ama..."

"İsrar ediyorum," dedi Dominic. Ve ceketine uzandıktan sonra kapıyı çekti.

"Gerçekten bu hiç de..."

Elini genç kadının sırtına koyup onu garaja doğru yönlendirdi. Genç kadın üstündeki hafif yün cekete, ipek gömleğe rağmen elinin sıcaklığını teninde hissetmişti.

"Çantan, iş planlarım..." diye ekledi.

Dominic duraksadı. Sonra minibüse gidip evrakları aldı ve genç kadına verdi. "Minibüsü kilitlemedin?" dedi Kay.

"Eğer şansın varsa biri minibüsü çalar," dedi Dominic. Spor arabasının kapısını açtı.

"Hayır, ben o döküntüyü çok seviyorum," dedi Kay arabanın rahat koltuğuna yerleşirken. "Pekâlâ... Sevmek belki biraz güçlü bir kelime..." Özellikle de minibüsün çalışmayı reddettiği soğuk kış sabahlarında. "Ama ona ihtiyacım var. Bankayı iki minibüs için ikna etmek çok zor olacak. Ve inan bana görüldüğünden daha iyi durumda."

"İki minibüs mü?"

"Köydekilerden biri, Wayne ekim sonuna kadar benim için çim biçme işini üstlenecek."

"Güvenilir biri midir?"

"Geçen sene toplum görevlisiyken biraz bahçe işi yapmıştı."

"Toplum hizmeti mi? Ah harika ne yaptı?"

"Kötü bir şey değil." O daha kötüsünü de yapmıştı. "Eğer bu işe yararsa onu bir kursa gitmek ve kendini geliştirmek konusunda ikna etmeye çalışacağım."

"Peki ya yaramazsa?"

"Bu onu en azından sokaklardan uzak tutmaya yetecektir."

"Tehlikeli yaşamayı seviyorsun değil mi?"

"Wayne tehlikeli değildir. Hatta kötü bile değil. Onun sadece birinin ona şans vermesine ihtiyacı vardı." Dominic arabanın çevresini dolaştı ve kendi koltuğuna oturdu. Kay ona baktı ve bunu hiç yapmamış olmayı diledi.

Bu tehlikeliydi. Spor arabaya binmek değildi. Bir süredir Dominic Ravenscar'ı düşünmemek için elinden geleni yapmıştı.

Ama onunla küçük bir spor arabanın içinde birlikte olmak o eski duyguları tekrar harekete geçirmişti. Bir anda tek düşünebildiği o olmuştu. Dudaklarının dudaklarına değdiği anı, onu sadece bir havlu içinde gördüğü anı, parmaklarının birbirine değdiği anı.

Hızla kafasını çevirdi. "Dürüst olmak gerekirse..." dedi. "O iyi bir çocuk. Sadece bir şansa ihtiyacı var, pek çoğumuz gibi."

Genç adam emniyet kemerini taktı ve "Tıpkı Hallamların sana verdiği gibi mi?" diye sordu.

Kay donup kalmıştı. Ne duymuş olabilirdi? Kiminle konuşmuştu? Artık arabadan inmek için çok geçti." Dedikoduyu sevdiğinizi bilmiyordum Bay Ravenscar."

"Sevmem ama insanlar hep konuşurlar."

"Dorothy' mi?"

"Onu bana sen gönderdin için sana teşekkür etmem gerek." dedi genç adam. Dedikodu kaynağının o olduğunu inkâr etmek gereği görmemişti. Aslında bunun bir önemi yoktu. Genç kadının geçmişi bir sır değildi ki. Bütün köy neler olduğunu biliyordu. En azından büyük kısmını. "O harika bir..."

"O yanınızda olduğu için çok şanslısınız. Şu günlerde sadece istediği zaman çalışıyor" İş çok hoşuna gittiğinde.

"Her ne kadar potpuriler konusunda tuhaf bir bağımlılığı olsa da..."

Ah tanırım... Demek fark etmişti. Acaba Bergamut kokulu potpurinin yatay düşünmenin bir sonucu olduğunu da fark etmiş miydi ki?

"Herhalde güveler içindir," dedi genç kadın hızla. "Onlardan kurtulmak için. Umarım potpurileri atıp onu gücendirmemişsinizdir."

"Hayır, kendimi belli bir zaman aralığında tek bir kadını gücendirmekle kısıtlamaya çalışıyorum. Aslında evi şu andaki görünümüne ve kokusuna kavuşturmakla harika bir iş yaptı."

"O harika bir kadındır," dedi Kay. "Elinde bir toz beziyle bir odadan girmesi hâkimiyet kurması için yeterli oluyor. Ama sanırım sizde aynı başarı yokmuş." Dominic dönüp genç kadına baktı. Bu sadece bir tahmindir. Genç adam çöplerini öğütücüye götürmüş olabilirdi. Sara'nın kıyafetlerini de bir hayır kurumuna. Ama bunu hiç sanmıyordu. "Ev temiz." diye ısrar etti. "Ama dolaplara dokunulmuyor mu? İnsanlar konuşmaya başlayacak."

"Dorothy başlamaz," dedi. "O çok ketum bir kadın. Polly'nin babası konusunda ona ne kadar sıkıştırdıysam da o sadece kasaba barındaki bingo oyunundan bahsetmeyi tercih etti. Ve kendinin nasıl her sene kazandığından."

"Pekâlâ, benimki sadece bir tahmindir."

"Ama tabi ki haklıydın. Sevdiğin bir insan tarafından giyilmiş kıyafetleri ne yapabilirsin ki? Hepsini bir naylon torbaya doldurup kapıyı ilk çalan dilenciye mi verirsin? Haydi... Haydi bu geçen gece bardaki bilgi yarışmasında karşı tarafı darmadağın eden bir kadın için hiç de zor bir soru olmasa gerek."

"Özür dilerim." Genç kadın kendini berbat hissediyordu. "Böyle bir şeyle uğraşmam hiç gerekmedi. Zor olmalı."

"Zor. Çok uygun bir kelime..."

Genç kadın konuyu değiştirmek yerine genç adama açtığı kapıyı açık tutmuştu. Nefesini tuttu ve bekledi.

"Hangi bankaya gidiyordun?"

Büyük bir hayal kırıklığı. İlk adımı atmıştı. Sabırlı olmalıydı. Nereye gittiğini genç adama söyledi. Emniyet kemerini çözüp eşyalarını toparlarken Dominic yolcu kapısını açmış onun inmesine yardım etmek için elini uzatmıştı bile.

Kay ona dokunmanın ne kadar sarsıcı bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Ama kaldırımla bir kapıdan çıkmanın ne kadar zor olduğunu da tahmin ediyordu. Özellikle de topuklu ayakkabılarla.

Elini genç adama uzattı ve genç adam tek bir hamlede arabadan inmesine yardım etti. Ne yaptığını çok iyi bilir gibiydi. Kay ilk defa onun hayatı boyunca yas tutan dul bir erkek olmadığını düşündü. Ve bütün hayatı boyunca bir koca olmadığını da.

"Seninle nerede buluşalım?"

Genç kadının elini bırakmamıştı.

Kay yutkundu. Bu iş için kredi görüşmesi yapmak üzereyken hiç de gerekli bir heyecan değildi. Sakin olmalı ve odaklanmalıydı. Tamam, odaklanmıştı ama doğru şeye değil. Bir an genç adama beklememesini söylemeyi düşündü. Otobüsle döneceğini.

Ama hayır. Bu onunla ilgili değildi. Bu Dominic ile ilgiliydi. Belki de daha fazla konuşacaktı.

Ve her neyse onun köye eski minibüsü ile gelmesine izin vermediyse otobüse binmek gibi bir bahaneyi kesinlikle kabul etmezdi.

"Köşeyi dönünce bir kafe var," dedi.

"Orayı biliyorum. Bir saat yeterli mi?"

"Umarım yeterli olur. Aslında kredi danışmanlarını on dakikadan uzun süre meşgul tutacak kadar şey bilmiyorum ki..."

"Şey o zaman umalım ki o adam..."

"Kadın," dedi Kay.

"O kadın seni on dakikadan uzun süre meşgul edecek bilgiye sahip olsun. Yoksa başınız belada demektir. Acele etme. Ben beklerim." Sonra Dominic genç kadının elini bırakmadan eğildi ve onu yanağından öptü. Bu sanki vücuduna verilmiş bir elektrik akımı gibiydi. Ama genç adam onun ne kadar sersemlediğini anlamamış olacaktı ki hiç duraksamadan döndü ve "Bol şans Bayan Lovell," dedi.

Genç kadının ağzı kendi kendine cevap verdi. "Teşekkürler Bay Ravenscar." Ama hiç ses çıkmamıştı.

Dominic genç kadının bankadan içeri girmesini seyretti. Saçlarını bu şekilde toplayıp, hafif makyaj ve siyah etek ceketle bambaşka bir görüntü kazanmıştı.

Üstelik bu yetmezmiş gibi bir de topuklu ayakkabı giymişti.

İnanılmaz derecede seksiydi.

Tek karşı çıkabileceği saçlarıydı. Çünkü o açık halini tercih ederdi. Her zaman yaptığı gibi. Yanağını öpmek için uzandığında genç kadının yumuşacık kokusu burnuna dolmuştu. O anda tutup saçını tutturan tokayı açmak ve saçlarını özgür bırakmak istemişti.

Aslında bu kadının ne makyaja ne de parfüme ihtiyacı yoktu.

Eğer dürüst olmak gerekirse, tenine hiç bir şey sürmediği zaman da son derece seksi görünüyordu. Bu yüzden de yaz evi olayından beri ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. En azından genç kadın bahçedeyken.

Ama yine de genç kadının çalıştığını bildiği sabahlarda köyedeki mağazadan uzak durmayı başaramamıştı.

Aslında alış veriş işini Dorothy üstlendiğinden mağazaya uğrayıp aldığı ekmeğe ya da süte hiç ihtiyacı yoktu.

Dorothy ona bardaki bilgi yarışmasından bahsettikten bir gün sonra kendini orada bulmuştu. Sadece Jim Bates'e borçlu olduğu içkiyi ısmarlamak için!

Hatta okulun yakınına bile gitmişti. Ama okulun müdürü tarafından fark edilmiş ve birden kendini kaçıp kurtulmak için okula yüklü bir miktar başış yaparken bulmuştu.

Sonra bugün birkaç mektubu postaya vermek için postaneye gitmişti, ama genç kadın postane bankosunun arkasında değildi. O noktada kendi kendini kandırmaktan vazgeçmesi gerektiğini fark etmişti.

Onu düşünmeden yapamadığını kabul etmesi gerekiyordu. Belki de bu yüzden Sara'nın eşyalarını ayıklamak ona son derece zor geliyordu.

Suçluluk duygusu onu felç etmişti.

Ama yine de bu suçluluk duygusu onun kapıya bırakılan broşürleri fark edince ön kapıyı açmasına engel olmamıştı. Belki de gelen başkası da olabilirdi ama o yine de genç kadını her zaman ki gibi bir kot tişörtle bulmayı beklemişti. Bu haliyle de yeterince çekiciydi ama onu şık bir kıyafet içinde görünce tamamen dumur olmuştu. Ve aklına gelen ilk aptalca şeyi söylemişti; Köye ineceğini!

Onun o şekilde uzaklaşıp gitmesine engel olmak istemişti.

Ama yine de tek istediği onunla ilgili konuşmakken kendini yine de Sara'dan bahsederken bulmuştu.

Bir trafik polisi sürücü camına eğildi ve "Daha fazla burada bekleme yapmayın bayım..." dedi.

Kay elindeki dosyayı masaya attı ve genç adam ayağa kalkacak fırsatı bulamadan tam karşısındaki sandalyeye oturdu. "Eğer sebze bahçemi çapalasaydım bu sabah çok daha verimli bir sabah olabilirdi." "Kahve? Çay?" dedi genç adam garsonun kendilerine bakması için işaret ederken.

Kay Dominic'e baktı. Onun yakışıklı yüzüne, sık ve gür saçlarına, uzun ve güçlü parmaklarına ve haydi beni yatağa götür diye haykıran erkeksi vücuduna. Sonra da "Kendi kendine aptal olma," dedi.

"Lütfen kahvem fındık esanslı ve kremalı olsun," dedi. "Ve yanında büyük bir dilim çikolatayla ölüm lütfen." Ah süper o kadar çikolatalı pasta arasından seçe seçe bu tuhaf isimli pastayı seçmişti. "Neden beni hemen vurmuyorsunuz?" dedi. "Böylece beni ve şu koca çenemi tamamen imha etmiş olursunuz."

"Aslında sanırım o çikolatalı pastanın yanında bir de duble krema ısmarlarsan daha mutlu olurum. Böylece seni öldürmesi de uzun sürer hem de sen bu ölümden daha büyük zevk almış olursun."

"Gerçekten de üzgünüm."

"Olma. Ve lütfen yemeğini seçmeden önce iki kez düşünmekten vazgeç. Buna katlanamam. Gerçekten de büyük bir dilim istediğine emin misin?"

Kay ona baktı ve en ufak bir mizah anlayışına sahip olmayan müşteri temsilcisinin karşısında geçirdiği bir saatin üstüne kendini kahkaha atarken buldu.

"Arabana kusmamdan korkuyorsun değil mi?"

"Arabayı unut. Ben sadece daha sonra vicdan azabı çekmeni istemedim."

"Pekâlâ. Ben ciddi değildim. Eğer hepsini yersem bu eteğin düğmeleri patlayabilir. Sade bir kahve yeterli."

Genç adamın ikna olmamış bakışlarını görünce "Gerçekten," dedi.

Genç adam siparişi verdi ve sonra "Pekiye geçmedi değil mi? dedi.

"Müthiş bir algılama yeteneğin var," dedi Kay. "Bu etek ceketi de boşuna Amy'den ödünç aldım. Acaba o küçük ölçekli iş danışmanı etkilenmiş midir?"

"Ben etkilendim," dedi Dominic.

"Gerçekten mi ?" Kay bunu bu sabahki olayları telafi edeceğini düşündü. "Çok kibarsın ama Bayan Harding'in Armani'yi ayırt edebileceğini sanmıyorum. İş planımdan da hiç etkilenmiş gibi değildi."

"Ben de bir bakabilir miyim?"

Kay masaya attığı dosyayı işaret etti. "Bütün yeteneklerimi, eğitimimi ve yardım almadan altından kalkamayacağım kadar yeni iş talebi almamı unut. Bütün ilgilendiği sanki teminatımdı. Tabi ben hemen bir evim ve eğer hırsların gerçekleştireceğim işlerden büyük çıkarsa beni destekleyecek herhangi bir birikimim olmadığı için korkarım bana bu parayı vermeyecekler."

Genç adam başını plandan kaldırdı.

"Seni tam olarak geri çevirdi mi?"

"Yüzüme karşı mı? Ah lütfen... Diğer meslektaşlarıyla görüşmesi gerektiğini kibarca söyledi. Ben de ona boşuna zahmet etmemesini söyledim. O berbat başvuru formlarını doldurarak zaten çevreye yeterince zarar verdiğimi de..."

"Onun sempatik olmaması sana parayı vermeyeceği anlamına gelmez ki. Tabi ki senin tek desteğin heves olduğu için kendisinden daha üst düzey birilerinin onayını almak isteği duyması son derecede doğal. İnan bana, eğer ne yaptıklarını gerçekten biliyorlarsa bunu küçük görmeyeceklerdir."

Genç kadın elini masaya vurdu. "Her şeyi berbat ettim değil mi?"

"Başka bankayı dene."

"Ne yararı var? Bu benim kendi hatam. Bu işe daha çok zaman ayırmaktansa dükkândaki işimin güvencesine sığındım. Ben kendi işime inanmazsam onlar nasıl inanırlar?"

"Şimdi artık inanıyorsun. Hem şimdilik Wayne öğleden sonları senin minibüsü kullanabilir. Benim bahçemde çalıştığın ürece ona ihtiyacın olmayacak ki... Başlangıç için."

"Evet, sanırım kullanabilir. Perşembe sabahları da alabilir."

"Perşembe sabahları mı?"

"Perşembe günleri emekli maaşı dağıtılıyor. Postane çok kalabalık olur ve idare edemezler." Genç adam gülümsemesini saklayamamıştı. "Ah tanrım, ben hiçbir zaman bir iş kadını olamayacağım değil mi?"

"Olmak istiyor musun?"

Genç kadın bir an düşündü. "Para konusunda hiç endişelenmemek harika olurdu. Ama iş kadınları da bunu yapar değil mi?"

"Hem de sürekli."

"Bu durumda hayır. Ben sadece Polly'nin geleceğinin güvende olmasını istiyorum."

Genç adamın gülümsemesi solmuştu. "Bu güzel bir hırs. Buna sınıksız tutun. Belki de bu halinle avukatının daha önce bahsettiği o girişimci desteklerinden biri olabilirsin."

"Ama ben artık genç değilim ki..."

"Bu bakışa göre değişir. Bence sen o kriterlere uymak için yeterince gençsin."

Genç kadın arkasına yaslandı. "Bu konuda çok şey biliyorsun değil mi? Söylesene şu aşılama programlarına katılmadan önce ne iş yapıyordun?"

"Bir iş danışmanıydım?"

"Yani bankadaki kadın gibi değil değil mi? Ah bunu söylediğimi unut lütfen. Nasıl bunu düşünecek kadar aptal olabildim ki? Onun gibi olsaydın Linden Lodge'yi almayı başaramazdın."

"Hayır."

"Bunu unut. Çok kabacaydı."

"Aslında tek yapman gereken internete bir arama motoruna adımı girip ara butonuna basmak."

"Ah hayır bu casusluk yapmak gibi bir şey olurdu."

"Öyle mi düşünüyorsun? Tam olarak ne yaptığımı bilmek için beni iyice araştırmak gerekirdi. Eminim postanede paketlerim konusunda bir hayli dedikodu olmuştur."

"Hayır..." Kay kızarmıştı. "Yani evet belki de biraz. İnsanlar senin ne yapacağını merak ediyor. Hepsi bu."

"Peki, sen onlara ne dedin?"

"Senin planlarını sorgulayamayacak kadar bahçeyle meşgul olduğumu. Tabi eğer sen bana bu fırsatı vermiş olsaydın. Aslında daha duyarlı biri senin benden kaçtığını bile düşünebilirdi."

"Seni kontrol ettiğim hissine kapılmayı istemedim."

"Şu yaz evi konusunda bir kez daha üstüne gelmemi istemedin."

"Her zaman her düşündüğünü söyler misin?"

Genç kadının düşünmeden konuştuğunu söylemenin kibar bir yoluydu. "Bunun yanlış anlaşılmalara ortadan kaldırdığına inanırım."

"Pekâlâ, sırf bu yüzden aydınlatılmayı hak ediyorsun demektir..."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Hala üniversitede olduğum dönemde bir bilgisayar programı yazdım," dedi Dominic. "Meteliksizdim, açtım ve bankaya olan borcum gittikçe artıyordu. Nasıldır bilirsin. Ailem elinden geleni yaptı ama bana ayıracak paraları yoktu. Yani kısacası tek başımaydım."

"Bir barda garsonluk yapmayı ya da süper market raflarını düzenlemeyi hiç düşünmedin mi?"

"Üniversite şehirlerinde böyle bir iş bulmaya çalışmayı hiç denedin mi?"

Genç kadın böyle bir şeyi denememişti ama hızla "Her gün on kişi iş başvurusu yapar değil mi?"

"Hem de nasıl. Bu yüzden kafamı kullandım ve küçük bir program yazıp büyük bir şirketten birkaç yüz pound aldım. Bu kurtları kapıdan uzaklaştırdı ve bunun için minnettardım. Sonra o programı kaç pazarladıklarını keşfettim. Beni kandırılmışlardı. İmzaladığım kontratla programın bütün hakları onlara aitti. Dünya çapında ve sonsuza kadar."

"Ama bu korkunç bir şey. Hiçbir şey yapamadın mı?"

"Kimse beni hiçbir şey imzalamaya zorlamamıştı. Çeki masaya koymuşlardı ve bende okumadan imzaladım. Tek yakınabildiğim önce bir avukatla görüşmem konusunda beni uyarmamış olmalarıydı. Ama bu da onların görevi değildi ki. Benim sorumluluğumdu."

"Ama yine de iğrenç."

"Evet, belki de. Ama ne kadar sert bir ders alırsan canın o kadar acıyor ve uzun vadede bana iyilik yapmış oldular. Eski bir deyiş vardı. Biri seni bir kez kazıklarsa bu onun ayıbıdır ama ikinci kez yaparsa bu senin ayıbın olur. Kısa sürede akıllı bir iş adamı tarafından kandırılmış tek öğrencinin ben olmadığımı fark ettim. Ve bütün hayatımı bir bilgisayar firmasında dirsek çürüterek geçirmek istemediğimi bildiğim için iş idaresine geçtim. Mezun olduğumda kendi firmamı çoktan kurmuş çalıştırmaya başlamıştım."

"Yani onları alt edemiyorsan aralarına katılacakların düşüncesiyle mi?"

"Hayır, onları alt edebilirsin düşüncesiyle. Sadece seni koruyacak birine ihtiyaç duyarsın. Benim şirketim masumları korumak için kurulmuştu. Kendi işlerini yapmak isteyenler için uğranıp fikir danışılacak bir yer. Fikirlerini başkasına satmak isteyenler için de kontratları gözden geçiriyorduk. Tabi bu işi zaten yapan insanlar vardır. Avukatlar. Ama son derece pahalıdırlar. Benim genç dâhilerimin fikirleri vardı ama paraları yoktu. Ben de risklerini paylaştım ve küçük komisyonlarla payımı aldım. Yılın büyük kısmını ofiste yerde uyuyarak geçirdim. Ama kısa sürede bol miktarda para birikmeye başladım."

"Peki, sonra firmaya ne oldu, yani şeyden sonra?"

"Sara öldüğü zaman bu işi umursamayı bıraktım mı yani? O iş hala yürüyor ama benim karım yardım kurumlarına aktarılmış durumda."

"Hala önemsiyorsun ama insanların bunu bilmesini istemiyorsun. Katıldığın o yardım çalışmalarının parası

da senden geliyordu değil mi?" Genç kadın cevap beklemedi. "Yakınmamalıyım değil mi? Yardım ettiğin insanlarla karşılaştırılınca çok iyi durumdayım."

"Evet öyle. Ama sen yakınmıyorsun zaten. Sadece bir rüyan olduğu ve nasıl yürüteceğini bilmediğin için sıkıntı yaşıyorsun. Ama pes etmeyeceksin. Sen yenilgiyi kabul edenlerden değilsin."

"Buna inansan iyi olur," dedi genç kadın. "Bir şeyi aklıma koyunca asla pes etmem."

"Bu hiç olmayacak Kay," dedi genç adam. Onun başka bir şey söylemeye çalıştığının farkında değildi.

"Aklında tutman gereken tek şey hayalini gerçekleştirdiğinde başka insanların hayalini de gerçekleştirmiş olacağın. Yani Wayne gibi ona güvenmene ihtiyacı olan insanlar gibi."

"Eğer kendimi aptal yerine koymasaydım bu gerçekleşebilirdi," dedi Kay ve kahvesini bitirdi. "Sanırım artık eve gidip işe yarar bir şey yapsam iyi olur."

"Kendine karşı çok sertsin" dedi Dominic. "Haydi, burada kalıp öğle yemeği yiyelim."

"Yemek mi?"

"Başarın için strateji oluşturalım." Genç adam masadaki mönüyü eline aldı ve günün yemeklerini okudu.

"Hepsi kulağa harika geliyor," dedi Kay. "Ama dürüst olmam gerekirse ağır bir yemek yedikten sonra senin bahçende eğilip kalkıp çalışmam mümkün değil. Bu arada hemen şimdi gitmezsek..." Hayır, hayır kendisini düşünmekten vazgeçmeli ve ona yardım etmeliydi. İyi yemek ve hoş bir sohbet de bunun parçasıydı.

"Gitmezsek..."

"Geç kalacağım..." dedi. Sonra öne doğru eğildi ve "Konu şu, beni esir gibi çalıştıran bir müşterim var," dedi. "Biri çeyrek gece kapısında olmazsam o..."

"O ne?" genç adamın gözleri gülümsüyordu, her ne kadar ağzı buna uyum sağlayamasa da.

"Hiiiiç. Aslında o sahip olduğum en iyi müşteri. Yani asla başıma dikilmez. Beni onun bitmek bilmeyen konuşmalarını dinlemek zorunda bırakıyor sonra aldığım para karşılığında hiçbir şey yapmadığım konusunda söylenip duruyor."

"Peki, bu müşteri sana hiç öğleden sonra izin verdi mi?"

"Sadece bir öğle yemeği daveti aldığı için öğleden sonra izin alan iş kadını nasıl bir iş kadınıdır ki Bay Ravenscar?"

"Sadece bedava tavsiye alan bir iş kadınıdır. Eğer seni endişelendiren buysa açığı kapatmak için hafta sonu da çalışabilirsin," dedi Dominic. "Polly'yi de yanında getir sen terlerken ben onun papatyadan taç yapmasını izlerim."

"Sanırım bunu yapabilirim ama bir şartla."

"Şart mı? Seni yemeğe davet eden benim. Kabul etmen için dil dökende. Hatta işi anlaşma şartlarını değiştirmeye kadar götürdüm. Ve sen yine de şart koşmak istiyorsun öyle mi?"

"Hayır. Haklısın. Çok saçma. Söz konusu bile olamaz. O halde yemek iyi fikir," dedi. "Ama hafif bir şey bir sandviç belki..."

Garson içi ağzına kadar dolu baget sandviçle önlerinden geçerken genç kadının gözleri onu aç bir kurt gibi izledi.

Genç adam sırtmaya başladı. "Senin hafif anlayışın bu mu?"

"Diğer taraftan belki de makarna iyi bir fikir olabilir."

"Sana katılırım," dedi genç adam. Garsona siparişlerini verince de genç kadına döndü ve "Şimdi senin sıran," dedi.

"Benim sıram mı? Ne için?"

"Hayatının dönüm noktasını bana anlatmak için. Polly'nin babasına ne oldu?"

Ah harika. Genç adamın yola döşediği yemleri izleyerek tuzağa düşmüştü.

"Onun hakkında tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, ben senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum." Dominic genç kadının elini tuttu ve yüzük parmağını okşadı. "Onunla evli miydin?"

Kay bir kahkaha attı. Sesi çok tuhaf çıkmıştı. Başını salladı ve "Üzgünüm," dedi. "Hayır, evli değildik."

Konuyu burada bıraktı. Değiştirme zamanı gelmişti. Ama bu kez genç adam hiçbir şey demeden sadece oturdu ve bekledi.

Kay hep bu anın gelmesinden korkmuştu. Elinde sonunda bunun olacağını biliyordu. Bu kez kaçmayacağına dair kendi kendisine söz vermişti. Eğer ona açılırsa bütün hikâyesini anlatırsa genç adamın da ona güvenip aynısını yapacağını ummuştu.

Bu kendini tamamen açmak anlamına geliyordu. Bu riski almaya hazır mıydı? Belki de genç adam tiksinerken ona arkasını dönerdi.

Ve o zaman bu nadir gülüşlerin hiçbiri kalmazdı.

Buna katlanabilir miydi?

Kısa bir süre önce genç adamın yanağını öptüğünü düşündü. Bankadan içeri girerken bulutların üstünde gibiydi. Sanki her şey mümkün gibi gelmişti ama kısa sürede ayakları yere basmıştı.

"Evli değildik," dedi. "İkimiz de hala okuldaydık. Ben on sekiz yaşımdaydım."
Sadece on sekiz yaşında.

"Altıncı sınıftaydım. Hayata mümkün olan en kötü başlangıcı yapıp devlet okulu için burs kazanabilmiş kızdım. Tek yapmam gereken sözümü tutmak ve bir sonraki yaz için yüksek notlar tutturmak. Çocuk oyuncuğu. Öğretmenimin gözbebeğiydim."

"Adı neydi?"

"Alexander. Ona herkes sahsa derdi. Büyük annesi Rus'tu."

"Yakışıklıydı o zaman."

"Şaka mı yapıyorsun ilah gibiydi."

"O tipe alışığım."

"Evet, şey benim ulaşamayacağım biriydi. Ben hani şu hiç ondan tarafa bakılmayan kızlardan biriydim. Dışlanmış bir kız. Parası ya da ailesi olmayan, mal varlığı sıfır."

"Zor olmalı."

"Ne kadar zor olduğunu asla tahmin edemezsin. Annem beni istemedi ve babamın kim olduğunu bildiğini varsayacak olursak babamın hiçbir zaman yanımda olmadığını söyleyebilirim. Tek mal varlığım beynimdi." Genç kadın arkasına yaslanırken kendini aptal gibi hissediyordu. "Ve günün birinde sahsa çekim gücünü benim üstümde kullanmaya karar verdi."

"Üzgünüm... Ben sandım ki..." genç adam da herkes gibi zengin olmadıkları için anne babasını küçük gören kızlardan biri olduğunu düşünmüş olsa gerekti. "Çok yalnız hissetmişindir." Genç adamın sesi son derece yumuşaktı.

"Şey evet... Eğer ben de diğer kızlar gibi olsaydım neler olup bittiğini anlayabilirdim. Benim masumiyetimde biri için onun bizim sınıftaki bütün kızlar üstünde cazibesini denemesi gibi bir şey mümkün değildi."

Dominic ağzının içinde bir şeyler geveledi ama Kay ona bakınca başını salladı.

"Bu bir oyundu ve hepsi bunu anlıyorlardı. Bunu biraz eğlence biraz da büyümek olarak görüyorlardı. Onun gerçekten de söylediği şeylerde samimi olduğunu sandım. Daha sonra ona hamile olduğumu söylediğimde sadece içini çekti ve önsezilerine güvenip benden uzak durmuş olması gerektiğini söyledi. Ama diğer kızlar beni dışlamanın çok yazık olacağını söylemişler. Yani bana bir iyilik yapıyormuş. Tanrı aşkına, benim akıllı olduğumu düşünmüş. Bana bunu kendim halletmemi söyledi."

"Halletmek mi? Yani senden bebekten kurtulmanı mı istedi?"

"Onun sevgi dolu babayı oynamasını ummamıştım zaten. Ama bir beyefendi gibi davranmasını beklemiştim. Yani bize her sabah toplantısında saydırdıkları dürüstlük ve iyi bir insan olmak gibi kavramların gerçekten de bir anlamı olduğunu sanıyordum. Hastaca değil mi?"

"Bence hastalıklı olan onun seni hamile bırakmış olması. Hiç güvenli seks diye bir şey duymamış mıydı? Herhalde diğer ortalık kızları korunmak konusunda ısrar etmişlerdir?"

"Prezervatif yırtılmıştı. Ben bakireydim. O yüzden de fazla önemsemedi. Onun için bir tehlike değildim. Bana okulun başhemsşiresine görünmek gibi bir şey önerdi. Ama ben aptallığımı kimseye göstermektense ölmeyi tercih ederdim. Kendimi dışarı kapattım ve bunu kendime bile itiraf etmeyi reddettim. Ama hamilelik ne yazık ki onu ciddiye almaya zorlar insanı. Bir yığın kızın arasında yaşarken sabah bulantılarını saklamak çok da kolay değildi. Sonunda biri beni baş hemsşireye şikayet ettiğinde suçum sadece korunmasız seks yapmış olmam değildi. Gidip ondan ertesi gün hapı istemeyecek kadar aptal olmamdı."

"Neresi bu okul?"

"Onu suçlama. Karma yatılı bir okulun sorumlusuydu ve gerçekle uğraşıyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Bana özel bir klinikte kürtaj ayarlandı."

"Ah harika."

"Hayır, çünkü ben de diğer kızların ailelerinden aldıkları kadar harçlık alıyordum. Bu konuda bir farklılık yoktu. Aslında ailemin bana kürtaj parası vermek gibi bir durumu da yoktu." Genç kadın yutkundu.

"Biraz su alabilir miyim?"

Dominic sırf merakı yüzünden genç kadına bu kadar büyük bir acı yaşattığı için büyük bir sıkıntı içindeydi.

"Üzgünüm Kay, niyetim seni sıkıntıya sokmak değildi."

Ama sanki genç kadın onu duymamıştı.

"Ve sonunda ben bunu reddedince gerçeği yüzüme haykırdılar. Ya kürtaj olacaktım, ya da gitmek

zorundaydım.”

“Peki ya delikanlı?”

“Ona kaşlarını kaldırmak zorunda peki bir şey yapmadıklarını dikkatlerinin benim üstüme yoğunlaştığını söylemek zorundayım. Ailesine haber verdiler tabi ki.” Genç kadın omzunu silkti. “Belki ona daha iyi kalite prezervatif almışlardır.”

“Peki, sen ne yaptın?”

“Kaçtım.”

“Kaçtın mı nereye?”

“Sadece kaçtım. Peki ya eğitimin? Oxford hayalin?”

“Oxford’un bekâr bir anneyle ilgileneneğini pek sanmıyordum. Aksi takdirde bebeğimin ne olacağını asla bilemezdim. Belki onu bir bakımevine vermek gerekirdi. Tarih kendini tekrar etmek üzereydi ve ben bunu yapamazdım. Kısa süre içinde kendime geçici bir iş buldum. Birsı beni buldu. Çok akıllı olduğumu ve bebeğimi evlatlık vermemin benim açımdan en iyisi olacağını söyledi. Bu beni o kadar korkuttu ki tekrar kaçtım. Paranoyak bir şekilde çocuğumu benden zorla alacaklarını kurmaya başlamıştım. Sonunda sokaklarda uyumaya başladım. Dilendim. Şimdi geri dönüp bakınca ne kadar aptalca olduğumu görüyorum. Herkesin tek istediği bana ve bebeğime yardımcı olmaktı. Ama ben mantıklı davranmamıştım.”

Genç kadın gülümsemeye çalıştı ve en sonunda “Bir sinir krizi geçirdim,” dedi.

Onu kim suçlayabilirdi ki?

“Ama ayakta kalmışsın, bu işi atlatmışsın. Bununla gurur duymalısın. Peki, bu noktaya nasıl geldin Kay?”

“Doğumdan sonra beni bir polis memuru buldu. Daha fazla kaçamazdım. Kimse sinir krizi geçirdiğimi anlamadı tabi. Ne de olsa zorlu bir doğum yaşamıştım. Beni bir hastaneye götürdüler. Yarı baygın halde yanımda bebeğimle yatakta yatarken bir erkek sesi duydum. Katie Lovell’ı arıyordu.

“Katie’ mi?”

“Katherine, Katie, Kay. Yaşlandıkça ismim de kısalıyor. Neyse kim olduğunu anlamak için durmadım bile. Kıyafetlerimi almışlardı. Yandaki dolaptan biraz kıyafet biraz da para aldım. Kime ait olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Bebeğimi aldım ve kaçtım. Sanırım şimdi olsa yanımda yeni doğmuş bir bebekle bu kadar kolay kaçamam.”

“Nereye?”

Yemekleri gelmişti ama ikisi de tabaklarına bakmadılar bile.

“Nerelere gittin?” diye tekrar etti genç adam bir kez daha.

“Lucy Teyzeye. Aslında akrabam değil. Ona herkes teyze der. Yıllar boyunca yüzlerce çocuğa gönüllü annelik etmiştir. Beni de bursumu almadan önce geçici bir süre onun yanına vermişlerdi. Çok akıllı bir kadındı ve onun tatlılığını ve bana öğrettiklerini asla unutamam. Bebeği ona ulaştırıp teslim edebilirseğim için rahat edecekti. Belki onu evlat bile edinirdi. Birden en büyük korkum bir çözüme dönüşmüştü. Sırf çocuğumu onlardan saklamak için.”

“Ya sen?”

“Ben mi? Önemli değildi. Sadece bebek önemliydi.” Genç kadın suyundan bir yudum aldı. “Polly’yi yanında bir notla onun kapısına bıraktım. Adımı yazmadan sadece adımın ilk harfiyle.”

“K.”

“Peki, sonunda seni nasıl buldular? Polly ile tekrar nasıl bir araya geldiniz?”

“Birkaç mil uzaklaşınca birden aklıma Lucy Teyze’nin benim istediklerimi gerçekleştirmeme ihtimali geldi. Sosyal hizmetleri arayabilirdi. Onlar da anneyi bulmak için bir çalışma başlatabilirlerdi. Bebek bulunamadan geri dönmeye çalıştım. Ama bebeği bırakırken hemen bulunmasını sağlamaya özen göstermiştim. Ve bu yüzden de onun nerede olduğunu bulmak için uğraşmam gerekti.”

“Ve?”

“İsteddiğimi yapmış ve bebeğimi Amy ve Jake Hallam’a götürmüştü. Çok küçükken Jake’ye de gönüllü annelik yapmış. Onların da üç tane oğlu varmış ve Amy hep bir kızı olsun istermiş. Bu harika çözüm gibi görünmüş.”

“Ama yine de kendilerininmiş gibi sahiplenemezlermiş ki Kay, kanunlar var. Formaliteler var...”

“Çok paraları var. Hem de güçleri. Ve tabii verecek büyük sevgileri. Kimsenin durun bakalım bu bebek siz de kalamaz diye karşlarına dikileceğini hiç sanmıyorum. Yani ortalıkta bakacak bebek bekleyen çok fazla bakım evi olduğu da söylenemez. Ama Amy’de bir anne olduğu için neler olabileceğini tahmin etmiş. Çok uzaklara gidemeyeceğimi. Aslında bir kız sahibi olmak için yanıp tutuşurken yine de beni arayıp bulmuşlar.” Genç kadının gözünden bir damla yaş aktı. “Bana hayatımı geri verdiler.”

Genç kadının titreyen elindeki çatal düşmüştü. Dominic yerinden kalkıp onun yanına gitti ve ona sarılıp saçlarını okşamaya başladı.

Genç kadın kafasını kaldırıp ona baktı ve "Çok üzgünüm Dominic," dedi. "Sanırım şu anda yemek yiyemeyeceğim."

"Hayır," dedi genç adam. "Haydi, gel eve gidelim. Ben pekiyi bir aşçı sayılmam ama sana birkaç kutu çorba açabilirim."

Kolu hala genç kadın çevresindeydi. Onu bırakmak istemiyordu. "Şimdi iyi misin?"

"İyiym gerçekten."

Genç adam masaya bir miktar para bıraktı ve garsondan özür diledi.

"Burası Amy'nin ilk dükkânıydı," dedi genç kadın kaldırımı çıktıklarında.

Dominic uzanıp onun elini tutmak istiyordu ama genç kadın daha çok normale dönmek ister gibiydi. Bu yüzden genç kadının işaret ettiği dükkâna baktı. Vitrinde sepetler içinde yağlar ve patlar göze çarpıyordu.

Birden aklına evinin dört bir yanına Dorothy'nin yerleştirdiği limon kokulu potpuriler gelmişti. Bu üç kadın birbirine çok yakındı. Özellikle de Amy ve Katherine. Onu hemen Katherine olarak düşünmeye başlamış olmasına kendisinde şaşırıyordu. Genç kadının terasına ektiği limonun ve evine bıraktığı kekik kokusu onu artık her yerde izliyordu.

"Şimdi ülkenin hemen her şehrinde ve kasabasında bir dükkânları var," dedi Kay.

"Belki sen de onun izinden gidersin. Papatya Kökleri her yere yayılır öyle değil mi?"

"Ayrık otları gibi," dedi genç kadın. Ama onlar güneş enerjisi ile yetiniyorlar ve bu da bedava, motorin yağı gibi değil." Genç kadın durdu ve elini alnına vurdu. "Minibüsüm! Hala senin evinin önünde, üstelik kontak anahtarı da üstünde. Eğer gittiyse ben belgeli bir çatlak olacağım. Arabanı nereye park ettin?"

Genç kadın aceleyle yürümeye başlayınca topuğu bir kaldırım taşına takıldı ve neredeyse düşüyordu. Genç adam onu tuttu ve bir an göz göze geldiler. "İyi misin?"

Kay başını salladı.

"İyisi mi sen burada bekle. Ben gidip arabayı getireyim." Genç adam şu anın ona yaşattığı tuhaf hislerden kurtulmak için birkaç dakika da olsa ondan uzak durmalıydı.

Kay genç adamın arkasından baktı. Dominic ceketinin cebinden anahtarlarını çıkarırken bir şey düşmüştü.

"Dominic bekle..." Ama genç adam çoktan büyük adımları ile uzaklaşıp gitmişti bile. Kay yere eğilince bunun bir kekik dalı olduğunu fark etti. Hala ona verdiği kekik dalını saklıyor olması ve yanında taşıyor olması mümkün müydü?

Bunun pek çok nedeni olabilirdi. Belki de onu cebine atmış ve sonra da tamamen unutmuştu. Ama ne tuhaftı ki o gün üstünde başka bir ceket vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kay'ın minibüsü bıraktıkları yerde duruyordu ama Dominic bu kez kötü bir espri yapmamanın yerinde olacağını düşündü. Ne de olsa genç kadının işi artık bu minibüse bağlıydı.

Bunun yerine genç adam "Belki de içeri girmeden kilitlesen iyi olur," dedi.

Genç kadın bir an tereddüt etti. Dominic onun evine gitmek için bahane uydurmak üzere olduğunu hissedebiliyordu. Ama ona bu şansı vermeye hiç niyeti yoktu. Kafasında yanıp duran yüzlerce soru olduğu için değil, ama genç kadının kafasını meşgul etmesi gerektiğini düşündüğü için.

"Şu broşürlere bir bakarız," dedi. Kontak anahtarlarını alıp kapıyı kilitledi. "Ve madam senin için yemeğimden vazgeçtim bana benimle yemeğe gelmek için ileri süreceğin şartı anlatabilirsin belki."

Genç kadın elini ağzına götürürken yine kızarmıştı.

"Ah hayır."

Unutulmuş olmasını diliyordu. Bunu söylerken genç adamla alay edecek kadar kendinden emindi. Oysa şimdi kendini incitilmeye açık hissediyordu.

"Ah evet..." dedi genç adam.

Bir an ikisi de hareket etmediler. Sonra genç kadın omzunu silkti. Genç adam o anda bunun çalışılmış bir jest olduğunu düşündü. Yani kendinden emin olmadığı her durumda bunu yapmayı adet haline getirmişti. "Önemli bir şey değildi," dedi Kay. "Sadece seni yarın akşam ki hasat yemeğine ikna etmeye çalışacaktım." Genç kadın hafifçe dudağını bükmüştü. Dominic o anda altın çocuğun neden onu baştan çıkarma zahmetine girdiğini anlamıştı.

Kırılgan ve el değmemişti. Sık sık yaptığı esprilere rağmen aslında dudağını ısırmasının, sonra hafifçe kızarıp kirpiklerinin arasından ona bakmasının nasıl bir şey olduğunu çoktan unutmuştu. Ama şimdi eskiden bildiği her şey büyük bir hızla ona geri dönüyordu.

"Benimle değil," dedi genç kadın aceleyle. "Herkes orada olacak."

"Evet hatırlıyorum."

Bir oda dolusu insanla eğlenmek için bir araya gelmek fikri genç adamı dehşete düşürüyordu. Orada onunla olma düşüncesi...

"Elmalı ve böğürtlenli turtalarından tatmak için ikinci bir fırsatın olmayacak," dedi Kay.

"Aslında ona bizim böğürtlenli turtalar demen daha doğru olmaz mıydı?"

"Ah evet. Bak gelmen için daha iyi bir neden..."

Görüntüde genç kadın kendinden son derece emin gibiydi. "Pekâlâ, söz veriyorum bunu düşüneneğim," dedi Dominic.

Düşünecekti. Altı üstü yemek, şarap, biraz meyve suyu ile donatılmış, kareli örtülü ahşap masaların yanındaki tahta sıralarda onun yanında oturmanın nasıl bir şey olacağını düşünenecekti. Onun gözlerine bakmanın ve kakhaha attığını görmenin. Elini onun beline dolamanın ve zarif belini elinin altında hissetmenin de.

Aslında kendini bunları düşünmekten alamamaktan korkuyordu.

"Ama sadece şimdi gelip benimle bir şeyler yersen..." dedi. "Ve bana yaz evi ile ilgili görüşlerini anlattırsan ben de sana işle ilgili tavsiyelerde bulunacağım." Elini uzattı. "Anlaştık mı Katherine?"

"Anlaştık Bay Ravenscar."

"Dominic..."

Genç kadın kısa bir süre tereddüt ettikten sonra,

"Anlaştık Dominic," dedi.

Bunu söylerken bile yapmaması gerektiğini biliyordu. Ona yardım etmek istemişti ama belki de etmişti bile. Yani Dominic ona Bayan Lovell diye hitap ederken her şey daha güvenliydi. Ya da kendisi ona Bay Ravenscar derken. Ama belki de bu formalite sadece bir oyundan başka bir şey değildi. Kadın ve erkeği içeren bütün oyunlar çok tehlikeliydi.

Eve doğru yürürlerken genç adam onun elini tutmaya devam ediyordu.

Katherine. Bu isim beyninde yankılanıyordu.

Hayatında hiç kimse onu tam adıyla çağırılmıyordu. Bu ona kendini özel hissettirmişti. Bu da tuhaftı.

Aslında o Dominic Ravenscar'ı geçmişinden kurtarmak için yola çıkmıştı, ama sanki şimdi işler tersine dönmüştü ve genç adam onu kurtarıyordu.

Ya da belki de birbirlerini kurtarıyorlardı.

"Anne partim olacak mı?" Ertesi sabah Kay Linden Lodge'nin kapısını iterken Polly ona bu soruyu sordu.

"Parti mi? Neden partin olsun ki?"

"Ah biliyorsun işte. Doğum günüm. İki hafta sonra. Parti istiyorum. Şehir salonunda. Böylece herkes gelebilir."

"Buna bende dâhil miyim?"

Kay Dominic'i gördüğü anda duraksadı. Genç adam elinde keskin bir bıçakla taşların arasından fıskıran otları kesmekle meşguldü. Aslında Kay bu işi hava değişene kadar ertelemişti. Dominic ayağa kalkmamış ve ondan tarafa değil sadece Polly'e bakmıştı.

Bir önceki öğleden sonrayı mutfakta oturup Dominic'in hazırladığı sandviçleri yiyerek ve yaz evi broşürlerine bakarak geçirmişlerdi. Dominic seyahat ettiği yerleri anlatmıştı. Sonunda her ikisi de sessizleşince saatin tiktakları genç kadına Polly'i alma zamanının geldiğini hatırlatmıştı.

Şimdi Polly kaşlarını çatmış genç adama bakıyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Parti küçük çocuklar için." "Ama sen küçük değilsin ki."

Kay dudağını ısırды. Dominic'in küçük çocuklarla iyi geçineceğini hiç tahmin etmemişti. Ama neden olmasın? Ona karşı hep iyi olmuştu. Çok iyi bir dinleyiciydi. Ne zaman araya girmesi gerektiğini, ne zaman sessiz kalması gerektiğini, konuyu ne zaman değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Bir de onu konuşturmayı başarabilseydi!

"Ben sınıftaki en uzun boylu kızım," dedi. Sonra da içini çekti ve "Annem benim ayrık otu gibi büyüdüğümü söylüyor."

"Gerçekten mi? Nasıl bir ayrık otu? Papatya olabilir mi?"

"Papatyalar büyük değildir. Bak." Küçük kız oyuncak çantasını bıraktı ve genç adamın yanına eğildi. Ve birkaç papatya topladı. Kay içinden bu papatyalar konusunda bir şey yapması gerektiğini düşündü. Mükemmel bahçelerde çimlerin arasında papatya olmazdı. "Bak," dedi Polly. "Gerçekten de çok küçük."

"O zaman bir karahindiba..."

Küçük kız kıkırdadı.

"Hayır mı? Devedikenine ne dersin?"

"Belki." Küçük kız başını kaldırdı. "Anne devedikenleri ayırık otu mudur yoksa yabancı bitki mi?"

"Nerde büyüdüklerine bağlı," dedi Kay. "Ben işe başlarken seni Bay Ravenscar ile sohbet etmeye bırakabilir miyim?"

Polly ona baktı ve omzunu silkti. "Tamam. Siz papatya zinciri yapabilir misiniz Bay..."

"Arkadaşlarım bana Dom der."

"Dom mu? Ama bu düzgün isim değil ki?"

"Dominic'in kısaltması."

"Ah tamam. Bizim sınıfta da Dominic adında bir çocuk var. Tam bir baş belası. Şimdi papatya zinciri işte böyle yapılır." Kafasını kaldırıp genç adamın onu izlediğinden emin olmak istedi. Sonra da papatya zincirini gösterdi.

Kay nefesini tuttu. Dominic Polly'e göz kulak olmayı teklif etmişti. Ona oyunlarda katılmayı ya da onunla gevezelik etmeyi değil.

"Öyleyse..." dedi genç adam birkaç papatya alıp kendisi de zincir yapmaya koyulurken. "Bana şu partinden bahsetsene."

Harika bir öğleden sonra olmuştu. Genç kadın sırtında güneşle çok iyi iş yaptı, bir taraftan da Dom'un yumuşacık bir sesle kızıyla şakalaşmasını ve kızının da kıkırdayarak ona cevap vermesini ve hiç durmadan konuşmasını dinleyerek.

Rüya gibi.

"Hey zaman doldu!" Genç kadın yerinden doğrulurken Dominic elindeki bir fincan çayı ona uzatıyordu.

"Çok iyi görünüyor."

"Sağ ol. Parke taşlarını temizlediğin için de teşekkürler."

"Sen kan ter içinde çalışırken benim yan gelip yatmam pek mümkün olmazdı. Aslında hoşuma da gitti. Buna hiç vaktim yok gibiydi. Her zaman o kadar meşguldüm ki..."

Sanki birden neler kaçırdığını anlamış gibi bir hal almıştı. Kay yerin ayağın altından kayar gibi olduğunu hissetti. "Pazartesi günü çimleri biçeceğim böylece ne kadar iyi göründüğünü görürsün," dedi. "Çimler için de bir şey düşünmem lazım. Papatyaları halletmem gerek."

"Onu bana bırak. Yani çimleri biçmeyi. Teknik işleri sana bırakıyorum." Dominic çevresine bakındı.

"Aslında ben papatyaların çimenlere ayrı bir hava kattığını düşünüyorum. Sen ne dersin?"

"İlimli olmak gerekirse evet."

"Yoksa benim ucuzcu olduğumu mu düşünüyorsun? Yani tasarruf etmeye çalıştığımı."

"Ah lütfen. Burada herkes için iş var ve ben çimleri biçmekten nefret ederim." Ve genç adam güneşin altında çok daha iyi görünüyor. Bu saçmaydı. Çünkü genç adam solgun olmaktan çok uzaktı. Çok uzun yıllarını güneşli ve sıcak iklimlerde geçirmiş insanların rengine sahipti. Ama yine de farklı gibiydi. Rahatlamış gibi. Gülümsemesinin hiç zorlanan bir hali yoktu. "Polly'ye katlandığın için sağ ol."

"O harika bir çocuk. Müthiş bir hayal gücü var. Bebeklerin bu kadar dolu hayatlarını olduğunu hiç bilmiyordum." Dominic bir taraftan da oyuncuklarını toparlarken küçük kızı izliyordu. Bebeklerini çantasına koyarken onlarla tek tek konuşuyordu. "O senin için gerçekten büyük bir nimet. Bana okuldaki bütün çocuklar hakkında bilgi verdi. Ve öğretmenler."

Kay sırttı. "Velilerin öğretmenlerle bir anlaşması vardır. Bizim hakkımızda söylenenlere onlar nasıl inanmıyorsa biz de onlar hakkında söylenenlere inanmayız. Neyse gitmem gerek."

"Üzgünüm. Seni hasat yemeğine hazırlanmaktan alıkoydum."

"Pek uzun sürmez aslında," dedi genç kadın aletlerini toparlarken. "Turtalar zaten hazır. Tek yapmam gereken onları fırına vermek. Ve bir galon da krema yapacağım."

"Onları köye götürmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Dominic.

Genç kadın dönüp ona baktı duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Düşündüm," dedi genç adam.

"Şey sağ ol. Bu harika olur. Neden beş buçuk gibi kulübemde olmuyorsun?"

Kay o gece için çok süslenmeyi hiç düşünmemişti. Yani hasat yemeği öyle bir akşam değildi. Özellikle de yemek servisine yardım edeceğin zaman. Ama yine de Amy'nin ona verdiği en iyi duş jelini kullandı, saçları için her zamankinden fazla zaman ayırdı. Sonra tırnaklarını cilaladı. Ve gecenin büyük bir kısmını belinde bir önlükle geçireceği için üstüne bir bluz ve baskılı bir etek giydi.

Aynadaki görüntüsüne baktı ve kendi gözlerine inanamadı. Banka için de giyinip hazırlanmıştı ama o farklıydı. O zaman iş kadınına benzemişti. Şimdi açık saçları, çıplak omuzları ve yüksek topuklu

sandaletleri işe âşık olmaya hazır olduğu bir erkekle buluşmaya giden bir kıza benzemişti.

İniltiye benzer bir ses çıkardı.

Bütün kasabanın ona tek bir kez bakıp her şeyi anlaması an meselesiydi. Amy'de anlayacaktı. Daha kötüsü, Dominic' de...

Üstündeki bluzu çıkardı yerine düz mavi bir tişört ve daha az renkli bir etek giydi.

Şu yüksek topuklu sandaletleri giyerken ne düşünmüştü ki? Hemen ayağından çıkardı ve düz balerin tarzı ayakkabılarını geçirdi. Saçlarını arkaya bağladı.

Kapı vurulduğunda Polly'nin saçlarını örüyordu. "Kapı açık," diye seslendi.

"Çok mu erken geldim."

Kay kafasını kaldırıp genç adama baktı. Sanki bütün kapıyı kaplıyordu. Koyu renk bir silüet, geniş omuzlar, uzun bacaklar... Genç kadın ellerini sıkmak zorunda kalınca Polly hemen ondan kurtuldu ve misafirlerine koştu. "Dominic," dedi. "Bebeklerle aylar bir toplantı yaptılar ve senin de davet edilmen gerektiğine karar verdiler."

"Polly!" dedi Kay utanarak. "Çok üzgünüm Dominic."

"Tabi eğer sen de istersen," dedi Polly.

Dominic ölen karısını özlüyordu.

Polly ise babasını.

Kay'e gelince...

"Ben turtaları arabaya götürmeye başlayayım mı?"

"Ah sağ ol. Mutfaktaki üstü örtülü tepsileri alabilirsin. Ama tabaklar sıcak dikkat et. Dorothy ve Jane Hilliard'ı şehir salonunda bulabilirsin. Onlar sana nereye bırakman gerektiğini söylerler."

"Pekâlâ, ben hemen dönerim," dedi genç adam. "Parti davetini daha sonra konuşuruz Polly." Ve küçük kıza göz kırıp mutfağa yürüdü.

Kay'in yüreği ağzına gelmiş gibiydi. "Haydi, Polly saçlarını bitirelim."

Ama Polly Dominic'in yaptığı papatya tacını takmadan hiçbir yere gidecek değildi.

Genç kadın gecenin ilk yarısını Dominic'ten hem uzak durmaya hem de onu meraklı kasabalılardan korumaya çalışarak geçirdi.

Oysa genç adam eski tanıdıklarını bulup yenileri ile tanışırken gayet iyi görünüyordu. Sonunda Kay'de rahatlamıştı. Onu bu kadar korumaya çalışması saçmaydı. O yetişkin bir erkekti. Aslında neredeyse genç kadının da aynı salonda olduğunun farkında bile değil gibiydi.

"Kay her yerde seni arıyorum. Şimdi çocukları eve götürüyorum ve Mark Polly'nin de yatıya gelmesini istiyor. Ne dersin?"

Kay Amy'nin bu konuda ısrarcı olmak yerine yumuşak bir şekilde sormasına şaşırılmış gibiydi. "Ah tabi ki. Tabi size rahatsızlık vermeyecekse."

"Polly bize hiçbir zaman rahatsızlık vermez. Tanrı aşkına sen ne yapıyorsun?"

"Temizlik konusunda üstüme düşeni yapıyorum."

"Bırak artık. Görev dağılımı belli ve senin temizlik görevin yok." Amy duvardaki listeyi işaret etti.

"Ama..."

"Âmâsı yok. Hemen buradan çık ve saçını aç ve biraz eğlen."

"Ama ben gerçekten eğleniyorum."

"Ah tabi. Dışarıdaki genç ve yakışıklı erkek elli yaş üstü kadınlar tarafından esir alındı ve sen burada temizlik yapıyorsun."

"Benim elini tutmama ihtiyacı yok."

"Ama seninle geldi."

"Düzeltiliyorum. Bana turtalar konusunda yardım etti. Bütün gece bana bakmadı bile. Üzgünüm. Sen haklıydın. Amy seni dinlemeliydim."

"Senin hakkında hep ben haklı çıktım. Herkes deli olduğumu söylerken riski göze aldım. Ama seni o kadar yakınımda tutmam ve kanatlarını açmana izin vermemem hataydı. Dominic Ravenscar konusunda da yanıldım. Sana daha çok güvenmeliydim. Sanırım üzgün olması gereken benim."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sadece onunla konuştum," dedi Kay. Gülümsedi. "O bunu istemediği zaman bile."

"Benim de seninle konuştuğum gibi. Belki de bütün gereken buydu. Sen neyin gerekli olduğunu görebildin ve bu sorunla karşı karşıya gelmek seni korkutmadı. Evine dönen yıkıntıdan çok farklı görünüyor şimdi. Jake ona uğramıştı ve ne kadar kötü görüldüğünü görünce şok olmuştu."

"O kadar da kötü değildi," dedi Kay. "Ama tabi ben onu iyi günlerinde görmedim. Hayatının mükemmel

olduğu günlerde.”

“Kimsenin hayatı mükemmel değildir. Öyle olsa uğruna uğraşılacak hiçbir şey kalmazdı. Sadece hayatın tekrar iyi olabileceğini bilmeye ihtiyacı vardı. Bu akşam sana nasıl baktığını gördüm. Yolu yarılmış bile.”

“Ama Polly.”

“Onu seviyor. Bunu biliyorum. Bu sabah olanları anlattı.”

“Korkuyorum Amy.”

“Ben de korkmuştum. Senin incineceğinden neredeyse emindim. Baş edemeyeceğini sandım ama sen baş edebildin. Fazlasıyla koruyucu olduğu için hata yapan bendim, seni ve Polly’yi kaybetmekten korktuğum için.”

“Sen yanlış olan hiçbir şey yapmadın Amy. Aslında hala kaçan bendim. Bunu Dominic ile tanışınca anladım.”

“Demek ki ikiniz de bir şeyler öğrendiniz. Haydi, git de şimdi öğrendiklerini hayata geçir.”

Biraz sonra Kay Amy ve ailesini geçirdikten sonra salonda Dominic’in yanına doğru yürürken bütün gözlerin üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Az önce genç adamın bir köşede Jake ile oturduğunu görmüştü.

“Bensiz gittiğini sandım.”

Kay hızla arkasını döndü ve Dominic’in orada olduğunu gördü. “Hayır,” dedi. “Seni yalnız bırakmayı planlamıyordum. Sadece Polly’i geçiriyordum. Amy’ler de kalmaya gitti. Sıkıldın mı?”

“Konuşmaktan sıkıldım. O berbat önlüğü hiç çıkarmayacaksın sandım. Ve seni dansa kaldırma fırsatı bulamayacağımı.”

“Dans mı? Buna gerek yok. Gerçekten.”

“Beni geri mi çeviriyorsun Katherine?”

Genç kadın dans pistine baktı. Yavaş müzik eşliğinde pistte dönen çiftler vardı. Bir an kendini onun kollarında ve göğsünü göğsüne yaslanmış halde düşündü.

“Hayır... Sadece...”

“Sadece ne?”

Kay “Bunu daha önce hiç yapmadım,” dedi.

“Buradaki bütün erkekler kör mü yani?”

“Ben genelde mutfakta olurum sonra da Polly’yi eve götürmem gerekir.”

“Şey ben de bunu yapalı uzun zaman oldu. Bu yüzden ikimizin de birbirimize yardım etmemiz gerekecek. Elini şuraya koy. Ben de elimi beline koyayım.” Dans pozisyonunu almışlardı. “Şimdilik fena değil değil mi?”

“Himm öyle gibi.”

“Biraz daha sokulursan daha iyi olacak.”

Ve sonra ağır ağır dans etmeye başladılar. Genç adam kontrolü almıştı. Yavaş hareketlerle salondan çıkmalarını sağladı. “Burası daha az kalabalık,” dedi.

Vücutları artık birbirine yapışmış gibiydi. “Turtan çok güzeldi.”

Artık müziği güçlükle duyabiliyorlardı.

“Beni gelmeye ikna ettiğin için teşekkürler.”

“Ben seni hiçbir şeye ikna etmedim.”

“Katherine...”

“Efendim?”

“Hiç. Sadece söylemek hoşuma gidiyor.”

“Katherine,”

“Evet...”

Ve genç adam onu bir kez daha öpmeye başladı. Genç kadın kendini tamamen kemiklerinden arınmış gibi, ağırlıksız ve yumuşak hissediyordu.

Genç adamın öpüşü gittikçe derinleşirken Kay artık bunun kendisine yetmeyeceğini biliyordu. Çok uzun zamandır bastırıldığı bütün kadınsı duyguları ayağa kalkmıştı. Bu ilk gençlik duygusunda yaşadığı şeyden çok ama çok farklıydı. Hep bir yerlerde okuduğu ama asla hayalini bile kuramadığı bir şey.

“Bütün akşam bu anı bekledim,” dedi genç adam kulağına fısıldayarak.

Kay’ de “Bense bu anı bütün hayatım boyunca bekledim...” diyebildi.

ONUNCU BÖLÜM

Kay kendi büyük yatağında uyandı. Henüz saat çok erkendi ve pencereden içeri süzülen pembe ışıklar ve odayı kaplayan serinlik son baharın habercisiydi.

"Üşüdün mü?"

Genç kadın dönüp baktığı zaman dirseğinin üstünde doğrulmuş Dominic'i gördü.

"Hayır."

"Peki, üzgün müsün?"

"Hayır. Nasıl üzgün olabilirim ki?" Bütün korkularını ve utangaçlığını unutmuştu. "Nefesimi kestin hepsi o kadar. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yani bir şeyler yaptım ama bununla alakası yoktu." Polly'nin babası onunla hiç uyumamıştı. Ona dünyanın değiştiği hissini hiç vermemişti. "Yani o benimle sevişmedi..."

"Kimse sana çok konuştuğunu söylemedi mi?" Dominic genç kadının burnunun ucunu öptü.

"Ben sadece gergin olduğum zaman çok konuşurum."

"Yoksa seni gerdiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır... Ama elin çok soğuk."

"Sen buna soğuk mu diyorsun?" genç adam üşüyen ayağını genç kadının bacağına sürdü.

"Bir kadınla sevişme isteği duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki nasıl yapılacağını unuttuğumu sandım."

"Emin ol, hiçbir şey unutmamışsın."

"Hayır. Seni bahçemde gördüğüm ilk anda inan bana bütün bilgilerim geri döndü..."

"Biriyle tanıştım Sara." Dominic kendi yatak odasında başucundaki gümüş çerçevenin içindeki resimle konuşuyordu. "Seni asla unutmayacağım aşkım. Bunu sana o kadar çok söyledim ki. Ama Katherine'i tanımak bana her şeyi dışlamamam gerektiğini hatırlattı. Ona âşık oldum ama sen hala benim bir parçamsın. Ve hep öyle olacaksın. Ölen ben olsaydım. Asla yalnız ve sevgisiz kalmanı,çocuksuz bir hayata mahkûm olmanı istemezdim."

Genç adam duraksadı ve sanki bir cevap bekledi. Ama sadece bahçe kapısının sesini duydu. Katherine çalışmaya gelmiş olsa gerekti.

Kafasını kaldırıp gülümsedi. Bir an önce onun yanına gitmek istiyordu ama önce yapması gereken son bir şey vardı.

"Pek çok yönden sana benziyor. O beni güldürüyor Sara. Bana yaşadığımı hatırlattı. Tabi ki senden çok farklı o,berbat giyiniyor, düşünmeden konuşuyor... Asıl anlamadığım onu nasıl sen sandığım." Sonra durdu. "Ah öyle mi diyorsun tatlım. "Seni anlıyorum, hem de çok iyi anlıyorum meleğim."

Dominic bütün kasaba ayaklanmadan evden ayrılmıştı ama Polly gelince öğle yemeği için geri dönmüştü ve çaya kalmıştı. Sonra evine dönerken genç kadının yanağına hafif bir öpücük kondurmuş ve sadece "Yarın görüşürüz," demişti.

Genç adamın kalmak için ısrar etmemesi Kay'ı rahatlatmıştı. Onu sadece yatak için değil aynı zamanda arkadaşlığı için de istiyordu.

Gece yatmadan önce iyi geceler dilemek için aramıştı. Ve sonra ertesi sabah da genç kadın aceleyle Polly'yi okula hazırlamaya çalışırken günaydın demek için aramıştı.

Kay bütün sabah kendi kendine gülümseyip durmuştu. Ama şimdi onu tekrar görmek üzereyken birden gerildiğini hissetti. Yani iki insan sevgili olunca birbirleri ile nasıl konuşurlardı ki?

Mutfak bahçesinin orta yerindeki odun yığınının görünce rahatladı. Daha önce genç adama Sara'nın elbiselerinden kurtulması için yaptığı bütün önerileri geri çevirmişti. Şimdi ise birlikte geçirdikleri geceden sonra bunu yapmasının bir anlamı olsa gerekti.

Ama kendisi ortalıkta yoktu. Genç kadın yere çöktü ve çalışmaya başladı. Bir süre sonra kendini işine vermişti ki...

"Selam."

"Tanrım beni yerimden sıçrattın," dedi genç kadın.

"Bu hiç de zor değil," dedi Dominic. "Seni yerinden sıçratmak için tek bir noktaya dokunmam yeterli. " Genç kadının kızardığını görünce "Ah sanırım bunu sen de hatırlıyorsun," dedi.

"Nasıl unutabilirim?"

"Gelince bana uğrarsın sanmıştım."

"Yapacak çok işim var ve seni de rahatsız etmek istemedim."

"Ah hiç sorun değil. İşini bırakıp bana yardıma gelir misin?" dedi genç adam.

"Tabii."

"Sözünü dinliyorum."

"Dominic bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Onlar sadece eski kıyafetler Katherine. Eğer Sara her tarafta olursa nasıl olurda senden beni ciddiye almanı, benimle evlenip buraya yerleşmeni isteyebilirim ki? Tırmığı getirebilir misin?"

Onunla evlenmek mi? Hayır doğru duymuş olamazdı. Kay elinde tırmıkla onu izlerken bu konuyu o tekrar açana kadar hiçbir şey sormamaya karar verdi.

"Ben yeni bir kutu getirirken sen ateşe göz kulak olur musun?"

"Tabii."

Eşyaları yaktıkları sürece genç adam zaman zaman bir ayakkabı ya da eşarbi ateşe atmadan önce kısa bir süre duraksıyordu. Ama en son kutuya gelindiğinde bir hayli tereddüt edince Kay "Dominic o nedir?" diye sordu.

"Öldüğünde Sara hamileydi. Ve bunu aldığım için bana çok kızmıştı." Genç adam küçük ayıyı kutudan aldı. "Haberini herkese haykırmamak için delirdim ama o ilk üç ay geçene kadar kimseye söylememem konusunda ısrar etti. Zaten daha sonra aile o kadar büyük bir yastaydı ki... Bunu söylemenin hiçbir yararı olmazdı."

Kay onu ilk gördüğü günü ve genç adamın hemen Polly'yi soruşunu hatırladı. Demek ki o zaman genç adam hayaletler görüyordu. Onları kaybettiği ailesi sanmıştı.

Kay kendini kandırdığını düşündü. Dominic hiçbir şeyi aşmış değildi. Şimdi her şeyi yakabileceğini sanıyordu. Çünkü yerine koyacağı kişileri bulduğunu sanıyordu.

Genç kadın sadece yardım etmek istemişti ama kader onu çok daha kötü bir noktaya getirmişti.

Birden cebindeki alarmlı saatin ötmesiyle oradan uzaklaşma fırsatını bulmuş oldu. "Gitmem gerek Dominic."

"Anlıyorum," dedi genç adam. Kay onun kendisini öpmesini bekledi. Ama hayır. Genç adam sadece bir an için elini tuttu. "Seni ararım. Daha sonra."

Ve sonra isteksizce genç kadının gitmesine izin verdi.

Dominic onun gitmesini hiç istememişti. İçinden bir ses eğer onun şimdi gitmesine izin verirse bir daha asla geri dönmeyeceğini söylüyordu.

Bir şeyler yolunda değildi. Bunu hissetmişti.

Sara'nın kıyafetlerini yakmak genç kadını rahatsız etmişti. Belki de bunu onunla birlikte olmadan önce yapmış olmalıydı. Böylece geçmişi geride bıraktığını ve geleceğe odaklandığını daha iyi gösterebilirdi.

Sanki saati çaldığında rahatlamış gibiydi.

Genç adam bütün öğleden sonra bunu düşündü ve sonunda ne yaptığını anladı.

Genç kadın yine kaçmak istemişti. Ama bu kez kendi yarattığı bu felaketten kaçacak değildi. Bu asla doğru cevap değildi.

Eğer seneler önce kendisi ve doğmamış bebeği için ayakta durabilse, karşılıklarına dikilmiş olsa kimse onları incitemezdi. Şimdi bunu biliyordu. Ama o zaman bütün bildiği kitaplardan çıkma şeylerdi. Kimse onu hiç sevmemişti. Ve o kendi kendine zarar vermişti.

Ama Amy ona sevginin ne demek olduğunu göstermişti.

Polly okuldan gelince kızına sınıksık sarıldı. Dominic ona en azından bir şey öğretmişti. Sorundan ne kadar uzaklaşırsanız uzaklaşın asla kaçmanız mümkün değildi. Zaman hiçbir zararı azaltmıyordu.

Eninde sonunda şeytanla yüzleşmeniz gerekiyordu.

Bir gün Polly'de babasını soracaktı. Ve bunu bilmeye hakkı vardı.

Dominic'ten kaçmayacaktı. Ona ne yaptığını söyleyecekti. Geçmişe dönüp hataları ile yüzleşeceğini.

Belki de bu çocuğun kendisinin değil başkasının çocuğu olduğunu iyice anlamak genç adama da iyi gelirdi. Bunu yaptığı zaman gelecekle yüzleşmeyi başarabilirdi.

Polly'e çay hazırlayıp gününü nasıl geçtiğine dair sohbet etti. Ve sonra onu resim yapmaya bırakıp bir telefon görüşmesi yapmaya gitti.

Okulun sekreteri değişmemişti ve Kay Lovell adını duyar duymaz tanımıştı. On dakika sonra telefon çaldığında arayanın okulun müdürü olmasını bekledi ama arayan Polly'nin büyük babasıydı. Bir süre onu dinledikten sonra Polly'e seslendi. „Polly büyükbaban telefonda, sana merhaba demek istiyor."

"Büyük babam mı? Benim büyük babam var mı? Mark gibi." Ve sonra büyük babası ile konuşmaya başladı.

Kay gözyaşlarını durdurmaya çalışarak arkasını döndüğünde mutfak kapısında Dominic'i gördü.

"Kapıyı çaldım ama..."

"Büyük babası ile konuşuyor. Bunca zaman boyunca benden telefon bekliyormuş," dedi Kay. "O gün hastaneye gelmesinin nedeni beni evlerine götürmek ve bize bakmaktı."

"Peki ya Polly'nin babası. O da bekliyor muydu?"

Kay kaşlarını çattı. "Ah hayır Dominic bu benimle ilgili bir şey değil. Bu Polly içindi."

"Yani onu görmeyeceksin?"

"Hayır, o geçen yıl kazada öldü Dominic. Çok yazık." Küçük kızı hala büyük babası ile sohbet ediyordu.

"Eğer aptallık etmeseydi, kızını tanıyabilirdi."

"Eğer önemsemesi gereken bütün o insanlar daha fazla önemseselerdi. Ama ikiniz de çok genç ve ürkmüştünüz. Kay bir koltuğa oturunca genç adam da karşısına çöktü. "Kendine karşı bu kadar sert olma. Onu şimdi aramanın nedeni neydi?"

"Korkularıyla yüzleşmek ve her şeyi halletmek."

"Pişmanlık kaçınılmaz bir şey sanırım. Bazen saatler boyu toplantılara katılmak yerine evde olsaydım ve onunla daha çok zaman geçirseydim diyorum ben de. Ama hatalarımızdan ders çıkarmak bizim elimizde."

"Dominic konuşmalıyız."

"Daha sonra. Şimdi Polly'nin sana ihtiyacı var. Bu arada sana bazı resimler getirdim. Önce bunlara bakmanı istiyorum. Sonra konuşuruz."

"Hangi konuda?"

"Geçmiş, gelecek, biz..."

Sonra genç adam hızlı adımlarla evden çıkıp gitti.

Kay telefonu kapatan kıızıyla bir süre konuşup ona babasını anlattıktan sonra resimlere bakmaya başladı. Bunlar Sara'nın resimleriydi. Tıpkı moda dergilerinden çıkmış gibiydi. Kay onun kendisine benzeyeceğini sanmıştı. Oysa hiç alakası yoktu. Çok daha tarz sahibiydi. Bahçeyi seviyor olması genç kadında başka beklentiler uyandırmıştı ama düşündüklerinden çok farklıydı.

Hemen genç adamın cep telefonunu aradı. Telefon sanki başında bekliyormuş gibi hemen açıldı.

"Neden benim Sara olduğumu düşündün? O ilk sabah. Bahçede?"

"Işık oyunu, jet lag ya da bir mucize diyebiliriz. Ben mucize dememizi tercih ederim," dedi Dominic.

"Eğer yanılıp seni öpmeseydim, seni bahçıvanım olarak işe almak asla akılma gelmezdi. Kay, Katie, Katherine..."

Genç kadın birden onun yakınında olduğunu hissedip kapıya döndü. İşte oradaydı. Dominic telefonu tutan elini aşağıya sarkıttı ve "Seni seviyorum Katherine," dedi. "Evlen benimle..."

O sırada Polly'de holde görünmüştü. "Yaşasın ben de nedime olabilir miyim?"

"Hayır," dedi Kay. "Seninle evlenmem mümkün değil."

"Ama neden?"

"İnsanlar öylesine evlenemezler ki... Daha yeni tanıştık."

"Ama birlikte çok kaliteli zaman geçirdik."

"Dominic."

"Yoksa benimle tartışacak mısın? Evlen benimle Katherine."

"Yapamam. Yürütmem gereken bir işim var. Bir de çocuğum. Peki ya sen hayatının kalan kısmında ne yapacaksın? Dünyanın dört bir yanında dağ bayır gezen bir adamla evlenemem ki... Endişelenmekten gözümü uyku girmez..."

"Yani endişelenirsin öyle mi?"

"Kim olsa endişelenirim."

"Beni tehlikelerden uzak tutmak için evlenir misin?"

"Bu hiç adilce değil."

"Adil davranmak gibi bir niyetim yok. Elimden gelen her şeyi kendi çıkarıma kullanacağım. Sana uzun yolculukları başkasına devredip evimde oturacağımı ve yardım faaliyetlerini yaygınlaştırmak için bir organizasyon kuracağımı söylesem?"

"Bunu yapacak mısın?"

"Tamamen sana bağlı."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun yani evlilik konusunda. Bu kadar çabuk..."

Şimdi genç adam hemen yanı başındaydı. Nefesini teninde duyabiliyordu. "Evlen benimle Katherine."

"Ne zaman? " Ona karşı koymak o kadar güçtü ki.

"Yaz evi hazır olunca..."

"Ama bu aylar alabilir," dedi genç kadın ve o anda Dominic'in sırtıttığını gördü.

“Birlikte bir yüzük seçeriz ama bu arada... İkimize hiçbir saniyeyi boşa harcamamız gerektiğini hatırlatmak için...”

Genç adam cebinden bir saat çıkarıp genç kadının koluna taktı.

Güneşli bir Ocak günü herkes köy kilisesinde toplanmıştı. Katherine Susan Lovell’in Dominic Matthew Ravenscar ile olan evlilik törenine şahitlik etmek için.

Amy baş nedimeydi. Polly ise içinde rengârenk kır çiçekleri olan sepetiyle bir çiçek kız olmuştu.

Kay krem rengi şifon ve ipek karışımı gelinliği ve ince duvağıyla bir rüyada gibiydi.

Törenden sonra evlerinin terasında yıldızlara bakarken Katherine “Daha önce bu bahçeyi hayata döndürmek için bir öpüşten daha fazlasının gerekli olacağını sanmışım ama şimdi artık o kadar emin değilim.”

“ Kalpten gelen bir öpücük binlerce mucizeye bedeldir aşkım,” dedi Dominic ve taze gelininin aklında hiçbir şüphe kalmaması için onu orada bir kez daha öptü.